

Decreixement
**La lluita contra el
consum massiu**

A FONS PÀGINES 1 a 3

Miguel Valencia
**"La indústria del cotxe
hauria d'haver mort"**

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINA 7

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N195

8 de setembre de 2010

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Les assemblees als centres de treball ratifiquen la vaga general

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

El calendari de mobilitzacions prèvies tindrà les cites més destacades el 15, el 18 i el 25 de setembre. S'organitzen desenes de comitès a barris i pobles

Marxa organitzada a la presó de Temuco el 18 d'agost d'enguany

35 presos maputxes inicien una vaga de fam

RODA EL MÓN · PÀGINA 10

Trenta-cinc presos maputxes protagonitzen una vaga de fam des de fa

gairebé dos mesos. Pocs dies després de l'inici de la vaga, l'Estat xilè va detenir catorze persones acusades d'associació il·lícita amb finalitats terroristes.

El silenci dels mitjans de comunicació respecte a la vaga contrasta amb el xou televisiu de les detencions, un espectacle que semblava un intent de

desviar l'atenció, centrada en l'accident de 33 miners. La lluita es dona quan falten pocs dies per celebrar el bicentenari de la creació de l'Estat.

L'Onze de Setembre creix després de les onades de consultes i del 10-J

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

La celebració de la Diada d'enguany estarà marcada per l'any intens de mobilitzacions vinculades a les consultes sobre la independència i per la marxa massiva del 10 de juliol.

Un informe de Medi Ambient es posiciona contra el Barça Parc

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 7

La privatització de Renfe afecta la plantilla, les estacions i les usuàries

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

La CGT ha estudiat la situació laboral en què es troben les plantilles i les estacions de Rodalies Renfe. El sindicat afirma que el servei és deficient.

DCI: al servei de l'Audiència Nacional

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 I 3

La Divisió Central d'Informació dels Mossos d'Esquadra ha es-

tat la peça clau que ha treballat a fons per aconseguir la il·legalització de brindis i benvingudes a preses polítiques.

Records d'un viatge musical a Palestina

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

Un grup de músiques i músics de Catalunya, juntament amb

la Xarxa d'Enllaç amb Palestina (XEP), han viatjat altre cop a Palestina per fer concerts i conèixer la realitat que es viu al país.

, estirant del fil

BARCELONA • ES REGISTREN CÀRREGUES POLICIALS I TRES DETENCIONS A GRÀCIA I A SANTS ES PROHIBEIX EL BRINDIS ANTIREPRESSIU

L'Audiència Nacional irromp per primer cop a les festes majors alternatives

ALBERT GARCIA

Els Mossos arrenquen tots els cartells que feien referència a l'acte de rebuda a Laura Riera que s'havia programat a Gràcia

David Fernández i Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

L'excerceració de la presa política Laura Riera el dissabte 21 d'agost, després d'haver complert íntegrament una pena de nou anys de presó per col·laboració amb ETA, i la programació, el mateix dia, d'un acte de rebuda al barri de Gràcia van tancar el mes d'agost amb les dues primeres prohibicions de dos actes antirepressius a Catalunya i amb la inèdita irrupció de l'Audiència Nacional espanyola als espais alternatius de festa major.

La incursió judicial i policial va arrencar -un cop més- sota l'impuls polític del grup municipal del PP de Barcelona i l'associació ultradretana Dignidad y Justicia. Totes dues van sol·licitar la prohibició expressa de l'acte de rebuda programat a la plaça del Raspall per la Comissió de Festes Populares (CFP), un dels tres espais alternatius de la festa major gracienc. A aquesta sol·licitud de prohibició, en consonància amb l'actual política repressiva vigent al País Basc, s'hi van afegir la formació espanyolista Ciudadanos -el portaveu Jordi Cañas va titllar l'acte de "nazi", l'Associació Catalana de Víctimes del Terrorisme (ACVOT) i la consellera de Justícia Montserrat Tura. La campanya va anar acompanyada de la intoxicació mediàtica que el PP barceloní va llençar contra l'expresa Laura Riera amb l'afirmació que "havia participat en la mort del regidor de Viladecavalls Francisco Cano", tot i que Riera va ser exonerada d'aquest delicte per l'Audiència espanyola el novembre de 2004. La sol·li-

tud judicial, finalment, va ser presentada per Dignidad y Justicia tot just acabar el torn de guàrdia del magistrat Fernando Andreu perquè recaigués en mans del jutge Pablo Ruz -de perfil més conservador- i assegurar-se la prohibició. El líder del PP municipal Alberto Fernández Díaz també va anunciar que havia comparegut "davant l'Audiència per exigir la prohibició".

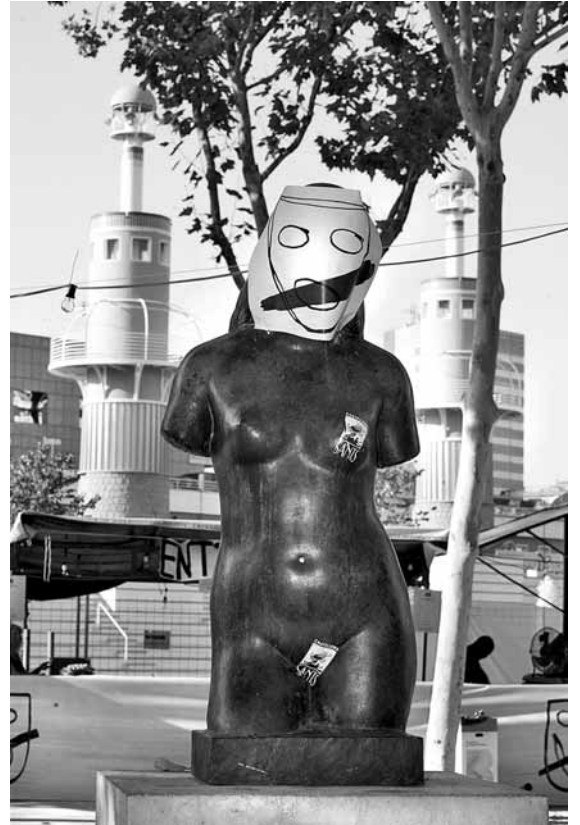
La plaça del Raspall és ocupada per un dispositiu policial desbordant format per uns 30 furgons i desenes d'agents de paisà

Finalment, però, la petició de la dreta espanyola va ser atesa ràpidament per la fiscalia del tribunal especial espanyol, que va derivar en la prohibició rubricada pel magistrat Pablo Ruz, que també va estendre la censura a la manifestació posterior en suport de les preses polítiques Marina Bernadó i Lola López, una convocatòria anual que forma part del programa festiu gracienc. El magistrat va aduir que tots dos actes podien derivar en un possible delicte d'"enaltiment del terrorisme" i va ordenar als Mossos d'Esquadra, la Policia Nacional espanyola i la Guàrdia Civil que impedissin el seu desenvolupament per tots els mitjans.

Detingut per desconvocar l'acte

Davant la doble prohibició, la Comissió de Festes Populares (CFP) va anunciar públicament, amb dues hores d'antelació, la desconvocatòria de l'acte "amb la finalitat de no entorpir el desenvolupament normal de la festa major". Tot i així, la plaça del Raspall va ser presa per un dispositiu policial desbordant de la Brigada Mòbil dels Mossos -prop de 30 furgons- i desenes d'agents de paisà, que van acordonar l'espai i van restringir -primer- i impedir -després- l'accés a la plaça. Quan l'organització de l'acte, prèvia comunicació als comandaments de Mossos presents a la zona, es limitava a iniciar una roda de premsa per llegir el manifest que desconvocava l'acte, el cap de l'ABP de Gràcia que coordinava el dispositiu, l'inspector Ricard Fernández, va donar l'ordre -sorprenent, precipitada i explícita- de carregar contra la roda de premsa. Agents antidisturbis van pujar a la tarima, van arrencar la pancarta on es llegia *Pels drets civils i polítics, dissolució Audiència Nacional* i van retenir les nou persones que participaven a la roda de premsa. Després de passar 30 minuts retingudes entre furgons policials, de remetre el text que es volia llegir per fax a l'Audiència espanyola i de diverses trucades entre comandaments, el portaveu que havia provat de llegir el manifest va ser detingut i traslladat a la comissió central de Les Corts. Mentrestant, a la plaça, un nou portaveu va tornar a desconvocar l'acte davant una allau de mitjans de comunicació.

Però, en un clima de tensió creixent al voltant de la plaça, les 150 persones que no van poder accedir al Ras-

El parc de l'Espanya Industrial s'omple de caretes per la llibertat d'expressió

pall per l'estrict control policial van iniciar -espontàniament- una manifestació pacífica pels carrers del barri, que va acabar violentament a conseqüència de la càrrega policial indiscriminada de la Brigada Mòbil a la cèntrica plaça de la Vila, que en aquells moments acollia un concorregut correfoc infantil. Integrants dels Diablos de Piera i de la Colla Vella de

desobediència, resistència i transgressió d'una ordre judicial prèvia. Després de l'alliberament, prop de 300 persones es van concentrar a la plaça de la Vila per denunciar l'actuació policial. De la duresa de la càrrega, en donen testimoni dos fets: el cap de premsa dels Mossos duent-se les mans al cap quan li notificaven que s'havien produït càrregues enmig d'un correfoc infantil i la versió particular del regidor gracienc del PP, Miguel Raposo: "Els antisistema van quedar retratats quan van intentar amagar-se rere els participants del correfoc infantil al més pur estil dels terroristes de Hamas".

Sants, també

Quasi la mateixa situació -per una obsessió repressiva idèntica, però amb una resolució diferent- es va tornar a reproduir al barri de Sants cinc dies després, quan el magistrat Eloy Velasco -substitut de Garzón i proper a les tesis de Jutges per la Democràcia- va prohibir un brindis antirepressiu de caràcter genèric. L'acte s'havia de celebrar el 26 d'agost en el marc de la Festa Major Alternativa organitzada per l'Assemblea de Barri de Sants (ABS), integrada per 26 entitats

Totes les persones detingudes va ser alliberades amb càrrecs l'endemà i nombroses vianants van resultar ferides

Gràcia van resultar contusionades, a més de nombroses vianants. Durant les corredisses posteriors, dues persones més van ser detingudes. La gent arrestada va ser alliberada amb càrrecs l'endemà i el portaveu de la CFP que va intentar llegir el manifest afronta una acusació amb càrrecs per

> Com un eco de la dinàmica repressiva que es viu al País Basc, aquest estiu, els barris barcelonins de Gràcia i Sants han viscut la irrupció policial de desenes d'agents policials per impedir dos actes de caràcter solidari i antirepressiu. Obeint les ordres del tribunal d'excepció de l'Audiència Nacional espanyola, nascudes d'informes remesos pels mateixos Mossos d'Esquadra, la policia autonòmica va escometre amb duresa a Gràcia i va desplegar un dispositiu desbordant a Sants per impedir dos actes que havien estat desconvocats prèviament pels col·lectius organitzadors. Acatant les ordres del Tribunal de Orden Público (TOP) dels nostres dies, els Mossos només van servir en safata la foto que els exigia Madrid. Una foto que arreglera el Departament d'Interior comandat per Joan Saura a la línia dura del pacte PP-PSOE del País Basc, caracteritzat per l'apartheid i la suspensió de drets fonamentals.

, estirant del fil

socials i veïnals. Davant un aute judicial que sostenia -basant-se en informes remesos pels Mossos- que es tractava d'un brindis encobert a preses d'ETA, l'ABS va presentar un recurs de reforma on documentava que el brindis se celebrava des de l'any 1994 -ininterrompudament des de 1998- i on esclaria que es tractava d'un acte en "record a totes les persones que estan privades de llibertat, sigui pel motiu que sigui i a qualsevol part del món on es trobin".

L'Assemblea de Barri de Sants diu que la prohibició del brindis és "un atac a la llibertat d'expressió"

Sense atendre cap de les raons exposades, el magistrat va desestimar el recurs i va prohibir definitivament el brindis. La denegació del recurs va fer que l'ABS denunciés la prohibició com "un atac a la llibertat d'expressió" i que, alhora, desconvocqués l'acte "per evitar qualsevol desplegament policial" que alterés o distorsionés la festa major. A l'hora prevista del brindis, es va fer el silenci al parc de l'Espanya Industrial, que acollia la festa major de l'ABS, es va il·luminar l'històric logotip de la llibertat d'expressió que presidia l'escenari i -en un recinte guarnit i farcit de pancartes mudes- es van poder sentir cançons de referència de Lluís Llach o Maria del Mar Bonet, com ara "Què volen aquest agent". L'ampli dispositiu policial present al barri des de primera hora de la tarda -un mínim de 28 furgons més sis de les UPAS de la Guàrdia Urbana- va quedar relegat a segona fila, però agents de paisà de tots els cossos van deambular tota la nit per un concert que va aplegar més de 2.000 persones. A més, els comandaments de l'operatiu van obligar a deixar una via d'accés política darrere l'escenari central durant tota la nit, van obrir el tancat que protegia el recinte i van voler supervisar el contingut de les pancartes plegades. Al matí, els caps de l'operatiu -entre ells, Simon Cayuela, cap de la Brigada Mòbil; Sergi Pla, comissari general de Recursos Operatius, i el cap de l'ABP

de Sants, Jordi García- ja havien visitat el parc de l'Espanya Industrial -amb el plànol a la mà- i un d'ells havia etzibat: "Aquest ritme no el podem seguir si fan molts més brindis".

Guerra a les alternatives

Però, més enllà de traslladar a Gràcia i Sants la dinàmica repressiva ofegadora que es viu al País Basc, tots dos operatius han respost a un teló de fons electoral caracteritzat per la criminalització que exerceix el PP de Barcelona contra els espais alternatius de les festes majors d'estiu. Particularment arraelades als barris populars i sostingudes a través de fórmules autogestionades i assembleàries, el PP atia la tesi barroera d'una suposada connivència permissiva de l'Ajuntament amb aquests espais alliberats. L'estiu de 2010, però, mostra -un cop més- l'ús que es fa del conflicte basc amb finalitats electorals i repressives, amb la novetat que el PP de Barcelona mai no havia trucat a les portes de l'Audiència Nacional espanyola i amb el fet que -aquest cop sí- ha consumat parcialment el seu propòsit criminalitzador.

Els informes policials esbiaixats remesos des del Departament d'Interior dirigit per Joan Saura han contribuït de forma decisiva a fer-ho possible. Uns informes que, més enllà de justificar les dues prohibicions, han

S'està estudiant una possible querella per prevaricació i falsedat documental contra la Divisió d'Informació dels Mossos

tornat a demostrar el control policial exhaustiu que exerceixen els Mossos contra les festes majors particulars, un exemple més de l'obsessió repressiva contra els moviments socials que nodreix la Divisió Central d'Informació dirigida pel comissari Adolf Broch. En aquest sentit, cal destacar que l'ABS de Sants també va anunciar que sotmetria a estudi una possible querella per prevaricació i falsedat documental contra la Divisió d'Informació dels Mossos, sense els informes dels quals no hagués estat possible la prohibició de Sants.

CATALUNYA • LA SEVA ACTUACIÓ VA SER CLAU PER LES PROHIBICIONS

Un home anomenat Broch

Els informes remesos pels Mossos d'Esquadra tornen a palesar un control policial exhaustiu sobre els moviments socials alternatius

Una de les poques fotografies on es pot veure el comissari Adolf Broch

David Fernández i Jesús Rodríguez
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

“Extensa documentació policial obrant en la causa” i “Encertada al·legació del Departament d'Interior de la Generalitat” són extractes de l'acte judicial que prohibeix el brindis per les preses de Sants, que palesen l'estricta control reticular que ha exercit la Divisió Central d'Informació (DCI) dels Mossos d'Esquadra sobre la Festa Major Alternativa de Sants, com a mínim des de 2002, tot i que el desplegament del cos autonòmic encara no era vigent. Els informes remesos per la DCI inclouen detalls i relats del desenvolupament de la Festa Major de 2002 i 2003; l'evolució de l'edició de 2006; l'ús del terme “presos polítics” durant un concert el 2009 o el contingut de les pancartes col·locades el 2008, a més de la presència de fotos de presos a “la barraca d'Endavant-Osan” aquell mateix any.

Des de les casernes centrals d'informació dels Mossos, ubicades a Sabadell, els vailets de la DCI també s'han atrevit a endinsar-se en una valoració molt surrealista sobre l'ús de llenguatge no sexista per part de l'Assemblea de Barri de Sants. El magistrat, interpretant “l'encertada al·legació dels Mossos”, s'atreveix a pontificar que l'ús del femení com a neutre gramatical per referir-se genèricament a les persones preses és una disculpa tramposa. La prova del set: com que el brindis és “per les preses” i hi ha tres dones catalanes preses vinculades al conflicte basc, cal prohibir l'acte perquè han desco-

bert l'espardenya feminista de Jesucrist. Serveix de poc -o de res- que, al recurs presentat, s'hagués demostrat documentalment que ja s'havien utilitzat indistintament fórmules com “preses o preses” a les edicions anteriors. Però qui es fixa en el llenguatge emprat i per què? Qui fotografia pancartes penjades? Qui copia les coses que es diuen des d'un escenari d'una festa major? Guerra preventiva? Investigació política en absència de delictes? Control social?

La tasca que fan els agents que vigilen 'la vida dels altres' és directament proporcional a la impunitat que els atorguen

D'aquest gran germà orwellià d'ascendència catalana i descendència repressiva, d'aquells encaputxats que els darrers anys han furat discs durs i targes gràfiques, d'aquells que han clonat ordinadors en el decurs de desallotjaments i que declaren tapats als jutjats, en pot donar bon compte el comissari Adolf Broch i Solé, màxim comandament policial de la Divisió d'Informació. Llicenciat en Criminologia. Superats els 50 anys, va ingressar al cos l'any 1984 -quan els *mortadelos*, la policia poli-

tica convergent, eren més que un rumor- i ocupa el càrrec de número u de la DCI des de l'any 2004. Habitualment vestit de negre rigorós i a vegades amb una gavardina digna d'inspector Closseau, el 2003, el sindicat CAT dels Mossos va adreçar-se al subdirector general de Recursos Humans dels Mossos per comunicar una presumpta irregularitat i alertar que Broch no estava “habilitat per accedir a la categoria d'intendent” a la qual havia arribat. Afirment que estaven informats que Broch ja “havia utilitzat anteriorment la dispensa de grau”, un privilegi que permet ascendir de categoria sense tenir els estudis requerits. I és que la dispensa de grau, segons la legislació vigent, només pot ser emprada i admesa una vegada durant tota la carrera professional de qualsevol mossos d'esquadra. I el CAT sostenia i suggeria que Broch l'havia emprada dos cops.

Més enllà de l'anècdota irresolta d'haver arribat al càrrec sense la titulació requerida, Broch és el responsable dels agents encarregats de la vida dels altres. Agents ensinistrats en l'art de la guerra de veure sense ser vistos i persones com nosaltres assalariades a la recerca permanent de tota la informació com a base de tot poder. La tasca que desenvolupen és directament proporcional a la impunitat que els atorguen. Com aquells tres agents de la totpotent Divisió Central d'Investigació que abans de l'estiu van arribar mig encaputxats als jutjats, on se'ls processava per un presumpte robatori d'efectes personals durant un desallotjament. Els agents van declarar rere una bambolina amb l'argument que afrontaven una mena de guerra social de baixa intensitat. L'advocada de la Generalitat -literalment exacta d'immunitat autoatorgada- va comunicar que els agents investigaven, sense cap ordre judicial prèvia, “els membres de col·lectius okupes i antisistema” i que “per això no donen explicacions de les seves actuacions”. Tot plegat, sota les ordres expresses d'un Adolf Broch que -obsedit per la vida íntima d'altres rebentada a cops de noves tecnologies- sempre ha intentat escapolar-se de les fotos oficials del Departament d'Interior.

Paradoxes sobiranes escorades a la dreta, fa un mesos, el *reagrupat* Joan Carretero sorprenia el respectable amb un programa electoral que incloïa el retorn a un servei militar obligatori de divuit mesos, amb una aliança política estratègica amb els EUA i la creació d'una CIA catalana. Del darrer objectiu, no n'està pas tan lluny: que li preguntin al senyor Broch si no s'ho creu. O a Núria Pórtulas, víctima directa de la inquisició que comanda Broch.

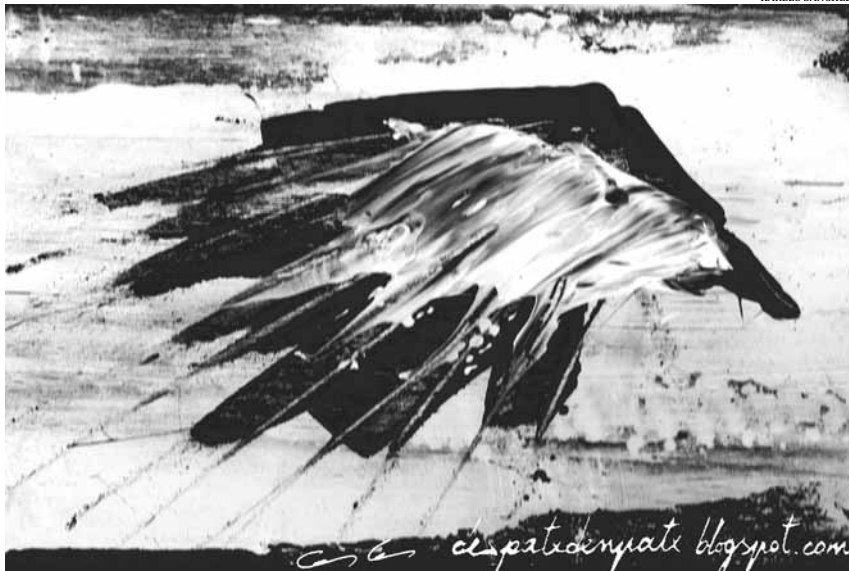
> Dignidad y Justicia sí que brinda: per la mort d'un pres

Dignidad y Justicia, impulsora de la prohibició, és un grupusclet de tarannà ultradretà creat i dirigit per Daniel Portero -fill del fiscal en cap andalús Luis Portero, mort per ETA l'any 2000- i s'ha caracteritzat per esdevenir una crosca repressiva de les polítiques d'excepció contra els drets civils i polítics. L'associació s'ha personat en tots els sumaris polítics contra l'esquerra *abertzale* civil i cal destacar que el procés contra el diari *Egunkaria* només va arribar a judici per l'acusació popular que exercia l'associació. De Daniel Portero, cal destacar -també- que, el febrer de 2006 i en el marc del macrosumari 18/98 que se celebrava a la Casa de Campo, va arribar a destacar una ampolla de sidra per brindar (tot just quan es coneixia la notícia) per la mort del pres polític basc Igor Angulo, que s'havia suïcidat a la presó de Cuenca. Només la intervenció de l'advocat basc Txema Matanzas, que va prendre-li l'ampolla i la va buidar a terra, va poder evitar-ho.

, impressions

Quim Gibert · Psicòleg i coautor de 'Removent consciències'
opinio@setmanaridirecta.info

L'estratègia de la mofeta

KARLES SANCHEZ

remull. Amb sort, aquesta ferum tan enganxosa s'esvaeix a cops de raspall.

Els col·lectius que històricament han estat subordinats tendeixen a fer-se invisibles i els que s'han imposat sobre els altres es fan visibles

El primer record que tinc de les mofetes l'ubico en un Oest salvatge de boscos, amerindis, paranyers, cowboys... Entre els amics d'infantesa sempre la vam considerar una bèstia simpàtica tant per l'aspecte com pels pets pudents que ens semblava que etzibava a l'hora de foragitar les males companyies. De primer, la mofeta pren una postura dissuasiva quan es gira d'esquena tot ensenyant el cul, amb les potes enlaire i la cua ben enxerinada. Si, malgrat l'avertència, és continua sentint amenaçada, llavors no dubta a empastifar d'un raig els ulls del predador. Amb la ruixada, l'agraciat també queda amb la boca i el nas irritat. I, per descomptat, totalment neutralitzat, amb la qual cosa la mofeta disposa del temps necessari per tocar el dos. *Mercaptobutil* és el líquid infecte que fa servir per defensar-se. El du emmagatzemat en unes glàndules anals, des de les quals el projecta a l'exterior amb gran precisió i a una distància considerable. Els grups humans,

quan gaudeixen d'un poder desigual (i, per tant, de mecanismes protectors desiguals), també adopten conductes que guarden relació amb les dels animals. És a dir, els col·lectius que històricament han estat subordinats tendeixen a fer-se invisibles i els col·lectius que històricament s'han imposat sobre d'altres tendeixen a fer-se visibles. Això explica que el psicòleg Carles M. Espinalt hagués constatat que el nombre de tímids a Catalunya era especialment significatiu, fet que no té res a veure amb el seny. La timidesa de tants catalans és una manera de fer-se fonèdis, de no posar-se al punt de mira del predador. En definitiva, una mesura protectora. En aquest sentit, la timidesa lingüística inclouria parlar baixet en català, de cada tres paraules dir-ne una en castellà, passar-se al castellà quan l'altre t'entén... adoptar, al capdavant, el color de l'entorn per caure bé.

Invisibilitzar-se, anar de vençut, és una altra forma de quedar neutralitzat d'allò més econòmica

Invisibilitzar-se, anar de vençut, és una altra forma de quedar neutralitzat d'allò més econòmica. Sobretot perquè qui se't menja la teca i, a més, ensenya musculatura, no s'ha de molestar ni a passar a l'acció.

Vora el llac Saint-Jean (Quebec) els veïns viuen en torretes festejades de vegetació espessa. Un capvespre d'estiu, la mestressa de la casa on estava allotjat em va convidar a guipar per la finestra. Una mofeta s'estava cruspint, al jardí, el sopar del gat que la família deixa preparat diàriament en una menjadora. En cap moment no vaig veure el felí: vull pensar que no se'n va adonar. La intrusa va enllestir la feina amb la cua més dreta que la Torre de Pisa. És a dir, la mofeta no va tenir el més mínim inconvenient per fer-se notar.

Malgrat que gran part de la fauna opta pel camuflatge com a sistema preventiu de supervivèn-

A qui no li cal passar inadvertit és que pot estarrufar-se i fer presència perquè tot apunta que qui gosi atacar en sortirà escaldat

cia, no tots els animals cerquen l'anonimat. A qui no li cal passar inadvertit és que disposa d'una estructura defensiva altament

eficient. Tant és així, que pot estarrufar-se i fer presència perquè tot apunta que qui gosi atacar en sortirà escaldat. Anant amb la cua alçada la mofeta es fa visible i transmet un "no pretengueu molestar-me: sóc perillós".

No obstant això, els gossos sempre han tingut una certa dèria per empaitar aquests animals flairosos. Encalçar una mofeta suposa córrer el risc de quedar ruixat d'un líquid nauseabund, que després no hi ha forma de treure's de sobre. Els propietaris dels gossos, sobretot els que reaccionen tard, bé prou que ho saben. I és que per esbandir la fortor, cal omplir la banyera amb uns quants litres de suc de tomàquet i deixar el gos en

Tere Molla · Feminista
opinio@setmanaridirecta.info

Nous mites que justifiquen al maltractador

Pensava que el sentit comú era el que imperava en les nostres societats, però m'equivocava. L'androcentrisme que viu, perviu i es camufla per continuar mantenint-se torna a buscar situacions que el puguin beneficiar, fins i tot a costa de la vida de moltes dones. Ara s'intenta, per tots els mitjans, tornar a posar en marxa la vella estratègia de la poca credibilitat de les paraules de les dones i, amb ella, intentar desmuntar la realitat que sofreixen milers de dones cada dia, que és la dels maltractaments continuats. Amb l'ajuda de professionals de diferents camps que no estan d'acord amb l'essència de l'actual

legislació s'atreveixen a qüestionar les paraules de centenars de dones i, fins i tot, la veracitat de les seves denúncies.

I no hi ha dret. No hi ha dret que, amb aquest camuflatge, de nou siguem les dones les que haguem de demostrar que les nostres veritats són tan iguals com les dels homes. Fins a tal punt ha arribat el mite de les denúncies falses per maltractaments interposades per les dones per beneficiar-se dels drets que els atorga la llei que, fa uns mesos, va haver de sortir el propi Consell General del Poder Judicial a desmentir-ho. I és que no és cert que les dones ens dediquem a interposar

El més trist és quan et trobes que qui ha de protegir les víctimes dels seus agressors les torna a maltractar posant en qüestió la seva versió dels fets

denúncies falses. Però el patriarcat continua sense permetre que la igualtat real s'imposi i, així, el terrorisme masclista tendeix a desaparèixer. Mentre la legitimitat de la veu de les dones que denuncien situacions de violència masclista no es reconegui com a tal i es justifiquen de qualsevol manera les actituds violentes, no anirem pel bon camí.

Com a societat, tendim a avançar protegint els drets de les persones més vulnerables i, per això, es va legislar fa gairebé sis anys en aquest sentit per protegir els interessos de les dones víctimes de la violència de gènere. Pel que sembla, l'exercici d'aquests drets i fins i tot l'aplicació

de la llei topa frontalment amb sectors reaccionaris que interpreten aquests avenços socials com la usurpació de determinats privilegis. Però el més trist de tot això és quan et trobes que qui ha de protegir les víctimes o ha de defensar-les dels seus agressors les torna a maltractar posant en qüestió la seva versió dels fets. Senzillament no hi ha dret.

Tampoc podem perdre de vista que som moltes les persones, dones i homes, que tenim clar qui són les víctimes i qui els botxins i, per això, continuarem al camí de la denúncia pública i el de la solidaritat amb les verdaderes víctimes d'aquest tipus de terrorisme.

Sergi Saura Cunillera i Alfonso Hermoso Castillo • Presos a Brians 2 i a Wad-Ras

opinio@setmanaridirecta.info

I es va morir esperant

Als centres d'extermini com Brians 2, una de les veritats sabudes és que maten les persones preses amb total impunitat, però quan ets present en una d'aquestes situacions, una realitat tan crua es torna macabra, cruel i fa por, perquè ens tenen a les seves mans tacades de sang. És per aquest motiu que una de les tres persones que escrivim aquest article no vol que el relat de la mort d'un pres el pugui perjudicar i preferim restar en l'anonimat.

El segon dia de ser al mòdul 6 em crida l'Àlex i em diu que li sóc familiar, que em coneix de les passejades en bici que faig pel centre de Barcelona; em resulta curiós i ja el recordava per aquest fet. Després, durant els mesos següents, vam tenir alguna conversa curta i res més.

L'Alex es va morir esperant en un fastigós banc del pati d'un modul del centre d'extermini

Va ser traslladat al mòdul 5, on ens vam trobar de nou. La fatídica matinada del 2 al 3 d'agost, mentre jo patia l'habitual insomni penitenciar, tres cel·les més enllà, es gestava la tragèdia innecessària. L'Àlex, a la cel·la de vuit passos de llargada per quatre d'amplada, començava a agonitzar; vaig sentir els crits, els cops a la porta, les crides als funcionaris demanant auxili i, al cap de molta estona, com se l'emportaven a la infermeria. Tres quarts d'hora després, ja tonava a ser al mòdul amb un diagnòstic de nerviosisme tractat amb unes pastilles mortals.

GISELA BOMBILA

L'endemà al matí em trobava al pati i em vaig fixar que, al fons, en un banc al costats dels lavabos, una funcionària sacsejava l'Àlex, que estava estès sobre el banc.

La meua reacció va ser anar-hi ràpidament per entendre què estava passant. En arribar, l'Àlex tenia els ulls oberts i girats i la boca també oberta; una imatge dantesca. Sense pensar-ho, vaig prendre-li el pols; encara en tenia i vaig aplicar-li un massatge cardíac i el boca a boca. Un altre company es va sumar a l'intent; l'Àlex respirava amb dificultat i, en aquells moments, pensàvem nomenes a intentar tornar la vida a una persona. Mentrestant, va

arribar l'infermer amb una llitera. Merda, no reacciona i, tot espantat, es queda a la sala de dia. Altres companys i jo vam cridar-lo fins que, al final, reacciona i es decideix a sortir al pati de la mort. S'emporten l'Àlex a la sala mèdica. La incompetència dels serveis mèdics queda en evidència a l'hora de posar en pràctica un salvament: són sis persones anant d'un costat a l'altre totalment desbordades. Lamentable espectacle, semblava com si no volguessin salvar-li la vida. Havia estat tractat hores abans per les mateixes persones -després de queixar-se- i retornat a la cel·la com a únic testimoni de la seva

lenta agonía, camí de la mort; el van atendre de tal manera i amb tan mala sort per ell que no es pot dir que fos atès ni escoltat, sinó tractat de manera injusta i impune com a pacient i com a persona pel sol fet d'estar en situació de privació de llibertat.

El matí del 3 d'agost, l'Àlex havia informat a la funcionària de torn d'un dolor insuportable al pit i havia demanat de tornar a la infermeria; com a resposta, li van dir que s'esperés una estona i que ja el portarien. Literalment, l'Àlex es va morir esperant en un fastigós banc del pati d'un mòdul del centre d'extermini.

Les tres persones que fem aquesta denúncia ens preguntem: Per què van retornar l'Àlex de la infermeria amb un dolor tan fort al pit? Per què, quan se'l veia recargolat de dolor, la cap de mòdul no va fer res i només va trucar el metge quan l'Àlex ja era mort? Què va fer en aquest interval que s'allargava una hora i mitja?

El centre penitenciar és l'únic responsable d'aquesta mort perquè ha comès una negligència en no hospitalitzar l'Àlex. En temes mèdics, el reglament diu que es tractarà d'igual manera qualsevol ciutadana. Mentida! Aquest home no va ser atès com a persona, sinó com un animal de granja que ja fa nosa i que és millor deixar que mori.

Aquesta presó té un índex molt elevat de morts respecte a la mitjana europea; amb tanta impunitat, no deu ser que treuen alguna mena de benefici macabre de les morts? Mai no ho sabrem, el que sí és clar és que els i les que estem a dins no som cegues ni sordes ni mudes i que, afortunadament, tenim l'energia suficient per cridar davant aquestes injustícies.

Com a persones, estem tristes per patir i per viure sota tanta impunitat i allà on la mort t'espera en la immensa desolació d'un banc tirat al pati d'un *talego*.

. EL CIGALÓ

“La solidaritat no és d'igual a igual”

Mamadou té vint-i-pocs anys, és subsaharià i va venir a Catalunya fa uns mesos per una qüestió econòmica, ignorant que, per guanyar-se la vida, hauria de fer el que anomenem “top manta”. És optimista i creu que les coses milloraran, però també pensa que cal que la societat els accepti i els faci costat.

Lèlia Becana Velasco

Si ho saps, no vénis? És dur dir-ho tan clarament i és dura la vida que hem de portar aquí, venent coses al carrer, fugint de la policia per no ser deportats i sabent que l'endemà res no millorarà; tot és inestable, insegur i fa patir. Almenys, allà, teníem la família i els amics, que ens reconfortaven quan anaven mal dades. La solidaritat aquí no és d'igual a igual; encara que ens ajudeu, ens feu sentir que som diferents i que mai podem ser ciutadanes com vosaltres. **Com creus que seria un dia sense immigrants?** (riu) Moltes coses deixarien de funcionar! No ho sabem, però els

immigrants fem caminar el vostre dia a dia. Veuríeu que fem coses poc agradables, que ens invisibilitzen als ulls de la gent i de les lleis.

El top manta també és un negoci per vosaltres, els que veneu?

No, nosaltres estem lligats a vendre al carrer de manera il·legal per tirar endavant perquè no tenim oportunitat de fer res més; jo no sóc comerciant ni venedor, m'agradaria estudiar informàtica.

Què penses de la polèmica sobre la persecució del top manta durant l'agost?

És una mica hipòcrita perquè tothom compra i no fem ombra als botiguers dels pobles; crec que els polítics i els diaris ens han utilitzat amb altres finalitats... ells sabran.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Radas 27. 08004 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

La Filmo a l'agost i Barcelona

Jorge López, Sant Boi de Llobregat

Segons els crítics literaris, la versemblança de les històries realistes rau en els detalls. I són moltes les petites coses que falten a Barcelona perquè considerem creïbles els discursos polítics que presenten el cap i casal de Catalunya com una ciutat cosmopolita. La Filmoteca n'és un exemple: roman tancada a l'agost, però hom esperaria que en una gran ciutat els amants del cinema no es veiessin privats durant una part de l'any de gaudir a preus populars d'una programació variada no sotmesa als interessos de les grans empreses del sector. Si més no, les ciutats importants dels nostres voltants -Saragossa o València-, per no parlar de les grans capitals europees, no tanquen tot un mes aquest tipus de servei cultural públic. En canvi, Barcelona va plena de petites i no tan petites coses que deixen ben clar que l'ideal de ciutat cosmopolita desitjat pels nostres responsables polítics és Port Aventura: un espai arrasat, sense ciutadans ni relacions de veïnatge, dissenyat per encabir tot tipus d'establiments per al consum i divertiment acrític dels visitants -hotels, apartaments, restaurants, bars, botigues de *souvenirs*...- en un escenari artificial d'imitacions de construccions famoses -una còpia del Far West a Port Aventura, o una còpia d'un gratatell de Dubai a la Barceloneta, tant se val- que lluen als fullets de les agències de viatges, però que no respecten ni el paisatge urbà tradicional ni la història ni les necessitats socials de les zones on s'alcen. Per això, ara que se sent a dir que potser en el futur, quan la traslladin al Raval, la Filmoteca ja no aturarà les seves projeccions a l'agost, cal demanar-se si no es deu estar pensant en alguna fórmula per convertir-la en una atracció de fira més per als turistes i quina incidència tindrà tot plegat en la programació i en el preu de les entrades.

Debats emotius i la MAT

Aurèlia Paradas Capalleras, Palol de Revardit

Recentment, el professor de la Universitat de Barcelona Sr. Marzo, en unes declaracions a la premsa, afirmava -entre altres coses- que el tema de la MAT s'ha portat massa emotivament. Que en temes d'energia cal mirar el tema de la seguretat, el del medi ambient i el tecnicoeconòmic. Que calia un equilibri ben adequat en aquests tres braços de qualsevol projecte. Però li faltava dir que això era abans de començar qualsevol projecte. Perquè en el tema de la MAT -i avui se'n paguen les conseqüències- es va fer malament des de l'inici. D'una línia que afecta a dos països cal fer l'estudi sencer de l'inici al final -i no fragmentat en tres com s'ha fet amb tota la mala fe del món. Amb debat, alternatives, estudis -amb diferents empreses i que siguin “neutrals”. Si falla això, falla la base de tot. I després és on surten les emocions de defensa del territori. Perquè el territori se sent enganyat i estafat amb estudis i informes que *avalen* les mentides oficials del *lobby* energètic. I podem comparar-ho amb la Catalunya Nord, allà hi ha hagut uns mínims principis democràtics, com va reconèixer Mario Monti. Defensar un paisatge, una masia centenària, un bosc preciós, és defensar la manera de viure de fa segles. Defensar una línia sota conceptes ambigus com la seguretat és donar falsos arguments per continuar engegant les butxaques -ja milionàries- de moltes empreses. Empreses que no han fet ni fan la feina diària; recordem la nevada del març, amb el pèssim estat de la xarxa, després de la qual alguna gent va estar set dies sense llum i ningú no s'ha dignat a trucar-la. On són els independentistes *oficials* de cotxe oficial? Això no afecta la *seva pàtria*? On és la fiscalia?

. EDITORIAL

La vaga que es mereixen

Tot i que la data marcada al calendari apunta que el dia assenyalat és el 29 de setembre, la vaga general ha començat fa molt de temps. Si més no, els altres, *ells* –en termes de Joan Fuster– ja han engegat la maquinària política i mediàtica ben d'hora per vestir-la de fracàs anticipat, de mètode anacrònic i de convocatòria inoportuna. En el fons, por. Per això tota l'artilleria del poder es posa al servei de la causa de *salvar els mercats*, fer irreversible la pitjor retallada social en 30 anys i garantir que els bancs hi continuaran guanyant. Uns bancs que, el primer semestre de 2010, ja s'han embutxacat 8.000 milions d'euros, als quals cal afegir 11.000 milions més en dotacions de provisions; 3.000 milions més dels 15.000 milions que ZP pretén retallar en partides socials fins el 2011. Només amb això, ja n'hi hauria prou per aturar el país o per sospesar una particular setmana tràgica antibancària... fins que els bancs paguessin la crisi que han provocat. Però vivim en

una mena d'Estat predemocràtic on, cada cop que apareix el risc que es prengui la paraula col·lectivament o s'alcï la veu, els gestors de l'*statu quo* desfermen una intoxicació mediàtica barroera i sòrdida. Recorren al silenci i a la contrapropaganda a parts iguals. Va passar amb el referèndum de l'OTAN, on es va agitar de forma barroera la por del fantasma comunista i la inviolació; amb el debat sobre l'energia nuclear, on els endevinaires oficials bramen que, si hi renunciem, ens quedarem sense llum l'endemà. Ha passat a cada lluita justa. Per això la vaga passa desapercibuda o és folkloritzada. Per això, contra aquesta llei mediocre del *no es pot fer res* que ens volen imposar, cal passar la dada, xiuxiejar la convocatòria, subvertir el silenci. Com si no hi hagués cap més opció que el boca orella per dir-nos que encara tenim una oportunitat: 29 de setembre, vaga general. Perquè mai tan pocs van robar tant a tanta gent en tan poc temps.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

L'Expo de Xangai o el teatre de l'absurd

Laia Gordi
directa@setmanaridirecta.info

L'Exposició Universal Xangai 2010, la més gran, la més llarga, la *més* de la història, es resumeix en un sonso parc temàtic per a xinesos pagat per la comunitat internacional. Un espectacle grandiloqüent però buit de contingut que hauria de fer enfadar els amfitrions. Però els xinesos són gent pràctica. El govern els regala les entrades i alguns d'ells hi van. Famílies que fan hores de cua sota el sol per veure què els ofereixen els amics de fora. Pavellons incomprensibles, "art contemporani" –diuen– i, en el millor dels casos, un espectacle de folklore tradicional. L'altra cara de la moneda, no menys aspre, són les sales VIP, on es reuneixen els actors econòmics i polítics amb la reina mare, la Xina, per parlar i fer negocis. El motiu real de la fira. Mentre la població camina entre els

cinc quilòmetres quadrats de pavellons o caixes de colors, a les primeres plantes llueixen les americanes fosques, les corbates de marca i les sabates de xarol sota panxes inflades. Una cimera econòmica de capital privat i públic encoberta. Grècia, Cuba o Camerun, entre tants d'altres països amb seriosos problemes econòmics, tampoc han faltat al ball. Les petrolieres o la Coca-cola hi tenen pavelló propi –més gran i formós, per cert, que el de Grècia, Cuba o el Camerun. L'Expo és un món en miniatura grotesc on les potències es disputen qui la té més grossa i maca o a veure qui fa fer més cua als xinesos. I en tota aquesta representació absurda d'un món feliç i cruelment real no hi falten els privilegiats sobre els explotats. La classe alta, polítics, VIP o comissaris dels pavellons, representants dels països que ningú no ha escollit. Entren a l'Expo en cotxe negre, es

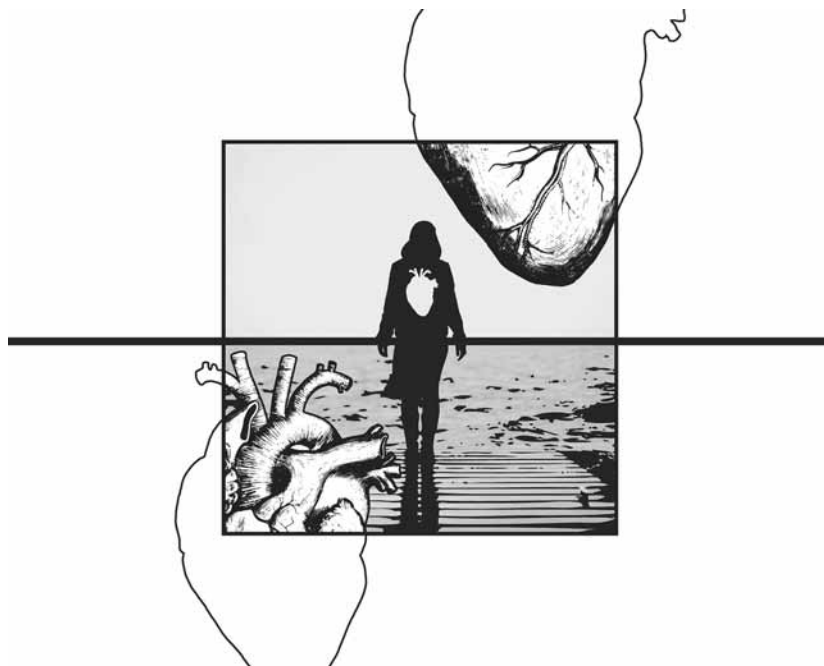
mouen amb minibusos, mengen bé, tot pagat; per ells no hi ha cues. La classe mitjana alta té passat de participant o premsa. Entren i es mouen a peu pel recinte gegant, però poden visitar tots els pavellons sense fer cua i treure el nas on d'altres no poden. És un miratge de privilegi. La classe mitjana, els autèntics protagonistes, la clau de volta de tot el teatre, una cortina de fum, centenars de milers de xinesos que han pagat o els han regalat l'entrada i que fan cua, contents amb l'aventura que els ha comprat el govern. La classe baixa, des del servei de neteja a les hostesses cobren sous ridículs, fan horaris extenuants i mai no visiten cap pavelló si no hi treballen. Jam és habitual veure una hostessa que dorm amb el cap sobre el taulell. L'Expo no tanca mai, per molts no hi ha caps de setmana i l'absurd espectacle tragicòmic durarà sis mesos. Benvinguts al teatre.

. COM S'HA FET

Hola de nou. Ja tornem a ser aquí, amb totes vosaltres i amb les vostres lluites. Hem passat l'agost, hem carregat les piles i tornem amb ganes de continuar treballant per difondre les lluites dels moviments socials transformadors i per donar altres visions de les notícies que omplen els mitjans de masses. Durant l'*impass* d'agost, hem fet alguns canvis al setmanari, com fem sempre. Continuament, anem fent canvis per millorar el projecte, esperem que es vagi notant. Potser el principal canvi que hem fet ara és crear dos equips de treball als àmbits de la DIRECTA que no són estrictament de redacció. Hem creat un equip de gestió que coordinarà les tasques de subscripcions, administració i distribució i hem creat un segon equip que coordinarà les tasques de difusió, publicitat i propaganda. Amb aquests dos equips, pretenem consolidar, ordenar i paular les tasques de gestió del setmanari i també fer un salt endavant en la difusió per aconseguir el nombre suficient de subscripcions que doni al projecte l'estabilitat econòmica que tant necessita. De moment, això és tot. Fins la setmana que ve. Salut!

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

PERE TUBERT JUHÉ

Qui Som

REDACCIÓ

Estirant del fil | David Fernández
Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaders d'Il·lacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | Manu Simarro
Expressions | Roger Palà i Estel Barbé Serra Agenda directa | Alfonso López Rojo La indirecta | Oriol Andrés
FOTOGRAFIA
Albert García
IL·LUSTRACIÓ
Xavier Blasco i Jordi Borràs

COMPAGINACIÓ

Roger Costa Puyal
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu l'asterisc i el gitano
PUBLICITAT
Tània Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Lèlia Becana
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

ALT PENEDES: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PENEDÈS: terrespent@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Radas núm. 27,

08004 Barcelona

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografia@setmanaridirecta.info

il·lustradirecta@gmail.com

subscripcions@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

, així està el pati

L'ombra de l'especulació
plana a Gelida | PÀG. 8

Els Mossos acusen cinc joves
d'associació il·lícita | PÀG. 9

La Generalitat no concedirà
pensions als maquis | PÀG. 9

S'investiga una agressió amb
una bala de goma | PÀG. 10

BAIX LLOBREGAT · L'AJUNTAMENT DE VILADECANS AFIRMA QUE NO HA REBUT EL TEXT, TOT I QUE EL GOVERN DIU QUE EL VA ENVIAR A L'ABRIL

Medi Ambient va emetre un informe contundent contra el Barça Parc al març

L'estudi conclou que les zones que estan a tocar dels terrenys on es vol fer el complex estan protegides per les màximes lleis a nivell europeu i que tenen una riquesa natural excepcional

Xavi Miquel
baixllobregat@setmanaridirecta.info

Es Serveis Territorials de Barcelona, que depenen del Departament de Medi Ambient, van publicar l'informe d'impacte ambiental sobre el projecte del Barça Parc, datat el 29 de març, on es qüestionen bona part dels aspectes més polèmics del projecte al litoral de Viladecans. L'informe, tot i que es va publicar fa cinc mesos, va sortir a la llum pública la setmana passada quan, casualment,

L'informe admet que el projecte augmentaria la pressió urbanística a la qual està sotmesa la zona del delta des de fa anys

un membre de la plataforma ecologista en contra del projecte, Salvem Oliveretes, va mirar la web del departament. L'Ajuntament de Viladecans diu que no va rebre l'informe, tot i que des de Medi Ambient asseguren que "es va enviar una còpia amb data del 7 d'abril".

Informe contundent

L'informe del Departament de Medi Ambient diu que l'estudi ambiental preliminar fet per l'Ajuntament de Viladecans té algunes mancances que cal revisar. L'informe admet que la zona prevista per la ubicació del Barça Parc ja rep una gran pressió urba-

La riera de Sant Climent, propietat del Barça, està inclosa dins la Xarxa Natura 2000.

nística a través de l'ampliació del port i l'aeroport o l'autovia C31 i que, per tant, el projecte seria inviable i exigiria l'establiment d'un connector biològic a través del delta del Llobregat. També afirma que les zones adjacents estan protegides per les màximes lleis a nivell europeu i són zones amb una riquesa excepcional -tant de flora com de fauna autòctona i migrant- i que, per tant, "el projecte podria malmetre aquesta diversitat". A més, el text inclou un informe de l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA) que avisa que la zona en qüestió (com tot el delta del Llobregat) pateix un "risc d'inundació extremadament alt davant d'episodis meteorològics adversos" i alerta que el projecte s'urbanitzaria "damunt d'un aquífer protegit" i afectaria "la seva dinàmica hídrica i seva la recàrrega". Un tercer aspecte que destaca l'informe està relacionat amb el canvi climàtic, ja que Viladecans es troba en una zona de protecció especial de l'ambient at-

El text avisa que un pla com el Barça Parc "augmentaria les emissions d'efecte hivernacle"

mosfèric i avisa que un projecte com el Barça Parc "augmentaria les emissions d'efecte hivernacle". Finalment, destaca la contaminació lumínica i acústica que comportaria aquest projecte en l'ambient i avisa de la proximitat amb el Parc Agrari del Baix Llobregat i "les divergències que podria crear aquest projecte amb les zones de conreu".

L'Ajuntament no troba l'informe El Departament de Medi Ambient ha assegurat que va enviar l'informe a l'Ajuntament de Viladecans el 7 d'abril, tot i que l'Ajuntament ha afirmat que no va rebre cap informe i que s'ha assabentat de la seva existència "a través de la premsa". L'Ajuntament

també ha declarat que, tot i l'informe desfavorable de Medi Ambient, té la intenció de "tirar endavant el projecte del Barça Parc, amb les recomanacions que fa el departament". Des de la Plataforma Salvem Oliveretes, estan satisfets amb la sortida a la llum de l'informe i creuen que "el Barça Parc no es pot tirar endavant tenint en compte la contundència de l'estudi ambiental". Tot i així, reconeixen que no és un informe vinculant i que, a més, "no està signat per cap responsable del departament". Tampoc no es creuen la versió de l'Ajuntament quan diu que no té l'informe i consideren que "la seva actitud té més relació amb el fet de no voler interferir en les eleccions al club blaugrana que es van fer fa dos mesos". El Barça no ha fet declaracions al respecte, tot i que el nou president Sandro Rosell va anunciar que no tiraria endavant el projecte durant la presa de possessió del càrrec. No obstant això, la mà dreta de Rosell i actual vicepresident de l'àrea social del club, Jordi Cardoner, té interessos en el projecte a través d'empreses familiars (veure DIRECTA 187). La gent de Salvem Oliveretes no creu que el projecte estigui enterrat perquè "s'acosten eleccions autonòmiques i municipals i els possibles canvis de govern poden fer que el projecte recobri vida".

, així està el pati

GELIDA • L'AJUNTAMENT OBLIGA LA POBLACIÓ A PAGAR QUATRE MILIONS PER UN SOLAR QUE ES VA COMPRAR PER 4.000 EUROS

El veïnat denuncia l'especulació que envolta la reparcel·lació de Martivell

Xavi Martí
redaccio@setmanaridirecta.info

El projecte de reparcel·lació i urbanització del polígon 1 de la urbanització Martivell de Gelida (Alt Penedès) s'està convertint en una mena de malson pel seu veïnat. El cost total del pla, que inicialment estava valorat en poc menys de tres milions d'euros, actualment podria superar els onze milions. Es tracta d'una quantitat qualificada com a "inabastable" per part de les 150 famílies propietàries de Martivell, ja que haurien de "fer front a una liquidació mitjana estimada per parcel·la d'uns 50.000 euros". Un dels fets que ha fet encarrir la urbanització és que l'Ajuntament obliga el veïnat a comprar uns terrenys destinats a equipaments educatius i cedir-los gratuïtament al consistori. Els terrenys, d'una superfície de 25.300 metres quadrats, van ser comprats el 1998 pel Grupo Asociado Patrimonios SA (actualment COAFI SL) per un valor de 4.685 euros i, ara, l'empresa demana 4.107.480 euros.

El veïnat de Martivell creu que és "víctima d'una obscura operació especulativa, amb el suport de l'Ajuntament" i demana al consistori que "anul·li la reparcel·lació" i que "suprimeixi la cessió obligatòria i gratuïta del terreny".

Pagarà el veïnat

El 1966, Rosa Maria Llopert Mir, a través de la immobiliària Vallparadís SA, va iniciar la parcel·lació de Martivell. Un any després, tot i estar projectada en uns terrenys situats en una zona rural qualificada de bosc-reserva forestal, es va acceptar la urbanització de divuit hectàrees i ja es van contemplar zones verdes i equipaments que mai no s'han fet. L'any 1975, sense comptar amb els permisos, es va fer una ampliació de la urbanització, que va passar a tenir 88 hectàrees.

"Si l'ajuntament vol uns equipaments tant grans, que sigui el consistori qui assumeixi la compra dels terrenys"

El 1985, l'Ajuntament, a través del POUM, va decidir establir les dimensions dels equipaments i va determinar que les persones propietàries havien de comprar i cedir gratuïtament els terrenys al consistori que, entre el 1984 i el 1991, va ser governat per Ramon Ferrando i Cid (CiU). L'estat de les coses va quedar a l'aire i, entre el 2003 i el 2007, l'Ajuntament (governat per Miquel Carrillo d'ERC i per Francesc Rossell Bascompte de CiU) va iniciar el procés de reparcel·lació i

El veïnat de Martivell de Gelida ha penjat pancartes de protesta a l'entrada dels terrenys que l'Ajuntament els obliga a comprar per fer efectiva la reparcel·lació

urbanització de la zona. L'any 2006, el consistori va aprovar inicialment el projecte de reparcel·lació del primer polígon de Martivell i va valorar en 164.450 euros els terrenys que havia de comprar el veïnat, que no són res més que un descampat que inclou les restes d'una masia en estat ruïnós. El 2007, cap al final de la legislatura, l'Ajuntament va qualificar el solar com a zona urbana consolidada, una requalificació titllada d'"estranya" pel veïnat, ja que la urbanització, encara ara, és una zona urbana no consolidada.

El 2008, el consistori, encapçalat per Lluís Valls (PSC), va aprovar definitivament la reparcel·lació. Un cop aprovat l'expedient, COAFI va iniciar un contenciós administratiu contra l'Ajuntament i l'Associació de Veïns de Martivell. COAFI reclama que la taxació de la finca feta pel consistori l'any 2006 no és correcta i demana 4.107.480 euros. El procés encara no té sentència, però, a dia d'avui, ja existeix una taxació judicial del valor del solar. Un pèrit judicial ha valorat la finca en 3.926.626 euros i ha justificat la xifra dient que "la llei del sòl vigent a l'inici de l'expedient de reparcel·lació fa que la seva taxació sigui molt més alta".

L'alcalde de Gelida, Lluís Valls, va assegurar que està "al costat del veïnat" i que presentarà les al·legacions que "facin falta" davant la sentència del contenciós. Però aquestes declaracions no convencen al veïnat, que es

queixa de la "mala gestió de l'Ajuntament" i que sosté que "el consistori ha permès un increment del preu del sòl dels terrenys i una acció especulativa".

L'advocat del veïnat, Miquel Colom, va dir que "si l'ajuntament vol mantenir uns terrenys d'equipaments escolars d'aquestes dimensions, que estaran al servei de tot el municipi, que sigui el propi consistori qui n'assumeixi la seva compra". A més, cal destacar que el 90% del veïnat de Martivell està en contra del projecte, ja que creu que "és molt dubtós que la

inversió que facin els veïns quedi compensada amb els beneficis que en puguin treure posteriorment".

Sense clavegueres

La urbanització de Martivell, amb més de 40 anys d'existència, encara no té xarxa de clavegueres i les seves cases han de tenir fosses sèptiques. El 1998, es va instaurar el servei de correus, es van retolar els carrers i es van numerar els domicilis. L'any 2000, el veïnat va enviar cartes a l'Ajuntament per denunciar que no hi havia clavegueres i, el 2004, van co-

mençar les converses per iniciar la reparcel·lació. La lluita del veïnat per denunciar l'operació especulativa (el solar s'ha encarrir 1.000 vegades) ha comptat amb protestes als plens consistorials i amb la col·locació de pancartes als balcons de les cases per denunciar l'afer. El veïnat ha dit a la *Directa* que, al ple de juliol d'enguany, quan l'associació de Martivell va exposar les seves demandes, tots els regidors de CiU "es van aixecar de les seves cadires, van marxar de la sala i van tornar quan el nostre torn de paraula ja s'havia acabat".

> L'ombra allargada del 'lobby' del cava?

La parcel·lació i l'ampliació de Martivell es van convertir, des de l'inici, en una actuació il·legal. Un dels fets que podrien explicar que es permetessin aquestes actuacions és que Rosa Maria Llopert Mir, pubilla d'una de les cases ancestrals de Gelida, es va casar el 1931 amb Hermenegild Almirall Romeu, l'hereu de la família de Can Duran del Puig, alguns membres de la qual, al llarg de la història, han estat alcaldes o han ostentat càrrecs a l'Ajuntament. Les propietats de Duran del Puig a Gelida daten del segle xii i la germana de Rosa Maria Llopert es va casar amb Francesc Torelló i Casanoves, de les Caves Torelló Llopert, que compta amb vinyes a tocar

del terreny que ha de comprar el veïnat. El patriarca d'una altra branca dels Torelló, Agustí Torelló i Mata, és l'actual vicepresident de la Patronal de la Petita i Mitjana Empresa Elaboradora de Cava i Mercè Rossell, de Cava Oriol Rossell, la seva presidenta.

L'actual regidor de l'Ajuntament de Gelida i del Consell Comarcal de l'Alt Penedès, Francesc Rossell Bascompte (CiU), que estava al capdavant del consistori gelidenc el 2006, quan es va aprovar inicialment la reparcel·lació, va ser una de les persones que va entregar, el 24 d'abril d'enguany, els guardons d'un premi d'enologia que atorga l'Escola Mercè Rossell i Domènec. La primera tinent

d'alcalde de Sant Sadurn d'Anoia, Maria Rossell (CiU), també va entregar premis. A més, segons el veïnat de Martivell i la revista *La Fura*, els administradors de COAFI són veïns de Gelida. La *Directa* ha pogut saber que el president de COAFI és Antonio Esteve Casanellas i que els seus consellers són Vidal Vidal Miralles i Ignacio Esteve Casanellas. També caldria destacar que Carles Casanellas (CiU), el febrer de 2003, va substituir Francesc Rossell com a regidor de Medi Ambient de Gelida. Martivell, per tant, es troba en una zona, l'Alt Penedès, on sembla que els interessos familiars, polítics i empresarials estan relacionats i lligats.

, així està el pati

CATALUNYA · L'ADVOCAT D'UN DELS JOVES DIU QUE ÉS UN "TOC D'ATENCIÓ" A LA LLUITA CONTRA BOLONYA

Detenen cinc joves que no es coneixen entre ells i els acusen d'associació il·lícita

Quique Badia
maresme@setmanaridirecta.info

El portaveu de Maulets, militant del Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans i activista en les lluites contra l'aplicació del pla Bolonya, Eudald Calvo, va rebre la visita dels Mossos d'Esquadra al seu domicili el 24 d'agost, tot i que ell no hi era. Davant del requeriment de la policia catalana, Calvo es va presentar, amb el seu pare i per voluntat pròpia, a la comissaria de Mataró, on se li va comunicar que estava detingut. Oriol Calvo, pare de l'independentista maresmenc, va denunciar l'actitud del cos, que va obligar el seu fill a passar la nit a comissaria tot i haver-se presentat voluntàriament a les dependències policials.

El sumari, de la mà d'una suposada unitat d'investigació de l'Àrea Policial Bàsica de Cerdanyola del Vallès, conclou que Eudald Calvo, juntament amb quatre persones més, constitueixen una associació il·lícita que va incórrer en un delicte de danys i desordres públics el dia 2 de febrer a la Universitat Autònoma de Bellaterra (UAB) en el transcurs d'una acció contra la implantació de portes automàtiques als accessos de l'estació dels Ferrocarrils de la Generalitat.

Crònica d'un muntatge

Segons l'advocat de Calvo, Xavier Monge, "l'acusació no té base jurídica ni cap prova que la sostingui" i entén que "aquesta cobra sentit només si es pensa com un atac a una persona pel seu perfil militant". Per sostenir aquesta idea, es basa en el

Un mossos vigila la concentració de suport a Eudald Calvo que es va fer a les portes de la comissaria de Mataró

fet que el jove acusat "no coneix les altres quatre persones amb qui suposadament s'ha associat il·lícitament" i que aquestes "ni tan sols es coneixen entre elles". Així mateix, la prova principal que aporta la policia catalana és un fotograma d'un vídeo on apareix Calvo amb un megàfon, una imatge que "podria correspondre a qualsevol mobilització que es donés al recinte universitari durant l'últim any". A l'espera que la jutgessa permeti la supervisió de la prova, Monge té clar que "tot plegat és un toc d'atenció al moviment estu-

diantil de la UAB", que ha protagonitzat alguns dels episodis més mediatitzats de la lluita contra la privatització de la universitat.

"Les vostres agressions ens donen més raons"

En aquest sentit, la càrrega dels agents de l'Àrea Regional de Recurs Operatiu dels Mossos d'Esquadra (els ARRO) contra la concentració solidària que es va convocar el mateix dia de la detenció per demanar l'alliberament immediat d'Eudald Calvo i que va acabar amb el seu

germà menor d'edat detingut i una desena de contusionades -entre elles el seu pare- ha motivat tot un seguit de protestes. Entre elles, destaca una concentració a les portes de l'Ajuntament de Mataró el 2 de setembre sota el lema *Les vostres agressions ens donen més raons. Prou brutalitat policial*. Les joves maresmenques que van participar a la protesta consideren que les detencions i la càrrega han de servir per "conscienciar la població que, en moments de recessió econòmica, els toca el rebre a les joves organitzades".

BERGA · MEMÒRIA

La Generalitat diu que no concedirà una pensió als maquis

Redacció Directa
redaccio@setmanaridirecta.info

L'exmaqui Joan Busquets i Verges (*El Senzill*) i el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs de Berga van enviar, l'1 d'octubre de 2009, una carta al president de la Generalitat, José Montilla, per demanar-li que atorgués una pensió als maquis catalans que van combatre el feixisme a Catalunya. Mesos després, durant la primavera de 2010, també van publicar un article titulat "Exmaquis: carta oberta" (*Directa* 190) a diversos mitjans de comunicació. A principis d'agost d'enguany, la Direcció General de Memòria Democràtica de la Generalitat va enviar una carta de resposta a Joan Busquets i al col·lectiu de Berga. La Generalitat, al text, reconeix que "els maquis van desenvolupar una coratjosa aportació a la lluita contra el feixisme i per la recuperació de les llibertats", però acaba manifestant que no té prevista "cap mesura indemnitzadora" per aquest col·lectiu.

Els actes per exigir les pensions pels maquis continuaran a partir del 29 de setembre

El govern català justifica la seva postura esgrimint la Llei 52/2007 de 26 de desembre de Memòria Històrica, que no preveu cap indemnització a favor dels excombatents vius. Aquesta llei només reconeix mesures indemnitzadores pels excombatents que van morir lluitant (executats, etc.) per la democràcia entre l'1 de gener de 1968 i el 6 d'octubre de 1977. La carta de la Generalitat també esgrimeix l'article 2 del Reial Decret 1803/2008 (que no contempla indemnitzacions per les persones que "van formar part" o que "pertanyen a bandes o grups armats") per defensar la seva decisió. El govern català, a més, diu que té previstes diverses iniciatives per al reconeixement d'aquest col·lectiu, com la ruta que està preparant a les comarques centrals de Catalunya i que portarà per títol *Territori Maquis*. Els col·lectius llibertaris denuncien que aquesta iniciativa "és un projecte turístic buit de contingut que no té caràcter social ni cultural". A més, el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs de Berga creu que la Generalitat no vol concedir pensions als maquis perquè es tracta de persones que, quan van lluitar contra el feixisme, "no pertanyien a cap partit polític".

Els actes de protesta que tenen per objectiu exigir les pensions pels maquis continuaran a partir del 29 de setembre, ja que Joan Busquets (que viu a França) té previst visitar Catalunya. La plaça d'Urquinaona de Barcelona acollirà, el 7 d'octubre a partir de les 7 de la tarda, una concentració de protesta contra la Generalitat i en defensa dels maquis.

TERRASSA · LA NOIA VA SER AGREDIDA DURANT L'ARREST I TAMBÉ A L'HOSPITAL

Dos policies municipals del GEI declaren per les lesions comeses durant una detenció

Directa Terrassa
terrassa@setmanaridirecta.info

Després de dues citacions a declarar davant la jutgessa del jutjat d'instrucció número 3 de Terrassa, a les quals els policies no van assistir exculpant-se per raons de força major, el dia 2 de setembre, es va dur a terme les declaracions dels dos membres del Grup Especial d'Intervenció i d'una metgessa de la Mútua de Terrassa.

Els fets es remunten al 12 de maig de 2007, quan una noia membre dels moviments socials de Terrassa sortia del Kasal Ocupat Joan Berney amb un company. Després de ser requerida per una identificació, va ser detinguda i, durant la detenció, es van produir les lesions per les quals declaren els dos policies municipals. Arran de les diverses lesions sofertes, la noia va ser traslladada a la Mútua de Terrassa, indret on -se-

gons el col·lectiu antirepressiu Solidaritat Antirepressiva de Terrassa-les agressions van continuar, davant la passivitat del personal de l'hospital. És per aquest motiu que la jutgessa també va citar a declarar una metgessa del centre. La policia municipal va traslladar la noia a la comissaria dels Mossos d'Esquadra, d'on va sortir amb l'acusació d'atemptat a l'autoritat.

El 2 de setembre, una concentració de 30 persones va mostrar el seu suport a la jove agredida i va denunciar la impunitat policial i les pràctiques -tristament famoses- del Grup Especial d'Intervenció de la Policia Municipal de Terrassa. Un gran nombre de policies -de paísà i amb uniforme- va donar suport als dos policies que havien de declarar i l'accés als jutjats va ser prohibit a tota aquella persona que hagués participat a la concentració. En un clima de tensió i amb el reforç d'una Unitat Mòbil

Els dos mossos d'esquadra no han fet cas de les dues primeres citacions judicials

dels Mossos d'Esquadra, la concentració i les declaracions van acabar.

Cal recordar que sis altres policies municipals de Terrassa també estan imputats per homicidi en rela-

ció a la mort d'un jove al barri del Pla del Bon Aire, uns fets que van passar ara fa un any i pels quals els jutjats han de decidir si tira endavant o no l'acusació.

ARNAU LÓPEZ ANDREU

, així està el pati

BARCELONA • AGRESSIÓ

Investiguen la pèrdua d'un ull arran del tret d'un mosso amb una bala de goma

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

El jutjat d'instrucció número 27 de Barcelona ha obert diligències d'investigació per l'agressió amb una bala de goma que va provocar la pèrdua d'un ull al jove Nicola Tano durant els fets posteriors a la celebració de la victòria de la selecció espanyola al Mundial de Sud-àfrica. Un mosso d'esquadra se li va acostar i va disparar contra el noi a una distància molt curta, fet que va provocar l'explosió del globus ocular, lesions greus i la pèrdua definitiva de la visió. El jove, que ha rebut tractament mèdic durant els últims mesos, ha estat intervingut quirúrgicament i ha rebut medicació contra els mal de cap intensos que pateix. El jutge Emilio Soler ha decidit investigar els fets amb l'obertura d'aquesta fase d'instrucció, que intentarà aclarir qui i com va disparar l'escopeta i qui va donar les ordres de fer-ho. Cal recordar que el servei de premsa de la policia catalana va assegurar que desconeixia els fets i que no tenia constància de "cap ferit greu arran de l'actuació policial" durant la matinada del 9 de juliol. Va ser Nicola Tano, la víctima de l'agressió, qui va haver de posar-se en contacte amb els periodistes per donar a conèixer les ferides brutals que havia sofert.

Les ferides de Nicola T. no són un fet aïllat, ja que es compten diverses agressions amb bales de goma

Agressions recurrents

Les ferides patides per Nicola T. no són un fet aïllat. Des del desplegament dels Mossos d'Esquadra, s'han produït nombroses agressions amb bales de goma, algunes d'elles amb el tràgic final de la pèrdua d'un ull. Els episodis més coneguts són els de les celebracions de la victòria del Barça a la Copa del Rei i a la Champions. A la rambla de Canaletes i a la plaça de Catalunya de Barcelona, els escopeters de l'equip antidisturbis dels Mossos van llançar centenars de bales de goma. Uns altres dos nois, Edgar i Marc, van patir ferides greus a la caixa toràctica i al cap, respectivament. Tot i l'existència de testimonis i les proves contundents que assenyalaven clarament els agents culpables de les ferides, el jutjat d'instrucció número 33 de Barcelona va ser incapaç d'aconseguir la identificació dels policies agressors, ja que el Departament d'Interior hi va posar nombroses traves en tot moment. Curiosament, aquella nit, les càmeres de videovigilància de la Borsa de Barcelona, la Guàrdia Urbana, el Liceu i el Banco Atlántico -situades als llocs exactes de les agressions- no van enregistrar les imatges.

CATALUNYA • ALS DARRERS MESOS, S'HAN CONVOCAT QUATRE ONADES DE CONSULTES SOBRE LA SOBIRANIA

L'Onze de Setembre arriba marcat pels referèndums i la manifestació del 10-J

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

Aquest darrer any, diversos fets han capgirat el context polític i social de l'independentisme i han contribuït a tensar notablement la relació Catalunya-Estat espanyol. Així, la Diada arriba marcada per les quatre onades de consultes populars sobre la independència, que han aconseguit una participació mitjana superior a la del referèndum sobre la Constitució Europea. Un altre fet ineludible per la seva transcendència és la reacció desencadenada per la sentència del Tribunal Constitucional espanyol sobre l'Estatut de Catalunya, una resolució polèmica que ha fet augmentar de forma espectacular la percepció que l'única via possible d'aconseguir més autogovern és la ruptura amb l'Estat espanyol. Aquest creixement de l'independentisme sociològic entre sectors que tradicionalment havien estat més moderats es va deixar sentir -especialment- durant la manifestació que va recórrer Barcelona el 10 de juliol, a la qual van assistir un milió de persones. Un altre element que cal considerar és la participació cada cop més minsa d'Esquerra Republicana als actes no institucionals de la Diada, que contrasta amb una major assistència als blocs de les diverses plataformes sobiranistes. Aquest any, a més, s'espera que també hi participin les formacions Reagrupament i Solidaritat Catalana, liderades per l'exmembre d'ERC Joan Carretero i per l'expresident del Barça, respectivament. La rellevància especial dels partits a la manifestació respon a la proximitat de dues cites electorals que poden ser clau -en primer lloc- per l'independentisme malanomenat *transversal* i -en segon terme- per l'aposta municipalista de l'esquerra independentista, les Candidatures d'Unitat Popular (CUP). Així, s'espera que les eleccions autonòmiques del

ARXIU ALBERT GARCIA

Arenys de Munt és la primera població catalana que va fer una consulta sobre la independència ara tot just fa un any

ARXIU ALBERT GARCIA

Un moment de la manifestació de la Diada celebrada l'any passat a Barcelona

de Barcelona a mans de les tropes borboniques. Entre ells, començant pel sud de Catalunya, la Comissió 11 de Setembre ha organitzat una marxa de torxes a les Terres de l'Ebre, que desfil·larà rere el lema *Les Terres de l'Ebre decidim SÍ als Països Catalans*. Més amunt, a Vilafraça del Penedès, es farà un acte polític a la plaça Santa Maria, que finalitzarà amb un sopar popular. Al Vallès Oriental, es convoca una xerrada a Cardedeu i una marxa de torxes, botifarrada i concert a Sant Celoni, organitzada per la CUP i pel Casal Independentista Quico Sabaté. A Vic, hi haurà una manifestació i un acte polític, convocats per la CEI Osona, sota el lema *Tirem pel dret: Independència*. A la plaça del Vi de Girona, a les vuit del vespre, es farà un homenatge a Ramon Torramadé, activista polític i cultural de Salt que va

morir l'abril passat. Per últim, a Barcelona, l'Esquerra Independentista del Barcelonès ha convocat una marxa de torxes pels escenaris més emblemàtics de la resistència a l'ocupació espanyola, un acte polític i un picaresca popular al Fossar de les Moreres.

Més descentralitzada que mai

Tot i que el centre neuràlgic dels actes de la Diada serà -pel simbolisme històric dels esdeveniments que hi van tenir lloc- el Fossar de les Moreres de Barcelona, aquest any, s'han organitzat ofrenes florals i manifestacions a nombroses poblacions com Lleida, Girona i també al Camp de Tarragona. A Barcelona, el programa variarà poc respecte el de l'any passat, excepte en un fet, de gran importància pel moviment juvenil independentista: Maulets i la CAJEL, les dues organitzacions de joves de l'esquerra independentista -que es troben immerses en un procés de confluència- han decidit organitzar tots els seus actes de forma conjunta. Així, l'homenatge al jove Gustau Muñoz, assassinat per la policia postfranquista l'11 de setembre de 1978, que es farà -com sempre- al carrer Ferran, derivarà en una manifestació que acabarà al Fossar de les Moreres amb un parlament juvenil unitari, on parlarà una representant de cada organització.

Després de la manifestació de suport a les persones represaliades convocada per Rescat, que partirà del passeig del Born a la una del migdia, es farà una botifarrada popular per reposar forces de cara a la manifestació de la tarda, que començarà a la plaça d'Urquinaona a partir de les cinc.

Després de la manifestació de suport a les persones represaliades convocada per Rescat, que partirà del passeig del Born a la una del migdia, es farà una botifarrada popular per reposar forces de cara a la manifestació de la tarda, que començarà a la plaça d'Urquinaona a partir de les cinc.

La CUP de Barcelona té la intenció de presentar-se a les eleccions municipals de l'any que ve

novembre estiguin marcades per la possible entrada al Parlament de Reagrupament i Solidaritat Catalana, que ja han decidit que no s'hi presentaran en coalició. D'altra banda, la CUP de Barcelona ja ha anunciat la seva decisió de presentar-se a les properes municipals, previstes pel maig de 2011.

Actes previs a la Diada

Com cada any, diversos casals i organitzacions de l'esquerra independentista convocaran actes el dia 10 de setembre per commemorar la caiguda

, així està el pati

BARCELONA · EDITEN UNA PUBLICACIÓ DESTINADA A EXPLICAR ELS MOTIUS DE L'ATURADA

Els moviments socials escalfen motors, camí de la vaga general del 29-S

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Més enllà de la maquinària institucional monitoritzada per CCOO i la UGT (amb fitxatges publicitaris com el de Chikilicuatre), els moviments socials catalans i els sindicats combatius preparen un calendari de mobilitzacions intenses per convertir el 29 de setembre en una jornada de lluita i no només en un dia aïllat d'aturada laboral. L'Assemblea de Treballadors i Treballadores de Barcelona, que va arrencar amb una reunió molt concorreguda a les Cotxeres de Sants, ha preparat el calendari de mobilitzacions durant l'estiu. La propera cita serà el 15 de setembre a la plaça Universitat, on s'espera l'assistència de centenars de persones provinents de diversos sectors laborals, universitaris i d'instituts, col·lectius, assemblees i organitzacions de procedència diversa. A partir d'aquesta data, la crida a la mobilització per a la

L'assemblea de treballadors i treballadores es farà el dia 15, la marxa de la CGT i la CNT el dia 18 i la protesta anticapitalista el 25 de setembre

vaga general començarà a ser visible als carrers, amb cartells, adhesius, pancartes i pintades. Nombrosos comitès d'empresa han sotmès a votació la decisió d'afegir-se o no a la vaga i, en la majoria de casos, el resultat ha estat afirmatiu. Els mitjans de comunicació públics (TV3, Catalunya Ràdio, Com Ràdio i TVE) i els transports públics (Metro, autobusos, FGC i Renfe) secundaran la convocatòria majoritàriament. També està garantit un seguiment massiu en el sector de l'ensenyament secundari i a les universitats.

A la ciutat de Barcelona (a tots els districtes) i a municipis del Barcelonès i el Baix Llobregat, ja s'han

Les Cotxeres de Sants van acollir l'assemblea de treballadores el 29 de juny

constituït comitès locals per impulsar l'aturada. A la majoria d'empreses dels polígons industrials del Vallès on s'ha sotmès a votació, també ha guanyat l'opció del sí a la vaga, així com a algunes de les grans indústries de les comarques del Bages, Osona, el Berguedà i el Ripollès. Les ciutats de Tarragona, Girona i Lleida també han creat comitès locals per impulsar l'aturada. A hores d'ara, però, el més incert és el seguiment que pugui tenir en l'àmbit del petit comerç i dels treballadors i treballadores autònoms.

Sindicats combatius

Per la seva banda, els sindicats CGT i CNT-Catalunya ja han articular el seu propi calendari de protestes, que arrencarà amb una manifestació

conjunta el 18 de setembre. La marxa sortirà a les dotze del migdia des de la plaça Universitat sota el lema *Crisi? De qui? Per què? Reformes, qui les aplica i qui les pateix?*. A través del comunicat que crida a la mobilització, exposen les raons de la protesta: "Perquè no podem quedar-nos impassibles davant aquesta ofensiva dels polítics i el capital amb reformes laborals que defensen la reducció i les congelacions salarials, l'abaratiment de l'acomodament fins aconseguir que sigui lliure i gratuït, l'allargament de l'edat de jubilació i la possibilitat d'incomplir allò acordat als convenis col·lectius". Però volen anar més enllà de l'àmbit estrictament laboral i afegixen: "Perquè no hem de consentir més retallades socials com la pèrdua de poder

adquisitiu de les pensions, l'eliminació de les ajudes als majors dependents, o la privatització i les retallades en la sanitat. Perquè diuen que hi ha una crisi que nosaltres no creiem i que, en tot cas, és producte de la seva organització de la societat, entenem que els que l'han provocat han de pagar els seus excessos, de la mateixa manera que els especuladors de l'habitatge i els explotadors agrupats sota les sigles de les organitzacions empresarials del sistema han de fer-se càrrec de la seva crisi i no els treballadors i treballadores, ja que aquests no són els responsables i mai no han tingut accés als mitjans de control social".

Protesta anticapitalista el 25 de setembre

El 25 de setembre, quatre dies abans de la convocatòria de la vaga, hi haurà una nova cita reivindicativa. La proposta sorgeix dels moviments socials anticapitalistes de Barcelona, però vol anar molt més lluny. És una crida de tots aquells i aquelles que creuen que "no s'ha

El 28 de setembre, els piquets informatius se situaran a la plaça Catalunya, Mercabarna i els polígons industrials

d'esperar que una propera gota faci vessar el got, que el got ja ha vessat". Estan editant una publicació crítica, que serà distribuïda a partir del 16 de setembre i on s'exposaran totes les raons i els motius per participar del 29-S i més enllà. El dissabte 25, conviden tothom a protestar al centre de Barcelona. Serà l'últim acte massiu que enllaçarà amb els preparatius de la jornada de vaga general. A partir de les dotze de la nit del 28 de setembre, els piquets informatius ja tenen previst els seus primers punts de trobada a la plaça Catalunya, Mercabarna i els polígons industrials. La jornada serà llarga.

MANRESA · LABORAL

El consistori manresà és demandat judicialment per dur a terme modificacions laborals greus

Meritxell Guàrdia
manresa@setmanaridirecta.info

La Secció Sindical de CNT-AIT de treballadors i treballadores de l'Ajuntament de Manresa creada recentment ha demandat el consistori manresà per la modificació substancial de les seves condicions de treball. La demanda col·lectiva, presentada al jutjat social de Manresa a mitjans d'agost, es basa en la retallada salarial que ha practicat el consistori, que disminueix fins un 10% el salari (el 9% de retirada d'un avançament de conveni de fa dos anys i un 1% de prestacions socials incloses al conveni). Aquesta mesura empitjora la situació salarial, ja que, a la retallada practcada per l'equip de govern, s'hi afegeix la retallada pública estatal del 5%, cosa que dona com a resultat una disminució de fins el 15% del salari als nivells més baixos.

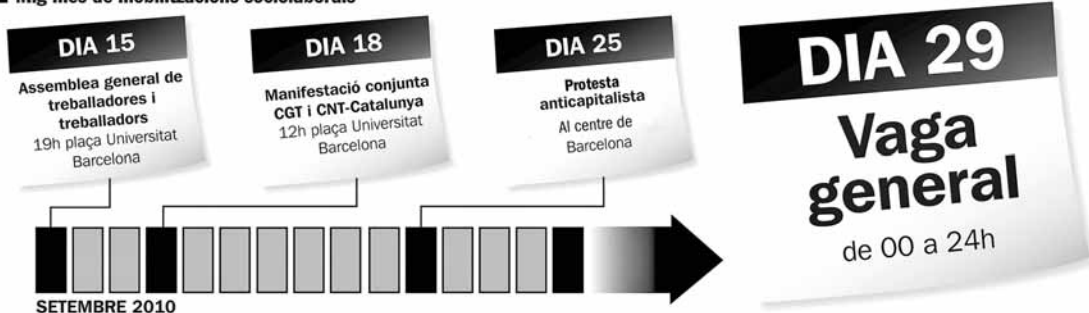
A més, segons un comunicat de la secció, les formes emprades pel consistori -que són qualificades com a "autoritàries"- atempten contra la dignitat de les treballadores perquè l'equip de govern va informar de les modificacions a la premsa abans que a la plantilla, sense donar "cap mena d'explicacions ni raons lògiques".

El salari dels nivells més baixos pateix una disminució de fins el 15%

La secció sindical també ha criticat l'actual equip de govern per la seva "pèssima gestió", que ha provocat un creixement de l'endeutament, al mateix temps que augmentava l'ingrés municipal -un deute municipal de 87 milions d'euros amb un pressupost anual de 96 milions euros- durant el període 2000-2007. La secció ha descreditat les mesures "anticrisi" de l'ajuntament perquè considera que "els únics diners d'estalvi són els que afecten la plantilla i la ciutadania" i que la resta "d'estalvi simplement són inversions que no es faran".

En suport a la demanda, la secció sindical ha organitzat diversos actes reivindicatius. Algunes protestes es van dur a terme en el marc de la Festa Major de Manresa -durant el pregó institucional i a la sortida de la missa- i altres estan programades perquè durin tot el mes de setembre, com les aturades informatives al carrer. També s'ha previst fer una protesta durant l'acte institucional de l'11 de Setembre a Manresa, a més de convocar diverses mobilitzacions per denunciar la seva situació i difondre les retallades que comporta la reforma laboral empresa pel govern espanyol.

Mig mes de mobilitzacions sociolaborals

, així està el pati

CATALUNYA · LA PRESENCIA DE PERSONAL D'ADIF ÉS POC PERCEPTIBLE A LES ESTACIONS I MOLTES NO TENEN PASOS SUBTERRANIS

La locomotora de la privatització s'atura a Rodalies Renfe

Xavi Martí
redacció@setmanaridirecta.info

El procés de privatització de Rodalies Renfe és com una locomotora que viatja a gran velocitat i que no té aturador. Un dels casos que exemplifica aquesta tendència és el deteriorament continuat i constant de les condicions de treball de les persones que es dediquen a la venda, informació i atenció a les usuàries d'Adif. Des de l'any 2007, segons el Sindicat Federal Ferroviari de la CGT (SFF-CGT), l'empresa sotmet la plantilla que treballa a les estacions a una reducció continuada de llocs de treball, a la privatització de les seves càrregues de feina i a la discriminació respecte a d'altres col·lectius de Renfe. Aquesta situació -que es dona a tot Catalunya- ha fet que el sindicat, en dos anys i mig, hagi convocat al voltant de 85 jornades d'aturades i mobilitzacions a la demarcació de Tarragona. Les darreres protestes a Tarragona es van convocar el 25 de juny i el 15 de juliol d'enguany.

25 de les 49 estacions analitzades per la CGT no disposen de pas subterrani per creuar les vies

Una de les coses que denuncia el SFF-CGT és que les persones que treballen de cara al públic a les estacions són les que tenen "les pitjors condicions retributives d'Adif". Però aquesta no és l'única raó que ha motivat les aturades i les mobilitzacions, ja que el sindicat també demana una sèrie de canvis i mesures que serveixin per millorar la qualitat del servei que s'ofereix a les usuàries dels trens de rodalies. El sindicat denuncia la "manca de personal i la progressiva reducció i privatització de llocs de treball" i el fet que l'aperduament de moneda no estigui regulat, cosa que "provoca que les treballadores hagin de reposar de la seva butxaca els diners que manquen a la caixa sota amenaça de rebre expedients disciplinaris". El SFF-CGT exigeix la contractació de "personal suficient que garanteixi un servei de qualitat mitjançant una oferta pública de feina a Adif"; la "paralització de les privatitzacions i la recuperació per part d'Adif de les càrregues de treball externalitzades", i que l'empresa valori "el treball per torns i el treball durant els diumenges i els dies festius".

Estacions sense Adif

La presència de treballadores que pertanyen a Adif a les estacions de rodalies cada cop és menys perceptible. A aquest fet, cal sumar-hi el deteriora-

Les persones que treballen a la cafeteria de l'estació de Renfe de Cornellà també venen bitllets a les usuàries del tren

ment de les instal·lacions de les estacions i la inexistència de tot un seguit de serveis, situació que va en detriment d'uns transports de qualitat dels quals haurien de gaudir les usuàries dels trens de Renfe.

El SFF-CGT ha estudiat un total de 49 estacions del Camp de Tarragona que pertanyen als trams de Tarragona-Ulldecona, Ribarroja-Reus, Vimbodí-Reus, Plana Picamoixons-Sant Vicenç de Calders, l'Arboç-Sant Vicenç de Calders, Cunit-Sant Vicenç de Calders i Sant Vicenç de Calders-Tarragona. La dada que salta més a la vista és que, d'aquestes 49 estacions, un total de 32 no tenen personal de cap mena. Quatre estacions disposen d'un sol agent que només ven bitllets; sis presenten treballadores que atenen alhora la circulació dels trens i la venda de bitllets, i dues estan dotades amb personal no ferroviari (que no pertany a Adif). També cal destacar que hi ha cinc estacions on el servei de venda de bitllets el fa una empresa que no pertany a Adif (venda externalitzada) i que, a unes altres cinc, aquest servei es fa a temps parcial o només durant alguns dies de la setmana.

Pel que fa a l'estat de les instal·lacions de les estacions, cal destacar que 25 de les 49 estacions no disposen de pas inferior per viatjants per creuar les vies, cosa que va en detriment de la seguretat de les usuàries. També és especialment ressenyable que 23 estacions presenten un edifici en estat ruí-

nós o deteriorat (o bé no tenen sala d'espera amb sostre per les usuàries) i que quatre més no disposen d'enllumenat públic. A tot això, cal afegir-hi el fet que 23 estacions no tenen servei de megafonia ni d'informació, fet que provoca que les usuàries no es puguin assabentar del temps que falta per l'arribada dels trens.

L'estació d'Ascó no té personal, l'edifici està deteriorat i no existeix servei de megafonia ni d'informació

Entre les 49 estacions estudiades, salten a la vista alguns casos. Cambrils només disposa de personal per la venda de bitllets de dilluns a divendres entre les 8 del matí i les 4 de la tarda; l'estació resta tancada els caps de setmana, els dies festius i les tardes i, a més, no disposa de pas subterrani. L'estació d'Ascó, que segons el SFF-CGT és "un punt important en el pla d'evacuació de la central nuclear", no té personal, l'edifici està deteriorat i no existeix servei de megafonia ni d'informació. Als Guiamets, no hi ha ni personal ni enllumenat públic ni pas subterrani ni servei de megafo-

nia. A més, aquesta estació presenta un edifici en estat ruïnós. L'estació de Marçà-Falset no té personal i l'edifici, excepte la zona on s'ubica la cafeteria, també està ruïnosa. A tot això, cal afegir-hi el fet que, quan el bar està tancat, no hi ha sala d'espera i no es poden comprar bitllets. Torredembarra no disposa de personal ferroviari, l'edifici està deteriorat, la informació a les usuàries i la venda de bitllets de mitjana distància està privatitzada i les andanes tenen un caràcter de provisionalitat des de l'any 1993.

Durant els darrers quinze anys, a la demarcació de Tarragona, més de divuit estacions s'han quedat sense personal i unes altres deu han vist una reducció de personal que ha deixat les plantilles sota mínims. A més, la meitat d'estacions tarragonines no disposen de lavabos.

Un café i després un bitllet

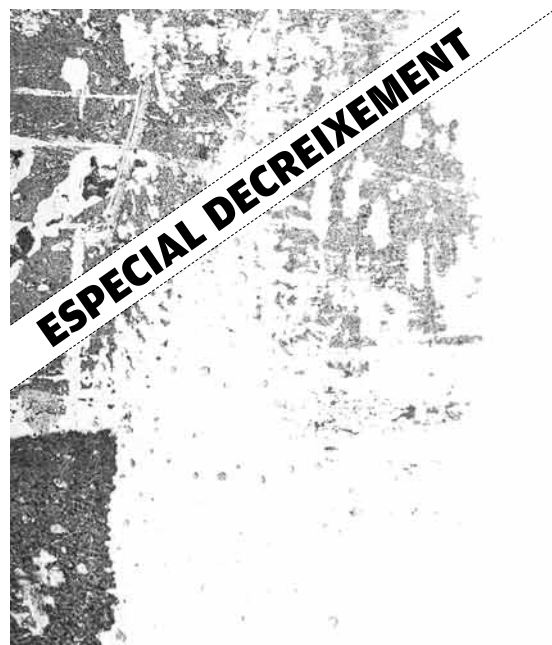
La situació del personal i del servei d'atenció a les usuàries a les estacions de les comarques de Barcelona és similar a la de Tarragona. En aquest sentit, s'ha de destacar que, a 43 (48,86%) de les 88 estacions barcelonines estudiades, el servei de venda de bitllets i d'informació a les usuàries el duen a terme persones que no pertanyen a Adif, és a dir, les treballadores de les cafeteries de les estacions (Sabadell Sud, Montgat de Mar o Martorell). A 21 estacions (23,86%), el servei el desenvolupen empreses contractades per Adif (Montcada i

Reixach, Cardedeu o Sant Feliu de Llobregat) i a les 24 restants (27,27%) ho gestiona directament Renfe (Molins de Rei, Plaça Catalunya o Sitges). A les estacions de Sants, Passeig de Gràcia i França, el servei de bitllets de llarga distància el controla Adif i la venda relacionada amb rodalies i mitjana distància la gestiona l'empresa privada Ferrosfer.

A l'estació de Cornellà de Llobregat, la venda de bitllets la gestionen les treballadores de la cafeteria. En aquest cas, no cal entrar dins el bar per comprar un bitllet de tren, però sí que cal fer-ho per utilitzar el vàter. La situació és similar a l'estació del Papiol. Per poder comprar un bitllet o anar al lavabo, cal entrar a l'interior del bar, que -alhora- és l'única sala d'espera que existeix a tota l'estació, ja que l'edifici principal resta tancat al públic.

Des del SFF-CGT, s'ha indicat que, des que va entrar en vigor la Llei del Sector Ferroviari, l'any 2005, "s'estan tancant estacions, s'estan externalitzant els serveis i s'estan fent contractes on es busca mà d'obra barata i poc qualificada". Tot això, un cop més, va en detriment de les condicions laborals de les treballadores i de la seguretat de les usuàries. En aquest sentit, cal destacar que el dia 2 d'agost d'enguany, a l'estació de Torelló (Osona) -que no disposa de pas subterrani per a viatjants-, una dona va morir atropellada per un tren mentre intentava creuar les vies.

XAVI MARTÍ

ESPECIAL DECREIXEMENT

Quaderns d'Illacrua 29

DIRECTA 195
8 de setembre de 2010

IL·LUSTRACIÓ:
Aguilar

A FONTS | MONOGRÀFIC DECREIXEMENT

Els camins del decreixement

En aquest número dels Quaderns d'Illacrua us proposem un monogràfic al voltant d'un dels moviments socials que, des de fa uns quants anys, està començant a organitzar-se: el decreixement. Aquest mot, més enllà del seu to provocador, és una mena de paraigua que aglutina una sèrie de pràctiques transformadores per fer front a la societat del consum massiu i la depredació dels recursos naturals. A banda de situar els principals reptes de futur del moviment a casa nostra, també ens centrem en la pràctica del decreixement en l'àmbit internacional mitjançant quatre entrevistes.

François Schneider, Federico Demaria, Stefano Puddu i Oriol Leira
afons@setmanaridirecta.info

Fa tot just tres anys, el principal teòric i abanderat del decreixement, Serge Latouche, va venir a Barcelona a parlar-nos sobre aquest moviment. A França i a Itàlia, la idea s'estava escampant i proliferaven grups i publicacions (la *Decrescita*, la *Décroissance*, etc.), mentre que, a casa nostra encara, no havia despertat prou interès, en gran part fruit del desconeixement.

D'aleshores ençà, se n'ha parlat i s'han impulsat les primeres experiències de grups que difonen les idees decreixentistes i les treballen. A Catalunya, s'ha posat en marxa una xarxa pel decreixement (l'Entesa) que ha impulsat diverses iniciatives de difusió i de proposta, entre les quals destaca una marxa en bicicleta que va recórrer la majoria de comarques del país.

Actualment, els principals agents del decreixement són la gent activista i universitària

Però, sens dubte, l'esdeveniment que millor ha visualitzat l'interès general i al qual els mitjans de comunicació han dedicat un modest, però no gens negligible, seguiment ha estat la II Conferència d'Economia i Decreixement que es va celebrar a Barcelona entre els dies 26 i 29 de març d'enguany. Si bé va sorprendre el volum d'assistència i participació —s'hi van inscriure unes 400 persones d'arreu del món i hi van passar més de 500 persones—, encara ho va fer més la qualitat i el nivell de desenvolupament dels debats, els estudis i les propostes que s'hi van exposar.

Aprofitant el procés de valoració de la conferència, aquest article vol fer un balanç actual sobre l'aposta pel decreixement. Ens referim al concepte d'*aposta*, manllevat del títol d'un dels llibres de Latouche, perquè al voltant de la idea del decreixement s'han anat identificant un conjunt molt divers i cada cop més ampli de persones, experiències i iniciatives d'àmbits molt diversos, des de l'acadèmia fins als moviments socials

(ecologistes i no), passant per algunes organitzacions, o potser millor corrents d'opinió polítiques i sindicals, o simplement persones atretes per la proposta. I voldríem puntualitzar que aquesta heterogeneïtat, sovint, és contradictòria i està poc encastada.

El decreixement té una naturalesa sobretot transversal i crea un debat sobre la noció de creixement en el si d'una multitud d'agents. D'altra banda, descriu la transformació multidimensional de la societat. En lloc de parlar de "paraigua del decreixement", hem preferit recórrer a una altra imatge més visual i aclaridora, extreta de la natura, que és la dels rius o rierols que vénen de fonts diverses i convergeixen, tot eixamplant-se al delta del decreixement abans d'arribar als mars.

I és precisament partint d'aquest matís que voldríem començar la nostra anàlisi, assenyalant una primera paradoxa que no és nova en les dinàmiques complexes dels moviments socials, però que en aquest cas pot ser fins i tot més pronunciada: aquesta diversitat enriquidora que constatem, en termes d'agents actius o estratègia i de fonts filosòfiques, es podria convertir, alhora, en un obstacle, si es tractés de construir una nova ideologia amb una línia política apta per a la planificació. Felixment, aquest no és el cas.

Agents actius: acadèmia i activisme

Actualment, els principals agents del decreixement són la gent activista i universitària. Precisament, un dels objectius que es va plantejar l'organització de la conferència va ser superar un dels ponts més difícils, aquell que vincula el món acadèmic i el de l'activisme.

Són prou sabuts els recels tradicionals entre aquests dos col·lectius, perquè malgrat perseguir —en teoria— els mateixos objectius, els enfoquen de maneres diferents: l'activista retreu a l'acadèmia l'excés de reflexió i la manca de compromís directe amb la mobilització i l'acadèmia retreu a l'activista la manca de recerca i reflexió (la incapacitat de discriminar entre diverses opcions), així com la incapacitat d'anar més enllà de les seves propostes, sovint inassolibles per la majoria de la població. És a dir, es tractava d'assumir el repte d'assolir la proporció adequada entre utopisme i realisme, entre essencialisme

moral i pragmatisme polític i tècnic, el repte d'acceptar els diferents rols que cadascú pugui jugar i d'establir una comunicació fluida entre uns i altres.

S'ha assolit aquest objectiu? S'ha pogut concretar una estratègia conjunta entre activisme i acadèmia? S'han arribat a compromisos en ferm?

La participació d'activistes a la conferència, no exempta de reserves –que es van escenificar amb els retrets fets a l'organització per les condicions econòmiques que s'exigien a les participants, l'anglès i la manca de traducció en els grups de treball i el pretès matís institucional de la convocatòria (bàsicament pel lloc escollit: la seu de la plaça Universitat de la Universitat de Barcelona)–, ha estat un primer pas, però encara molt insuficient. Ha servit per apropar i establir relacions, però no n'ha sortit cap mena de compromís.

A aquestes resistències, també cal afegir-hi les reserves que trobem en alguns sectors del moviment ecologista més institucionalitzat, que en teoria haurien de sentir-s'hi vinculats (o afins), sobretot pel que fa al concepte de decreixement. Consideren que les connotacions negatives del terme tenen un pes massa determinant que fa difícil que pugui ser assumit socialment com una alternativa viable. Hi entreveuen, també, contradiccions amb algun dels seus plantejaments, com per exemple el repte que han assumit per demostrar que, amb l'expansió de les energies renovables, es pot garantir el creixement. L'ecologisme escèptic amb el decreixement considera que la tecnologia és la resposta, però quina és la pregunta?

Pel que fa als agents, un altre objectiu de la conferència era construir ponts cap a altres sectors. En primer lloc, els grups d'activistes (*practionners*) estaven relativament ben representats, en bona posició per experimentar i desenvolupar alternatives locals. En general, ha faltat la presència i el suport de partits polítics i sindicats. Encara que hi ha algunes excepcions localitzades (especialment alguns sindicats de Catalunya), molts encara creuen en el creixement econòmic, o en el creixement "limi-

tat" o verd com a solució a tots els problemes mundials. El debat amb els sindicats és molt important, especialment en l'àrea de compartir el treball.

Un altre repte ha estat el de contactar amb gent de dins de les grans organitzacions no governamentals. Les principals organitzacions de la societat civil volen jugar un paper important en la transformació de la societat, però per ara se centren sobretot a canviar els comportaments individuals. Donar missatges positius és clau per aquestes entitats. Amb la promoció de productes verds i justos, intenten aconseguir un "bon sentiment" com a persones consumidores per no tenir problemes de consciència. El canvi de comportament individual s'està convertint en el *Sant Greal* per al desenvolupament sostenible. Es tracta d'una tendència perillosa perquè despolititza el moviment mediambiental i social. Parlar de decreixement els sembla massa polític, a aquestes organitzacions. Hem de ser capaces de discutir uns altres assumptes fonamentals de la nostra economia que condueixen a problemes tan enormes com la degradació ambiental, l'estrès social i la desigualtat, el canvi climàtic, les crisis financeres...

La diversitat d'estratègies defensades ha contribuït a enriquir la idea de decreixement i mostra que dista molt de ser una ideologia o fins i tot simplement un concepte unificat o una directriu. A més, aquestes estratègies semblen complementàries, tot i que s'han de sotmetre a debat, considerant l'especialització d'alguns dels seus agents.

Actualment, les persones seguidores de les diferents estratègies treballen en diverses fases d'una transformació de la societat: els suports a alternatives locals i les activistes que s'oposen projectes de desenvolupament industrial i d'infraestructures impacten la trajectòria de creixement present; el món intel·lectual s'ocupa de la descolonització de l'imaginari creixentista; els agents polítics –en un sentit ampli– intenten frenar l'explotació dels recursos naturals i humans. L'objectiu del decreixement és arribar a una veri-

A Catalunya s'ha posat en marxa una Xarxa pel Decreixement que ha impulsat diverses iniciatives de difusió i de proposta com la Marxa pel Decreixement que va recórrer durant el 2008 la majoria de comarques del país

**-
Arxiu Cristina González**

table sostenibilitat. Per aconseguir-ho, alguna gent es dedica a la conservació d'ecosistemes, a la definició de la sostenibilitat forta en totes les seves dimensions, incloent-hi la social.

La claredat del missatge

S'ha entès el missatge del decreixement? Si les objeccions provenen dels sectors que en teoria haurien de sentir-s'hi afins, és lògic que generi moltes més resistències entre la població que comença a patir la crisi i que encara es deixa enlluernar pels discursos economicistes que ens han colonitzat l'imaginari, com ara els de personatges mediàtics estil Sala Martín, que defensen que cal créixer a qualsevol preu perquè les societats amb un PIB alt suporten més fàcilment les crisis (donant engrunes de riquesa als pobres), amb les quals, per altra banda, ens hem d'anar familiaritzant perquè formen part de la pròpia naturalesa del sistema.

A la conca del decreixement, hi conflueix gent del moviment ecologista, de l'antiutilitarisme, de l'alterglobalització, de la crítica de les tecnologies, de l'economia social i solidària, de la defensa d'una altra democràcia, del moviment per la igualtat i l'equitat, del moviment per la pau i la noviolència...

La gent entén i fins i tot subscriu la crítica que es fa des del decreixement. També sap que hi ha unes propostes per portar a la pràctica el decreixement. Tot això està molt bé; però, què hi ha a dins? Costa veure-ho. Costa que s'entenguin els continguts. Aquest continua sent un repte pendent i vivim en un moment especialment difícil, que ho serà més a mesura que la crisi vagi mostrant la seva

pitjor cara (l'atur, el càstig a les capes socials més vulnerables, etc.). No obstant això, hi ha qui pensa que aquesta pot ser una bona oportunitat per capgirar una inèrcia que ens està conduint irremissiblement a la catàstrofe.

Intercanvi de reflexions i experiències

Un segon objectiu d'aquesta conferència era posar en comú les diferents fonts del decreixement pròpies de les diverses societats del món. Es tractava, en primer lloc, de fer possible un coneixement mutu més bo dels diferents debats i reflexions, de les diverses experiències i praxis que s'estan desplegant. En segon lloc, es pretenia la difícil tasca de cohesionar els diferents àmbits de l'aposta al voltant d'uns eixos sòlids i, així, fer un pas endavant en el procés de maduresa. També es volien coordinar millor els esforços i les estratègies i, en darrer terme, assolir la fita ambiciosa d'articular una estratègia conjunta.

Hem comentat els diversos àmbits del decreixement i també l'heterogeneïtat de les procedències que abasta. A la conca del decreixement, hi conflueix gent del moviment ecologista; de l'antiutilitarisme (que fa una crítica culturalista a la mercantilització de les relacions humanes); de l'alterglobalització o la crítica al model econòmic de desenvolupament (la globalització econòmica); de la crítica de les tecnologies (Illich va desenvolupar la tesi que, per damunt d'un cert llinar, la tecnologia perjudica els objectius originals de benestar); de l'economia social i solidària; de la defensa d'una altra democràcia; del moviment per la igualtat i l'equitat (els països enriquits han de decreixen per afavorir una vida digna als països empobrits); de denúncia dels límits dels recursos naturals i la importància de disminuir les seves extraccions per poder sobreviure molt de temps en aquest planeta (Georgescu-Roegen); del moviment per la pau i la noviolència (com a crítica a un model de desenvolupament que és un model de domini); de recerca del sentit de la vida (una certa espiritualitat) i defensa de la simplicitat (aposta ètica). Diver-

sos interessos i diverses sensibilitats aporten les seves idees i experiències, les seves anàlisis i les seves propostes.

Fer una valoració d'aquest objectiu amb aquest ventall tan ampli és força més ambiciós. Som conscients que la presència de gent de tots els àmbits esmentats no es va poder garantir i que la conferència hauria pogut tenir més poder de convocatòria, però, malgrat aquests inconvenients, sí que podem assenyalat algunes consideracions. En primer lloc, la metodologia emprada va possibilitar l'intercanvi d'experiències, els debats i la reflexió. Aquests resultats van fer possible que els contactes s'intensifiquessin i que es possessin les primeres pedres per la millora dels esforços de coordinació. Però encara som a les beceroles.

La metodologia emprada en l'organització de la conferència respon a la necessitat d'experimentar un mètode innovador de participació. L'aprofundiment en la democràcia és un dels pilars del decreixement. Com que és un moviment nou i no està sotmès a cap mena de llegat orgànic, pot experimentar dinàmiques participatives amb una clara voluntat inclusiva. La crisi multidimensional que estem vivint, les incerteses que genera i la urgència de les solucions comporten uns reptes que la comunitat científica no pot afrontar sense processos participatius que mirin d'incloure la societat civil. El debat polític no es pot deixar només en mans de la ciència, la tecnologia i el mercat.

Es van fer presentacions científiques i es va donar molta importància a la presentació de cartells (*Poster Tour*). Les participants també van col·laborar en uns 30 grups de treball (*Working Groups*) per discutir sobre polítiques i pràctiques de decreixement i plantejar els possibles dubtes que es poguessin originar. Es va impulsar una perspectiva transdisciplinària on els temes econòmics, socials i ambientals van ser tractats conjuntament. Els diferents grups s'acabaven trobant a les assemblees (*Assemblies*), on presentaven la seva discussió i es posaven en comú les conclusions i les qüestions conflictives, cosa que facilitava la confrontació entre els diferents

temes. Els resultats, que representaran una base important per al treball ulterior en cada tema, es troben disponibles a la web de la conferència.

Temes preferents

Des del moviment pel decreixement, s'han anat abordant diverses temàtiques, però la conferència ha permès veure quines són les qüestions que desperten més interès. Podríem destacar-ne algunes: les monedes locals i la seva implantació; l'economia social i, més concretament, l'impuls a empreses autònomes i locals; la defensa dels béns comuns locals i la creació de noves jurisdiccions per als béns globals (especialment l'aigua); la instauració de polítiques integrades per reduir les hores de treball i la introducció d'ingressos bàsics (renda bàsica); la institucionalització d'un límit d'ingressos basat en una proporció de màxims i mínims; la desincentivació del consum d'articles d'un sol ús i la reducció del consum de durables; l'abandó d'infraestructures a gran escala com les centrals nuclears, preses, incineradores, transports ràpids...; la reconversió de les infraestructures basades en el cotxe per altres de més sostenibles; els impostos a la publicitat i la seva prohibició als espais públics; el suport als moviments de justícia ambiental del sud que vagin en contra de l'explotació de recursos; la introducció de moratòries d'extraccions globals a àrees de gran biodiversitat i valor cultural i les compensacions per deixar els recursos sota terra; la denúncia de les mesures *top-down* de control de la població i el suport als drets reproductius de les dones; la procreació conscient i els drets de migració lliure; la participació directa en la presa de decisions; etc.

Quan Serge Latouche va venir a parlar-nos de decreixement, va aconseguir tenir presència als grans mitjans d'informació. Després van proliferar els articles i els dossiers a diverses publicacions de caire alternatiu. Amb la conferència del mes de març, es va recuperar aquell ressò públic de la primera ocasió, però amb un actiu afegit. No solament la premsa i els mitjans audiovisuals de masses van cobrir l'esdeveni-

ment, sinó que institucions com l'Ajuntament i la Diputació de Barcelona i la Generalitat de Catalunya també s'hi van apropar. Però, no ens enganyem, no va ser la classe política directament (la situació encara no es visualitza tan desesperada per haver de renunciar al mite del creixement), sinó més aviat les persones que tenen responsabilitats tècniques a les administracions i que han descobert que el desenvolupament sostenible està fent aigües des de fa molt temps.

Dedicar esforços a crear infraestructures resta energia al poder de fer i experimentar. No es farà xarxa si no se'n té la necessitat i només se'n tindrà si es fan coses

En el marc de la crisi en què estem instal·lats, el decreixement desperta reaccions i sentiments contradictoris. Per la gent que proposa superar la crisi utilitzant com a remei la causa de la crisi, el decreixement només és una profecia de caràcter apocalíptic. Per aquella que desconfia de les benaures del sistema, el decreixement obre nous camins. Descolonitzar l'imaginari economicista és una tasca massa gran i ambiciosa, però és la condició fonamental perquè les tesis decreixentistes vagin guanyant consens.

Expectatives de futur immediat

I, de tot aquest treball, què n'ha acabat qualitant? La resposta no és fàcil, ja que s'ha d'anar veient amb el temps, però –sens dubte– s'han creat relacions que poden arribar a ser molt fructíferes, com ara fer la web, participar al Fòrum Social Europeu, difondre propostes, etc. Però la qüestió que va planar sobre la conferència i que va suscitar un debat important va ser si calia invertir els esforços més grans a teixir una xarxa internacional. Contra tot pronòstic, aquest no es va considerar un objectiu pri-

mordial. Dedicar esforços a crear infraestructures resta energia al poder de fer i experimentar. No es farà xarxa si no se'n té la necessitat i només se'n tindrà si es fan coses. No es pot posar el carro davant dels bous. Tornant al símil hidràulic, cal anar fent petits embassaments (evitar que es dispersi l'aigua) i, després, ja ens encarregarem de les canalitzacions per fer arribar l'aigua a les cases. L'important és anar construint una visió comuna. Tal com hem dit abans, el decreixement no és un paraigua, hem de ser més modestes. No es busca la incorporació sota un mateix discurs, sinó confrontar i aprendre les unes de les altres. Fugir de l'organicisme i estar disposades a la renovació i la innovació. No es tracta d'una recepta màgica que la gent ha d'aprendre, sinó més aviat d'un seguit de propostes que cal practicar i que la gent pot fer seves.

Aquesta tendència que acabem de descriure permet entendre perquè, malgrat això, s'ha encarregat a l'organització la tasca i l'esforç de redactar unes conclusions. Però també cal destacar que els documents disponibles a la web després de la conferència són impressionants (incloent-hi presentacions, actes, cartells, resultats dels grups de treball, vídeos, etc.). Això és, clarament, un resultat de la conferència: oferir a la societat els resultats d'una reflexió col·lectiva sobre el decreixement que pugui ser utilitzada per tothom. Més que mostrar la seva feblesa, va constatar l'estat prematur, però creatiu, en què es troba el moviment pel decreixement.

I com a resultat de tot això, què tenim?

El paquet del decreixement és prou clar?

L'anàlisi del problema i la visió crítica formen un corpus prou consistent; hi manca, però, encara més confrontació entre les propostes. Les idees conflueixen en l'anàlisi i, així, aquesta resulta contundent. Però, quan passem a la pràctica, el ventall s'obre i es diversifica. Aquesta és la riquesa que confirma que el decreixement és, sobretot, un moviment diferent i transversal, un moviment orientat a processos col·lectius i no una ideologia que dona un conjunt de propostes únic.

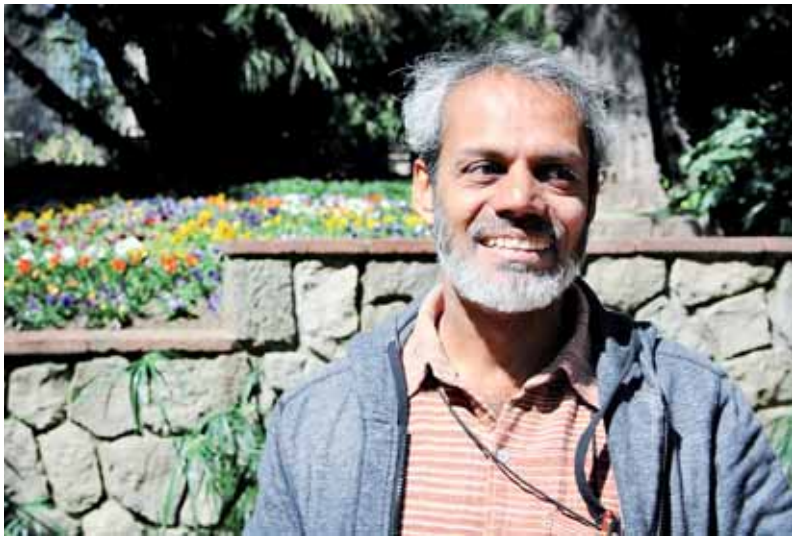
La II Conferència d'Economia i Decreixement es va celebrar a Barcelona del 26 al 29 de març
- Arxiu

Debal Deb:

“És possible treballar sense pensar només en maximitzar beneficis”

El biòleg Debal Deb és un dels impulsors del Centre for Interdisciplinary Studies (CIS), que promou la conservació de la biodiversitat i l'establiment de sistemes de vida basats en l'equilibri ecològic. Nascut a Calcuta, fa més de vint anys que treballa amb les comunitats locals de l'Índia intentant aportar alternatives pràctiques a l'economia del creixement. Arran d'aquesta inquietud, ha contribuït a fundar Vihri, un banc de llavors indígenes, i Bashuda, una granja que ensenya tècniques de construcció sostenible, agricultura respectuosa amb l'entorn, conservació forestal i aprofitament d'energies renovables i recursos de l'aigua.

FOTOGRAFIA:
Mar Carrera

Mar Carrera i Alba Gómez
entrevista@setmanaridirecta.info

En quin estadi es troba el moviment pel decreixement?

Hi ha gent de tots els continents que està començant a entendre la futilitat de la filosofia del creixement i que el Producte Interior Brut (PIB) és un índex defectuós. No té en compte la felicitat de la gent, la seva satisfacció, la qualitat del creixement de la societat i, per descomptat, la integritat del medi ambient. S'ha arribat a un consens sobre la necessitat d'un desenvolupament qualitatiu —no només material—, de reduir el consum i la producció de béns de luxe. El decreixement es coneix sobretot dins el món capitalista, a les economies de creixement. D'altra banda, hi ha moltes persones que encara viuen en economies precapitalistes, no saben què és el creixement capitalista i tenen sistemes sostenibles econòmicament basats en el treball comunitari.

“Hi ha gent de tots els continents que està començant a entendre la futilitat de la filosofia del creixement”

“Hem de tornar a posar en pràctica els mecanismes culturals de protecció de la natura que s'han oblidat per culpa de la modernització, el cristianisme, la industrialització o el que sigui”

Com podem incloure aquests sectors i coneixements?

Jo he publicat alguns textos i per això es coneix el cas de l'Índia. Però hi ha centenars de persones que no han escrit res i que ho estan fent un miler de vegades millor que tots els acadèmics junts. Hem d'involucrar aquesta gent i portar els representants i líders de les comunitats perquè comparteixin amb nosaltres les seves idees. Potser no coneixen el mercat i el consumisme, però poden explicar als acadèmics d'aquí que és possible treballar sense pensar només en maximitzar beneficis, ells ho fan cada

dia. Aquest és un punt molt important de l'agenda del decreixement.

Podries donar alguns bons exemples de pràctiques ecològiques i sostenibles del teu país?

El millor exemple són els boscos sagrats, que es consagren a determinats déus o esperits i es protegeixen culturalment. Es protegeix tot el que hi viu, no es pot ni treure una fulla o un fruit, ni tallar els arbres per obtenir fusta. Després de milers d'anys, encara hi ha boscos protegits a l'Àsia, l'Àfrica i algunes parts d'Amèrica, amb llacs que tenen una gran biodiversitat. En aquestes zones boscoses, també s'han conservat espècies endèmiques. Quan hi vaig, dic als membres de la comunitat que han d'estar orgullosos de mantenir aquests boscos. Com a científic, hi aprenc coses que no aprenc a cap altre lloc. Aquesta és la força de la comunitat, conserven la natura entre tots, és com un sistema polític que hem oblidat i que ara hem de redescobrir. I són exemples de sostenibilitat a llarg termini.

Com podem prevenir que la gent que viu a les grans ciutats dels països empobrits es vegi influïda pel consum massiu?

Hem d'inculcar aquesta idea de superioritat de la vida tradicional sobre l'economia basada en el consum i el diner. Hem de copiar-los a ells i no a l'inrevés. Si som humils, ells s'adonaran de la vàlua del seu sistema de vida i se'n sentiran orgullosos. Malauradament, els governs i els acadèmics els diuen que protegir un bosc sagrat és pura superstició, que és millor vendre's la fusta, comprar-se una televisió en color... Aquestes idees les estan estent els governs, les empreses i les ONG. I ningú no els diu que aquests costums poden portar-los al sobreconsum i que el nostre món està prop del col·lapse. Durant segles, han hagut de sentir que el seu estil de vida és endarrerit, no científic, primitiu...

En quins elements d'esperança ens hem de fixar?

Hi ha algunes esclatxes. A vegades, aquestes comunitats s'adonen que les seves pràctiques quotidianes són millors que les de la vida moderna, ja sigui a través d'ells mateixos o perquè entren en contacte amb l'exterior. Per exemple, a l'estat de Nagaland, al nord-est de l'Índia, fa cent anys, els missioners van convertir la comunitat al cristianisme i els van dir que mantenir els boscos sagrats era una pràctica pagana. Així, poc a poc, els boscos van ser devastats. Amb els anys, però, es van adonar que per culpa d'això s'estaven endarrerint ambientalment i fins i tot va disminuir la seva producció agrícola. Finalment, van reinstaurar els boscos sagrats. Un altre exemple el tenim a l'illa de Monhe-

gan (Maine, EUA). Fa uns 200 anys, els indígenes pescaven amb moltes restriccions: no podien pescar durant determinades èpoques de l'any, no podien capturar alguns tipus de peixos... Més tard, es van modernitzar amb maquinària i eines i, al cap d'un temps, van veure una davallada de la població de peixos, sobretot de crancs. Després de reunir-se, van decidir reinstaurar les restriccions tradicionals, acompanyades d'altres mesures com ara limitar la grandària dels vaixells i garantir que les xarxes eren prou grans per no capturar peixos joves. Tot això no és un tema de religió, és simplement un tema de saviesa pràctica, sentit comú econòmic. I ara estan obtenint beneficis. Per tant, es tracta de tornar a posar en pràctica els mecanismes culturals de protecció de la natura que s'han oblidat per culpa de la modernització, el cristianisme, la industrialització o el que sigui.

“Per una comunitat indígena, la natura no és un recurs”

“El terme *recursos naturals*, ens l'hem inventat. Per una comunitat indígena, la natura no és un recurs. Nosaltres usem una part de la natura com a valor econòmic i la part que no necessitem es considera com un atractiu, serveix per fer pícnic, etc. Pels indígenes, la natura té un valor intrínsec, tant si s'usa com si no. Per exemple, nosaltres hem après a valorar un arbre en termes de fusta, del valor que n'obindrem. Fins i tot, ara, els economistes estan afegint un paràmetre nou: el valor pel que fa a la producció d'oxigen. Així, calculen quant oxigen es produirà cada any i, amb això, s'obté un valor en dòlars. En canvi, no es tenen en compte moltes funcions ecològiques que no es poden calcular econòmicament. Per exemple, com calcules el valor de l'ombra? Per les comunitats tradicionals, la natura no es mesura estadísticament per parts, la totalitat del sistema té un valor immens i s'ha de protegir. No separen la natura i els humans com dues entitats diferenciades. Quan diuen *nosaltres*, inclouen tot l'ecosistema, del qual formen part.

Ellie Perkins:

“No ens enfrontem directament al capitalisme, tan sols fem que la nostra economia local sigui sostenible”

Ellie Perkins és una economista experta en la relació entre el comerç internacional, el medi ambient i les economies locals. Professora a la Universitat de York, al Canadà, defensa que no podem obviar la perspectiva feminista per estudiar les relacions econòmiques en un món que és insostenible ecològicament. Les seves reflexions ens ajuden a comprendre el decreixement d'una forma més propera i dibuixen alternatives per redistribuir la riquesa, com la creació d'una renda bàsica universal o la revalorització dels treballs no remunerats.

Mar Carrera i Alba Gómez
entrevista@setmanaridirecta.info

En quin estadi del decreixement global situaria la Segona Conferència sobre Decreixement Econòmic celebrada el març a Barcelona?

El decreixement és un camí llarg i crec que ens trobem en una fase preliminar d'un procés que ha d'incloure inevitablement un ventall de gent més gran. La gent del Sud i la gent menys privilegiada de les nostres societats del Nord han de formar part de la discussió del decreixement i fer-ho des del principi. Per molta gent, teoritzar sobre el PIB no és rellevant en les seves vides; en canvi, tenir més temps per fer el que realment vol, treballar menys i tenir un sou bàsic sí que és vist, òbviament, com una bona idea. En realitat, no cal destruir conceptes que ja ni existien a la ment d'algunes persones.

“El decreixement és un camí llarg i crec que ens trobem en una fase preliminar d'un procés que ha d'incloure inevitablement un ventall de gent més gran”

Com es pot garantir una distribució democràtica dels recursos?

És una pregunta difícil. Garantir un sou bàsic seria una alternativa que permetria que totes les persones tinguessin les necessitats cobertes per gaudir d'una vida bàsica i digna. Potser és fàcil parlar d'això als països del Nord, però als països pobres, si parles d'un sou o renda bàsica, et prenen per boja. En aquests països, molta gent té maneres informals de proveir-se per la seva subsistència. En algunes ciutats de l'Àfrica, per exemple, molta gent té un familiar que viu al camp i els porta vegetals i, a canvi, els de les ciutats els proporcionen un sou. És a dir, hi ha una transferència activa de béns i serveis que es troba a cavall entre el treball remunerat i el no remun-

FOTOGRAFIA:
Mar Carrera

nerat. I, si aquesta és la línia de què parlem quan ens referim al decreixement, hem de ser imaginatives i incloure aquesta gent.

Si el decreixement suposa fomentar el comerç local, què passarà, per exemple, amb les empreses productores espanyoles que ara venen mandarines a Toronto?

Fa cent anys, aposto el que vulguis que cap productor espanyol de mandarines clementines no les venia a Toronto. Així doncs, una pregunta seria: què feien els productors abans? I no em refereixo a tornar a l'Edat Mitjana... Doncs s'usaven menys combustibles fòssils per transportar a llarga distància i, alhora, la gent treballava de maneres útils en funció de les necessitats de la seva comunitat local. I ja en tenien suficient per viure. Però ara, si la gent treballa menys hores, rebrà menys compensació? I com aconseguirà allò que necessita per viure? És una bona pregunta i important. Però crec que hi ha respostes a aquesta pregunta.

Què aporten les teories feministes al decreixement?

Tant el feminisme com l'economia ecològica han reflexionat sobre com el medi ambient proveeix serveis a l'economia de forma gratuïta. Els arbres, per exemple, quan creixen al bosc, capturen diòxid de carboni i contribueixen al benestar dels humans. Tot i això, no són part de l'economia formal fins que no són tallats i transportats a les ciutats per construir cases. Quan companyies com ara Shell o British Petroleum obtenen petroli i el venen, no estan pagant a ningú per l'oli que extreuen! El treball no remunerat funciona de la mateixa manera. No es concep que quan algú cria el seu fill i li ensenya a parlar està fent un servei que hauria de ser compensat econòmicament, oi? Perquè és natural! Així, veiem que el patriarcat, el colonialisme i el capitalisme han contribuït a equiparar allò natural amb allò no remunerat.

I com encaixa el decreixement en el sistema capitalista?

De fet, no ens enfrontem directament al capitalisme; nosaltres tan sols diem “fem que la nostra economia local sigui sostenible”. Si fem això en l'àmbit local, cal que hi hagi un nou programa per redistribuir els recursos globalment. I aquí és on entra en el joc Internet perquè, ara, a diferència de fa deu o vint anys, és possible estar presents en les realitats dels altres i, a través d'ells, veure la nostra realitat.

“Per molta gent, teoritzar sobre el PIB no és rellevant en les seves vides; en canvi, tenir més temps per fer el que realment vol, treballar menys i tenir un sou bàsic sí que ho és”

De què depèn tot aquest procés de canvi?

Del fet que les persones siguin capaces de comunicar-se entre elles, sense rebutjar l'opinió dels altres. Són importants les habilitats que aprenem quan tenim tres o quatre anys sobre la resolució de conflictes, sobre no tenir prejudicis, sobre la inclusió de tots els punts de vista. Per exemple, en un pati d'escola, quan hi ha un nen que es queda arraconat i un altre li diu, per què no vénis i juguem? Aquest és el líder... I com s'aprenen aquestes habilitats de lideratge? Com aprenem a respectar la gent que és inclusiva? Aquestes són preguntes importants. Potser alguns mestres coneixen la resposta a aquesta pregunta, però crec que els economistes també hi haurien de pensar.

Giorgos Kallis:

“Si els diners no són importants, per què es demana igualtat en termes de diners?”

Giorgos Kallis (Atenes, 1972) és investigador de l'ICREA (Institut Català de Recerca i Estudis Avançats), de l'ICTA (Institut de Ciència i Tecnologia Ambientals) i professor associat del Departament de Geografia de la UAB. Molts dels seus treballs sobre economia ecològica s'han centrat en els problemes de l'aigua. En aquesta entrevista, Kallis afirma que el benestar d'un país no es pot mesurar a través del PIB i alerta dels perills i les contradiccions que presenta el discurs del decreixement.

Mar Carrera, Alba Gómez i Marta Salinas
entrevista@setmanaridirecta.info

Per què els decreixentistes critiquen el PIB?

En economia ecològica, es critica el PIB perquè mesura les despeses com a beneficis. Per exemple, destruir una regió amb pol·lució i, després, haver-la de netejar compta com a creixement econòmic. També es critica el PIB perquè, des del punt de vista polític, s'utilitza com a indicador de si anem bé, però el PIB no mesura si anem bé, si estem més alegres o si la societat millora. El PIB no mesura la felicitat o el benestar. El PIB solament mesura uns aspectes econòmics que no necessàriament indiquen si millorem. I molts cops no millorem, sinó que empitjorem, perquè utilitzem tots els recursos que tenim. Una altra crítica és que mesura malament alguns aspectes tècnics; és, per tant, una mesura falsa. En economia ecològica, s'han volgut desenvolupar altres indicadors que mesurin més els gasos del medi ambient, les despeses socials, etc. Aquests altres indicadors demostren, per exemple, que no hi ha hagut millora de l'economia en els últims vint o trenta anys.

—
“El PIB no mesura el nostre benestar, això és clar, però mesura el que és important per als que ara tenen el poder: la producció econòmica i els beneficis de les empreses”
—

Si hi ha tantes errades o imperfeccions, per què el PIB continua sent l'indicador 'estrella'?

El PIB no mesura el nostre benestar, això és clar, però mesura el que és important per als que ara tenen el poder: la producció econòmica i els beneficis de les empreses. Si el PIB baixa, la societat capitalista en què vivim tindrà problemes perquè mol-

FOTOGRAFIA:
Mar Carrera

tes empreses hauran de tancar, hi haurà atur... I si el PIB augmenta, les empreses tindran més beneficis. En l'economia capitalista, el PIB és clau perquè mesura el que és important per a aquesta economia. El problema no és tant el PIB, sinó el tipus d'economia que volem mesurar.

El mateix Sarkozy, fa uns mesos, es va posicionar en contra del PIB dient que una cosa era el creixement econòmic i l'altra la qualitat de vida.

Sarkozy, que és molt intel·ligent, utilitza idees del decreixement, se les apropia i les capgira. Ara que el PIB baixa, Sarkozy diu: no mesurem el PIB, perquè el PIB no mesura la felicitat i la felicitat és l'important. Aquesta és una contradicció del discurs del decreixement. Nosaltres diem: els diners no són l'important. I després Sarkozy diu: d'acord, si els diners no són l'important, potser la gent pobre tampoc no ho és. Nosaltres hem de pensar en el que diem i si el que diem és problemàtic.

De vegades, sembla que sí que ho és.

Sala Martín, que també és molt intel·ligent, posa un exemple molt bo. Diu el següent: tens dos germans. A un li agrada més tenir temps lliure, treballar menys i viure amb menys diners; un decreixentista, vaja. Al l'altre, en canvi, li agrada treballar molt en un banc, fer diners, tenir una gran casa i un bon cotxe. Un fa 100 vegades més diners que l'altre. I els dos estan igual de contents. Després, el govern diu: el qui té més diners haurà de pagar més impostos i donar els diners a l'altre, que és pobre. I això crea una dualitat perquè es donaran més diners a la persona que ja està contenta i no en vol més. Si vosaltres esteu contents vivint a l'okupa o al camp, d'acord, però deixeu els altres contents amb els seus cotxes. Si els diners no són importants, per què es demana igualtat en termes de diners? És problemàtic. No crec que Sarkozy estigui en contra del PIB, el que passa és que, tant ell com Sala Martín, estan propagant aquest tipus d'idees

per dir: ara no mesurarem més els ingressos i, si la gent és pobre, que sigui feliç amb altres coses.

El decreixement és incompatible amb el capitalisme o bé poden anar confluint de manera paral·lela fins que vagin guanyant pes les tesis decreixentistes? Com et situes en aquest debat?

El capitalisme necessita creixement, però hi ha una idea que diu que pot haver-hi creixement immaterial, no necessàriament creixement físic de recursos. Jo no ho crec perquè, històricament, el creixement econòmic ha anat de la mà del creixement materialista. Penso que el capitalisme no va amb el decreixement. Però després ve el debat: què fas? Proposes un altre sistema que produeixi decreixement o fas canvis dins del capitalisme, dins de la democràcia, fins que al final es crea alguna cosa que potser no té res a veure amb el capitalisme i no t'importa tant definir què és si tu fas aquests canvis? Després hi ha una altra opció, que és la més anarquista: tu surts, crees les teves coses i deixes que la resta es col·lapsi.

—
“Sarkozy, que és molt intel·ligent, utilitza idees del decreixement, se les apropia i les capgira”
—

Ets optimista en l'actual context de crisi econòmica?

Les èpoques de crisi obren oportunitats, però també conflictes molt forts. Segur que hi haurà una reacció molt forta de la ultradreta. Segur que sorgiran alternatives. Què passarà amb el sistema polític? El que passa als EUA no em dóna gaire esperança.

Miguel Valencia:

“Sortir del consum industrialitzat és un imperatiu”

Provinent del moviment ecologista, el professor Miguel Valencia Mulkay ha estat un dels impulsors del grup Ecomunidades (la xarxa ecologista autònoma ubicada a la Cuenca de Mèxic) i un dels divulgadors principals del moviment decreixentista a l'estat mexicà. Expert en l'àmbit de l'energia, va ser l'encarregat de fer aflorar les possibles vies per al canvi ecològic i social a la darrera cimera del clima de Copenhaguen, en què va participar com a ponent. Amb ell, explorem com es pot emmotllar el decreixement en un context urbà.

Mar Carrera i Alba Gómez
entrevista@setmanaridirecta.info

La seva xarxa ecologista a Mèxic reanomena el decreixement com a **descreixement**. Per quin motiu? Emprem el concepte *descreixer* i no *decreixer* perquè hem conegut el concepte a través dels autors francesos. Creiem que la paraula prové del segle XIX, quan França influïa científicament Espanya i els espanyols van traduir literalment la paraula *décroissance*. Però, en castellà, el prefix correcte és *des*, no *de*. Per altra banda, *descreixer* és la paraula que usem normalment i involuntàriament i, en canvi, *descreixer* és aquella fita que busquem voluntàriament.

“La indústria de l'automòbil hauria d'haver mort, ja que genera tanta destrucció que la producció no compensa el dany causat pel seu ús”

“Hi ha solucions prèvies al descreixement: les cooperatives, la producció ecològica, la sobirania alimentària, etc.”

Com s'aplica la filosofia decreixentista a megaciutats com ara Mèxic D.F.?

Fa més de vint anys que vaig començar a elaborar tot un treball en contra de l'ús de l'automòbil, però fer *descreixer* la ciutat és molt difícil. Mèxic és infernal: té 22 milions d'habitants i quatre milions d'automòbils en circulació. Com que s'ha vertebrat sobre àrees verdes i boscoses, cada dia es produeix una gran destrucció ecològica, a part de la contaminació. La gent destina prop de quatre hores diàries al transport, fet que entorpeix la vida familiar.

FOTOGRAFIA:
Mar Carrera

I com es podrien reduir els automòbils?

Com diuen els suecs, la indústria de l'automòbil hauria d'haver mort, ja que genera tanta destrucció que la producció no compensa el dany causat pel seu ús. Amb tot, els polítics continuen defensant la idea que l'economia d'un país se sustenta fabricant automòbils! No tenen idees i tornen als postulats de Keynes dels anys 30, que avui no funcionen. Proven de rellançar l'economia amb tecnologia punta i grues, que no generen llocs de treball, en lloc d'apostar pel treball verd –separació de residus, tractament d'aigua, producció artesanal, etc.–, que té unes possibilitats increïbles!

A més d'apostar pel treball verd, quines altres mesures podrien ajudar-nos a sortir de la crisi?

Caldria apostar per la reparació, la recuperació i la remodelació d'edificis... però també per la recol·lectivització: pel fet de no usar tant petroli per moure coses. A Mèxic, totes les ciutats del nord acullen 8.000 tràilers al dia... és una bogeria de consum. Per mi, el lliure comerç no té cap mena de sentit ni de futur.

Quins temes prioritzeu des de la vostra xarxa Ecomunidades?

Avui dia, som un grup més de crítica que no de proposta. Per exemple, hem començat preguntant-nos com podem sortir de Wal-Mart, una cadena que ho ha envaït tot... Per nosaltres, aquesta producció industrial és dolenta per la salut, per la societat, etc. Sortir del consum industrialitzat és un imperatiu. Per altra banda, també tenim el problema de l'atur, que afecta especialment els joves titulats. Ens interessa molt construir un món en què la paraula treball funcioni diferent.

I com hauria de ser aquesta nova concepció del món laboral?

En primer lloc, caldria combatre la culpabilització dels aturats: no és pas culpa d'ells, sinó d'un sistema mancat d'oportunitats. Per altra banda, caldria trobar la manera d'ocupar-nos i omplir-nos sense haver de tenir una feina (en el sentit tradicional del terme). Evidentment, hi ha solucions prèvies al descreixement:

les cooperatives, la producció ecològica, la sobirania alimentària, etc. A Mèxic, per exemple, hem creat una xarxa per consumir productes locals i fa temps que funcionen les xarxes d'economia solidària, una sortida òptima per eradicar l'atur que, a més, incorpora una dimensió ecològica. També hi ha una proposta encara més profunda, que és la creació de comunitats ecològiques basades en la necessitat, no només en un ideal.

Impulsor del proper Klimaforum10 que se celebrarà a Cancún

L'activista mexicà és un dels organitzadors del proper Klimaforum10 que se celebrarà a Cancún, un espai alternatiu a les negociacions governamentals de la Conference of Parts (COP-16) del Conveni Marc de les Nacions Unides per al Canvi Climàtic, que tindran lloc el novembre i el desembre. La fita del Klimaforum10 serà rebre, entre el 25 de novembre i l'11 de desembre, fins a 5.000 persones diàries a diverses ciutats mexicanes, amb l'objectiu que la gent, els moviments i les organitzacions puguin debatre una resposta constructiva a la crisi climàtica. Valencia, que va participar a la conferència de les Nacions Unides de Copenhaguen el 2009, va rebre l'encàrrec de crear un comitè mexicà que impulsés el nou Klimaforum paral·lel a la cimera mundial. La darrera edició del Klimaforum, que es va celebrar també en paral·lel a la COP-15, va culminar amb una declaració conjunta subscripta per més de 1.200 moviments i organitzacions socials d'arreu del món.

Creixent cap al sostre del món

FOTOGRAFIA: Gemma Garcia

Babu Sassi, diuen, és un obrer indi que va arribar a passar llargs lapsos de temps entre el núvol de Dubai, un dels set emirats que formen part dels Emirats Àrabs Units. A una alçada de 819 metres, Sassi, operador de grua de l'edifici més alt del món, el Burj Dubai, ha arribat a romandre-hi més d'un any. Argumenten que pujar i baixar de l'edifici li comportava tant temps que no li pagava la pena. A Sassi, l'anomenen "l'indi al sostre del món". Amb una supèrbia sense subtileses, Dubai és la ciutat que més s'apropa al sostre del món. Els seus edificis transpiren la conquesta de l'escala física i la destrucció dels límits, que en el món capitalista es concep com una mesura de poder econòmic. Tot plegat, una ganyota burlesca al decreixement. El seu trajecte va començar amb els venecians bussejant al mar en busca de perles. Quan es van esgotar, Dubai va continuar creixent mitjançant descobriments petrolers vora la seva costa i, quan aquests van resultar insuficients per continuar creixent, es va convertir en un immens centre comercial de transaccions i especulació immobiliària. Ha calgut, també, crear illes artificials retallades amb forma de palmera o demostrar que és possible instal·lar una pista de neu fins i tot al desert. Per permetre aquestes ànsies de creixement, van

guanyar més de 80 quilòmetres quadrats de terra ferma al mar a costa de la destrucció dels fons marítims i, per aconseguir-ho, concentren el 25% de les grues de tot el món. Però, inevitablement, la fantasia del creixement il·limitat fa estralls i posa al descobert una fragilitat evident al cor de tanta *fortalesa*. Hi ha milers de Sassis que treballen de sol a sol, patint l'explotació laboral sobre la pròpia pell socarrimada pels més de 50 graus de temperatura. Les seves petjades són darrere de cada una de les plantes dels edificis de Dubai i, en canvi, només s'hi han passejat mentre estaven en construcció. El seu lliç és a Sonapur, un campament en condicions indignes on malviuen uns 150.000 treballadors, a pocs quilòmetres de la capital. Quan perdin el seu lloc d'explotats, passaran a ser persones no productives i seran expulsades de l'emirat. Ja no podran contribuir al creixement. Mentrestant, els habitants de primera mantindran la seva golafreia de consum de 550 litres d'aigua diaris per persona, una xifra que representa el major índex de consum de combustible del món i que bat el rècord de l'opulència i els excessos, amb una fe cega cap al creixement il·limitat.

Gemma Garcia

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

PREMSA DIGITAL

‘Nació Digital.cat’ publica una fotografia masclista

El portal de premsa a Internet *Nació Digital.cat* va il·lustrar un article titulat “Un de cada quatre catalans, amb sobrepès” amb la fotografia d’una dona ajupida d’esquenes mostrant el cul amb roba interior vermella. L’article, que té data del 6 de setembre i encara apareixia a la portada del diari al tancament d’aquesta edició, ha suscitat queixes d’alguns lectors i lectores, que van considerar la fotografia “sexista i sense cap interès”, ja que no guarda cap mena de relació amb el contingut de la notícia. MANU SIMARRÓ

PREMSA

Els diaris espanyols carreguen contra l’alto el foc d’ETA

Els diaris espanyols es van tornar a despullar el dia després de l’anunci d’ETA de no dur a terme “accions armades ofensives” i van opinar, valorar i qualificar a bastament l’alto el foc de l’organització basca. Tal com ja va passar amb la retallada de l’Estatut al Tribunal Constitucional espanyol, les portades es van tornar a convertir en veritables editorials. Així doncs, l’*ABC* ho va qualificar com una “farsa de treva” i va interpretar que ETA ho fa “per escolar-se a les municipals”. La *Razón* va dir que és “una altra trampa d’ETA” i va parlar de “decepció general”. La *Vanguardia* va adjectivar la treva com a “insuficient”. El *Economista* va afirmar, sense aportar proves, que la treva es produeix “per intentar rearmar les seves finances”. El *Periódico* va titular “ETA es repeteix” i la *Gaceta*, a part de qualificar el comunicat de “líric”, es treu de la màniga que “van confirmar la negociació amb el govern”. Tot i així, alguns diaris com *El País*, *El Mundo* i *Público* es van limitar a la descripció de les opinions dels diversos agents: ETA, el govern, els partits i l’esquerra abertzale. M.S.

MASS MEDIA

Els mitjans criminalitzen les beningudes a les preses

La criminalització dels actes de benvinguda o d’homenatge a Laura Riera (en el cas de les festes populars de Gràcia) o a les preses socials i polítiques (en el cas de les festes alternatives de Sants) ha marcat el passat mes d’agost. Tot va començar amb una editorial apareguda a l’*ABC* el 14 d’agost, on el diari mentia deliberadament i, entre altres coses, deia que Riera estava condemnada per complicitat en l’assassinat d’un regidor de Viladecavalls, un delictes del qual va ser absolta. A més, qualificava la comissió organitzadora de “proetarra” i acusava les autoritats de “tenir doble joc amb ETA”. A partir d’aquí, la premsa espanyola i catalana es va abocar a la criminalització de l’acte, que va ser prohibit per l’Audiència Nacional espanyola sense explicar les circumstàncies en què es va produir la detenció i la condemna de Laura Riera ni tampoc els antecedents de celebracions d’actes similars que l’Audiència no havia prohibit. Un breu a la *Vanguardia* va desencadenar la criminalització del brindis per les preses que se celebrava a Sants des de fa catorze anys i que també va ser prohibit arran de la pressió mediàtica. M.S.

INTERNET

VerdCel es querella contra ‘Alerta Digital’ i ‘Diario Ya’ perquè els van acusar de “proetarres”

El grup musical VerdCel va anunciar, a finals d’agost, que es querellaria contra els mitjans digitals *Alerta Digital* i *Diario Ya* perquè considera que les acusacions que van publicar contra el seu grup, qualificant-los de “proetarres”, són un atac a l’honor i la imatge del grup”. Ambdós diaris van extreure la notícia del bloc d’un opinador d’extrema dreta de Castelló que va criticar que l’Ajuntament de Xirivella programés un concert de VerdCel pel mes d’octubre i va acusar el grup de “finançar bandes de l’esquerra proetarra”. Cal dir que *Alerta Digital* és un mitjà vinculat al Partit per Catalunya (escissió de la Plataforma per Catalunya), que aglutina organitzacions de la ultradreta espanyola racistes i xenòfobes. El grup VerdCel va qualificar les informacions “d’injúries infundades de caire feixista, fruit d’una profunda ignorància”. M.S.

ANÀLISI

Nòmades: ‘El Periódico’ apunta, Assumpta Escarp dispara

Manu Simarro

El *Periódico* va publicar, entre el 2 i el 6 de setembre, fins a vuit articles que parlaven del “fenomen del nomadisme urbà”. D’aquesta manera, el diari va agafar un grup de veïns i veïnes, va acotar els seus espais i característiques i els va considerar problema. La solució? L’Ajuntament es va afanyar a donar-la. La campanya es va iniciar amb un article signat per Patricia Castán i David Placer aparegut el 2 de setembre, on els periodistes explicaven la descoberta

de “nous indigents i nòmades enquistats als carrers de Barcelona”. Només l’ús del verb enquistar ja ens dona una idea de l’enfocament patològic del “fenomen” que van fer les autores. A la seva definició clínica del “nou tipus de rodamón”, van afirmar que “beuen alcohol i consumeixen estupefaents”, que “generen conflictes de convivència ja que la seva agressivitat els fa perillosos” i que, normalment, “qui conquista les places són persones sense feina o amb problemes mentals”. El mateix dia, va aparèixer un altre article amb un recull de testimo-

nis de diferents barris. Els testimonis asseguren que “generen porqueria i deixen els portals fets un fàstic”, els relaciona amb nous subjectes problemàtics (“skaters, malalts, addictes o bohemis”) i els acusa “d’ebri sense sostre”, “lladres” o “agressors”. El dia següent, sota el títol “Pla urgent a BCN per frenar la invasió d’espais públics”, l’Ajuntament, a través de la regidora Assumpta Escarp, va aprofitar per mostrar les seves solucions al problema creat per *El Periódico*: mesures d’urbanisme preventiu, instal·lació de tanques als carrers, més

pressió policial i una inversió extra de gairebé dos milions d’euros. Cal dir que l’anunci d’Escarp coincideix amb l’editorial del mateix dia, on *El Periódico* se suma al lema *A Barcelona tot hi cap, però no tot s’hi val*. Així doncs, defensaven que tot i que “Barcelona sempre ha estat generosa i acollidora”, això “no pot suposar un menyspreu als drets dels barcelonins” i donaven suport a “una major pressió de la Guàrdia Urbana per posar fre al deteriorament actual”. El dia següent, el director adjunt afegia que “tot i que aquestes persones són víctimes, això

no vol dir que s’hagi d’esperar a solucionar les causes de la seva desgràcia per posar remei a les conseqüències que tenen pels barcelonins”. Per acabar, el dia 5 van publicar un altre recull de veïnat molest. I el dia 6, va arribar la perla. Castán i Placer no es van conformar a definir les mesures del consistori i contrastar-les amb les del veïnat, sinó que –en un exercici de rigor incomparable– també les van valorar i van dir, per exemple, que “les càmeres redueixen la inseguretat”, en canvi, “l’acció social només apunta els indigents tradicionals”.

FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contra-banda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK (només per internet) Barcelona www.rsk.cat | Ràdio Trama 91.4FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.rgo.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

COPA MENS-TRUAL... L'ALTERNATIVA ALS TAMPONS.

Laciutatinovisible
www.laciutatinovisible.org

RECICLA 35 BAYOS - 08014 BCN - 93 298 99 47

impresos de tota mena
disseny gràfic
compaginació
il·lustració
rètols
webs ...

Fundació Tam-Tam - 93 218 92 39
tamtam@ibernet.com

Som a Sants, al servei de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 82
www.cooperativestrebail.coop

11 DE SETEMBRE 2010 INDEPENDÈNCIA PAÏSOS CATALANS

Vine a visitar l'exposició permanent LLIBERTAT A COPS DE FALÇ
Revoltes i moviments populars als PPCC (1455-1970)

Terra d'escudella
CUINA CATALANA - WWW.TDK.CAT
C/PREMIA, 20 SANTS - BCN - 93 422 16 13

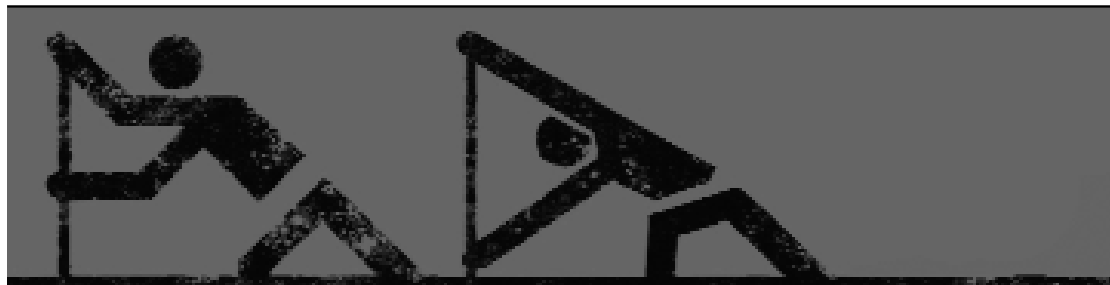
una altra economia és possible

www.coop57.coop

serveis financers ètics solidaris
Mendez Nuñez, 1 Pral 2a 08003 Barcelona
Tel 93.268.29.49 - coop57@coop57.coop

, espai directa

<http://lmcsl.wordpress.com> www.setmanaridirecta.info TELÈFON: 661 493 117

Al setembre les biblioteques escullen a quines publicacions es subscriuen.
Si la Directa encara no és a la biblioteca del teu barri o poble demana-la!

Badalona	Biblioteca Can Casacuberta
Badia del Vallès	Biblioteca Vicente Aleixandre
Barcelona	Biblioteca Barcelona-La Fraternitat
Barcelona	Biblioteca El Carmel-Juan Marsé
Barcelona	Biblioteca Ignasi Iglésias-Can Fabra
Barcelona	Biblioteca La Sagrera-Marina Clotet
Barcelona	Biblioteca Les Corts-Miquel Llongueras
Barcelona	Biblioteca Sagrada Família
Barcelona	Biblioteca Sant Pau i Santa Creu
Barcelona	Biblioteca Vila de Gràcia
Cardedeu	Biblioteca Marc de Vilalba
Castell del Vallès	Biblioteca Antoni Tort
Cornellà de Llobregat	Biblioteca Central de Cornellà de Llobregat
Cornellà de Llobregat	Biblioteca Marta Mata
Esplugues de Llobregat	Biblioteca Central Pare Miquel d'Esplugues
Gavà	Biblioteca Josep Soler Vidal
Hospitalet de Llobregat, l'	Biblioteca La Bòbila
Masnou, el	Biblioteca Joan Coromines
Mataró	Biblioteca Pompeu Fabra
Mollet del Vallès	Biblioteca Can Mula
Parets del Vallès	Biblioteca Infantil i Juvenil Can Butjosa
Prat de Llobregat, el	Biblioteca Antoni Martí
Sabadell	Biblioteca del Nord
Sallent	Biblioteca Sant Antoni M. Claret
Sant Cugat del Vallès	Biblioteca del Mil·lenari
Santa Coloma de Gramenet	Biblioteca Central de Santa Coloma de Gramenet
Santa Perpètua de Mogoda	Biblioteca Josep Jordi
Tiana	Biblioteca Can Baratau
Vilafranca del Penedès	Biblioteca Torras i Bages
Vilanova i la Geltrú	Biblioteca Armand Cardona Torrandell
	Bibliobús El Castellot
Blanes	Biblioteca Comarcal de Blanes
Cassà de la Selva	Biblioteca Pública de Cassà de la Selva
Escala, l'	Biblioteca Víctor Català

Figueres	Biblioteca Fages de Climent
Girona	Biblioteca Pública de Girona
Olot	Biblioteca Marià Vayreda
Salt	Biblioteca d'en Massagran
Salt	Biblioteca Pública de Salt
Sant Feliu de Guíxols	Biblioteca Pública Octavi Viader i Margarit
Sant Hilari Sacalm	Biblioteca Municipal Sant Hilari Sacalm
Balaguer	Biblioteca Margarida de Montferrat
Lleida	Biblioteca Pública de Lleida
Mollerussa	Biblioteca Comarcal Jaume Vila
Tàrrrega	Biblioteca Central Comarcal de Tàrrrega
Calafell	Biblioteca Ventura Gassol
Cambrils	Biblioteca Municipal de Cambrils
Falset	Biblioteca Municipal i Comarcal Salvador Estrem i Fa
Reus	Biblioteca Central Xavier Amorós
Tarragona	Biblioteca Pública de Tarragona
Vila-seca	Biblioteca Pública de Vila-seca
Amposta	Biblioteca Sebastià Juan i Arbó
Flix	Biblioteca Artur Bladé i Desumvila
Perelló, el	Biblioteca Cabra-Feixet
Tortosa	Biblioteca Marcel·lí Domingo

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Distriynives · Or, 8 (Plaça del Diamant) | Quiosc Puig i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EXIMAPE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANT ANDRÉU:** Patapalo · Rubén Daró, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 147 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Tivoli · Portugal, 22. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. can d'Ensenya, 4. **CiUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1. **CIUTAT VELLA:** Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquin Costa, 34 | Biscall · Ramblers | Quiosc Tallers · Ramblers | Quiosc Canaletes · Ramblers | Quiosc Hospital · Ramblers. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malesa · Riego, 206. **PobleNOU:** Llibreria Etcètera · Lluà, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Ateneu Llibertari Paquita · Pg Marimón Aspre, 16. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Canoves, 4. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** CSO Banka Rota · Rubió i Ors, 103. **ESPARREGUER:** Taverna Catalana L'Esparrac · Felu Munné, 18. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera, 17 | Ubud Artسانيا · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 21 | La Màquia · Vern, 15. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 3. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalia de Castro, 92. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | Falcatia · La Panera, 2 · Quiosc Discom · Alfred Penya, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall s26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Comerç Just · Mercat Municipal | Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45 | La Bodegaeta · Pintor Fortuny, 45. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRA:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SANTA COLUMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramatxe · Montserrat 3 | La Krida · Sicília, 97 | Ateneu Julià Romero · Santa Rosa, 18. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Santfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Llibreria Recort · Major, 60. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Miquel, 5. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Santa Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 21 ptes. **TERRASSA:** L'Estapeira · de Baix, 14. **VALÈNCIA:** Café Tendur · Historiadora Sílvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 51 | Bar Terra · Baró de Sant Petrielló, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **VILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

 SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

Butlleta de subscripció

Un cop hagi omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Radas 27, 08004, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça <subscripcions@setmanaridirecta.info> o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

Nom..... Cognoms..... Edat.....
 Adreça.....
 Població..... Codi Postal.....
 Correu electrònic..... Telèfon.....
 Quota: Ordinària ☐ 75 euros | Semestral ☐ 40 euros | Solidària ☐ 150 euros | Altres ☐euros
 Forma de pagament: Domiciliació ☐ (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés ☐

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

**Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any*

Si ☐ No ☐ Vull rebre informació i : qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

ESTAT FRANCÈS · 137 CIUTATS FRANCESSES CELEBREN MANIFESTACIONS ANTIRACISTES EL 4 DE SETEMBRE

El govern francès menysprea la marxa contra la política xenòfoba de Sarkozy

Laia Gordi
Redacció

El fet que només hi hagués "unes poques desenes de milers" de manifestants a l'Estat francès el dissabte 4 de setembre "demostra que el poble francès no es creu els eslògans i les caricatures dels organitzadors contra la política de seguretat del govern", va assegurar Eric Besson, ministre d'Immigració francès, en una entrevista feta el 5 de setembre a la ràdio. El mateix dia, el ministre de l'Interior Brice Hortefeux va dir a Canal Plus que el Partit Socialista -que es va adherir a les manifestacions del 4 de setembre- "no ha entès" la lluita contra la delinqüència. "Crec fermament que el PS, en participar en aquest esdeveniment, va demostrar que no ha après res i que no entén res, ja que un dels principals reptes de la

10.000 persones a Marsella, 7.000 a Lió, 3.500 a Bordeus, 2.000 a Tolosa i, a París, segons l'organització, una gran manifestació en va aplegar 50.000

nostra societat és la lluita contra la delinqüència", va afirmar, repetint l'excusa que vol justificar l'expulsió de milers de gitanos de l'Estat francès per retornar-los a Romania i Bulgària. El primer d'aquests països és un membre de ple dret de la Unió Europea on -teòricament- es gaudeix del lliure moviment de persones. El PS, va dir Hortefeux, "es va manifestar al costat de grups d'extrema esquerra amb l'objectiu de minar -si no destruir- la fundació, l'organització i els valors de la nostra societat". El ministre de l'Interior va definir les 137 manifestacions que es van celebrar arreu del país com un "esdeveniment eclèctic, on es va retreure un mosaic dels partits tradicionals amb grups d'esquerra i anarquistes".

Manifestacions i expulsions

Una mostra de dignitat. El 4 de setembre, 137 ciutats franceses van convocar manifestacions per protestar contra la política xenòfoba de Nicolas Sarkozy i el seu govern. Es van produir marxes nombroses arreu: 10.000 per-

Els infants de la fotografia esperen ser deportats per l'Estat francès

Un grup de persones protesta per la política de deportacions de Sarkozy el 4 de febrer d'enguany

sones a Marsella, 7.000 a Lió, 3.500 a Bordeus, 2.000 a Tolosa i, a París, una gran manifestació va sortir a les 14:30 hores de la plaça de la República. Milers de persones (12.000 segons la policia i 50.000 segons l'organització) van desfilar rere el lema *No a la xenofòbia ni a la política del cap de turc, llibertat, igualtat, fraternitat*. La marxa va ser encapçalada per una quarantena de gitanos romanesos que sobreviuen al campament de Choisy-le-Roi, a la perifèria parisenca, destruït el 12 d'agost. *Le gens du voyages*, els nòmades francesos, tam-

bé capitanejaven la marxa, sota la pancarta *Sarkozy 1955-2010, fill de Pétain (traïdor)*. A les onze del matí, però, ja s'havia celebrat un primer acte sota les finestres del ministeri d'Immigració, on Jane Birkin, Agnès Jaoui i Jeanne Cherhal -tres cantants molt conegudes- van interpretar "Les petits papiers" (els petits papers), escrita per Serge Gainsbourg per l'artista francesa Régine, que també va ser present a l'acte.

Molts pamflets reclamaven *Respecte*, d'altres deien *No al racisme d'Estat* i moltes persones caminaven

amb un adhesiu a la samarreta on es podia llegir *immigrant* (a França, una gran majoria de la població té avantpassats propers o llunyans que vénen de fora de l'Estat). La força de la manifestació de París provenia del fet de comptar amb la presència de molta gent que normalment no milita enlloc. El risc d'una deriva xenòfoba, després del discurs pronunciat per Sarkozy a Grenoble el 30 de juliol, és molt sentit. Sarkozy, a més d'anunciar noves normes per privar de la nacionalitat francesa les persones novvingudes que ja la tenen en cas de delictes, va anunciar:

"Estem assumint les conseqüències de 50 anys d'immigració insuficientment reglada"; i va afegir que volia "accel·lar el desallotjament dels camps selvàtics de gitanos". Després, el ministre d'Immigració Eric Besson va corregir la denominació i ara només parlen de ciutadans "romanesos i búlgars", per no alimentar les acusacions de l'ONU i del consell europeu que recorden a França que la Declaració dels Drets Humans prohibeix les deportacions de poblacions. Mentrestant, el ritme d'expulsions s'han accelerat: 979 persones han estat enviades cap a Romania durant l'agost (8.030 des de començaments d'any, amb 27 vols organitzats especialment) i s'han destruït un centenar de camps il·legals. El 27 de setembre arriba una nova llei a l'Assemblea que hauria d'imposar normes més restrictives a la nacionalització: es podria negar la nacionalitat adquirida a totes aquelles persones que "han atemptat voluntàriament contra l'autoritat pública" i es crearia un delictes de "poligàmia de facto". La segona setmana de setembre, el parlament francès -més enllà de la discutida reforma de les pensions- ha de discutir la llei de seguretat interna, que preveu un augment de les penes mínimes en actes de violència i un "dispositiu d'evacuació" en cas d'ocupacions "il·lícites de campaments que presentin riscos greus per la salut". Una llei feta expressament contra la població gitana, però també contra tota la població nòmada (el 95% de nacionalitat francesa). El parlament europeu examinarà "la qüestió dels gitanos, la situació dels quals és preocupant a diversos estats membres", segons declara.

La manifestació va ser organitzada per més d'un centenar d'associacions, des de la Resf (xarxa d'educació sense fronteres) a la Lliga pels drets de l'home, passant per associacions antiracistes i humanitàries, que van desfilar separades -una novetat molt trista- arran de les seves rivalitats i diferències de posicionament ideològic. La marxa també va comptar amb la participació de diversos sindicats -que encaraven la manifestació del 7 de setembre contra la reforma de les pensions- com el de professionals de la magistratura i l'advocacia, el sindicat de mestres -que va fer vaga contra les retallades a les escoles-, la CGT i la CFDT. Força Obrera va suggerir a les seves membres de participar-hi de forma individual. També hi van ser presents tots els partits d'esquerra majoritaris. El retorn del Partit Socialista al carrer per defensar qüestions de llibertat i de principis, al costat dels vells alineats de l'esquerra plural, va ser tota una sorpresa. El centre no hi va ser present oficialment, però, entre la multitud, hi havia algun representant de MoDem, com l'ecologista Jean-Luc Bennahmias.

, roda el món

XINA • L'ÚLTIM ANY, GOOGLE PODRIA HAVER ABANDONAT EL GEGANT ASIÀTIC TRES COPS DEGUT A ATACS INFORMÀTICS, PERÒ DE QUI?

Mercenaris informàtics o pirates antiimperialistes? Un nou actor xinès

Júlia Onorati
Pequín

si el cyberterrorisme xinès fossin senzillament *hackers*? És la pregunta retòrica que es fa al seu bloc Bruce Sterling, conegut escriptor de ciència-ficció, a l'època del descobriment de GhostNet, el març de 2009. Parlem d'atacs informàtics i d'espionatge d'origen xinès sobre informació sensible d'un centenar d'entitats, organitzacions i empreses a 103 països diferents. Algunes de les víctimes van contractar especialistes per investigar les intrusions. Però un membre d'una de les organitzacions víctimes de l'espionatge va ser segrestat i interrogat per la policia xinesa i gran part de l'interrogatori va aparèixer *on-line*, mentre desapareixien documents importants dels seus servidors. Poc després, aquesta persona es va amagar i es va fer fonedissa. L'organització de què parlem era el govern a l'exili del Dalai Lama, que va denunciar que patia atacs periòdics, l'origen dels quals semblava força evident: tot portava a adreces xineses. L'informe de l'Information Warfare Monitor -una institució canadenca de recerca sobre la xarxa- no vinculava el govern xinès directament amb els atacs -es tracta d'una relació

Es tracta d'un exèrcit de centenars de milers de soldats a punt per córrer en defensa del propi país

quasi impossible de demostrar-, però els mitjans de comunicació mundials van fer la resta. Fins i tot, algun mitjà, rastrejant correus electrònics i connexions a blocs de les webs xineses, va arribar a entrevistar un dels responsables de l'Acadèmia de Ciències Socials de Xangai va equiparar els *hackers* a les estrelles de rock: del jovent entrevistat, una de cada tres persones afirmava que volia esdevenir *hacker* i que estimava els misteriosos herois virtuals. I el 2005, de fet, ja forma part de la història acompanyada.

La revolució

"El 1998, les protestes contra Pequín d'Indonèsia van provocar la reacció dels *hackers* xinesos, que van violar moltíssimes pàgines web indonèsies. L'any 2001, un EP3 dels Estats Units va provocar la mort del pilot d'un F8

Un gran nombre de fanalets decoren el carrer anomenat 'Els Fantasmes de Pequín'

xinès, amb la conseqüent reacció dels *hackers* xinesos. D'aquests dos esdeveniments, neix el moviment a la Xina. Durant anys, els seus protagonistes han estat considerats herois i, encara avui, tot i que l'actitud vers els *hackers* està canviant una mica, encara se'ls associa al patriotisme i se'ls admira. L'esperit nacionalista dels *hackers* xinesos, a més, és una cosa única perquè, a la resta del món, el moviment *hacker* no es pot considerar nacionalista de cap manera". Es tracta de les paraules de Jumper, un expert en pirateria xinesa que, durant anys, ha analitzat el software maligne que arriba als correus electrònics d'activistes i dissidents xinesos, concentrant la seva atenció sobre les tècniques d'atac modernes dels soldats xinesos. Aquest sistema es renova i creix i amenaça d'esdevenir un actor extern en els ballets diplomàtics internacionals. Des de 1998 fins avui, han evolucionat moltes coses, però l'atac massiu de què ha estat protagonista el gegant dels EUA Google és alguna cosa més que una simple intrusió -encara que sofisticada- a milers d'empreses estrangeres. És el retorn de la xarxa pirata més gran del món: la ja mítica Red Hacker Alliance. No es tracta exactament d'un grup, sinó més aviat d'una xarxa integrada per diversos nuclis i amb unes regles precises: cada pàgina web de l'al·liança hauria de proveir de formació en tècniques de pirateria als seus propis membres i intercanviar material informatiu amb un o més grups de l'al·liança.

Els 'hackers' amb trets xinesos

El 2005, el que es considera el padri del moviment xinès explicava la gènesi de l'univers pirata del gran dragó en un diari de Hong Kong: "Fa un temps, ser *hacker* era bo; després, s'ha començat a considerar els *hackers* com quelcom negatiu. Per això, ara, hem adoptat el terme de *hacker roig*, per subratllar el nostre patriotisme respecte als occidentals, que sovint són anarquistes o individualistes. A nosaltres, els xine-

El màxim sospitós dels atacs a Google va ser el govern de la Xina, tot i que mai s'ha pogut demostrar res

sos, en canvi, ens motiva la defensa del nostre país contra les interferències externes". Avui, però, al contrari de fa uns anys, els *hackers* xinesos s'amaguen bé. L'aire es respira enarrit després de l'últim atac a Google.

El primer grup *hacker* del qual es té notícia a la Xina és el Green Army, fundat a Xangai per un xinès que usava el sobrenom de *Goodwill*. Amb 3.000 membres entre Xangai i Pequín, la Green Army ha esdevingut el bressol dels *hackers* xinesos més famosos.

El gran pas endavant del moviment va arribar entre el 1999 i el 2001, quan van atacar pàgines governamentals taiwaneses arran de la teoria dels "dos estats" expressada per president de l'illa rebel. També van atacar pàgines del govern japonès a causa dels conflictes diplomàtics per la manca de reconeixement nipó de la massacre de Nanquín durant la Segona Guerra Mundial i es van tornar a atacar pàgines japoneses arran de la disputa territorial d'algunes illes. Més endavant, no només perquè el món *hacker* canvia *per se*, la Green Army es va perdre en litigis interns amb motiu del naixement del negoci de la seguretat informàtica. Però van aparèixer altres grups: China Eagle Union, Javaphile i la potent Honker Union of China, que va esdevenir el grup de referència fins que es va reformar, l'any 2005, per integrar la Red Hacker Alliance, que podria tenir més de 80.000 membres.

L'afer de Google

El gener de 2010, Google Xina va denunciar internacionalment que havia estat víctima d'un atac pirata massiu que consistia en el robatori d'informació i en l'espionatge a centenars de milers de comptes de correu gmail d'activistes i dissidents xinesos, defensors dels Drets Humans, periodistes finkats a la Xina i empreses estrangeres. El màxim sospitós d'aquesta intrusió tan desproporcionada va ser el govern de la Xina, tot i que mai no s'ha pogut demostrar res. Hillary

Clinton va sortir de seguida a fer un discurs a favor de la llibertat d'expressió i en contra de la censura a la xarxa del Partit Comunista. I Google, teòricament, va deixar de censurar els seus continguts, condició indispensable per operar a la Xina. Després, va començar una singular ronda de trobades secretes entre representants de la multinacional i del Partit. Una manera de fer que destacava, primer, pel comportament de Google -que actuava gairebé com un Estat- i, després, per l'actitud de privilegi del Partit Comunista xinès vers un símbol nord-americà. El govern xinès es va fer fort en la seva defensa de la censura dels continguts a la xarxa i va negar en tot moment la seva relació amb l'atac. Per la seva banda, Google pensava continuar oferint continguts lliures fins que no s'assegurés la privadesa dels seus usuaris. El conflicte va arribar a convertir-se en un problema diplomàtic entre els EUA i la Xina, ja que Google abandonava la llibertat i els Drets Humans. Finalment, després d'un trasllat -segurament pactat i simbòlic- de la multinacional a Hong Kong, el mes de juliol, Google va ser readmès a la Xina oferint continguts censurats de les cerques -com, de fet, no havia deixat de fer mai- i sense que s'hagi fet públic cap acord amb el govern xinès, cosa que no vol dir que no hi sigui. I després de tant rebombori, continuem sense saber quina és la relació entre el Partit Comunista i la Red Hacker Alliance ni si n'hi ha.

LAIA GORDI

XILE · L'ESTAT INCREMENTA ELS COPS REPRESSIUS SOTA L'APLICACIÓ DE LA LLEI ANTITERRORISTA DE PINOCHET

Un grup de 35 presos maputxes es troben en vaga de fam indefinida

Jonny Bergara
Santiago de Xile

Trenta-cinc presos maputxes protagonitzen una vaga de fam des de fa gairebé dos mesos. Pocs dies després de l'inici de la vaga, l'Estat xilè va detenir catorze persones acusades d'associació il·lícita amb finalitats terroristes. El silenci dels mitjans de comunicació respecte a la vaga contrasta amb el xou televisiu de les detencions, un espectacle que semblava un intent de desviar l'atenció, centrada en el greu accident laboral que va soterrar 33 miners.

Dos mesos sense menjar

La vaga dels presos maputxes va començar a dues presons i es va anar estenent. Aquesta setmana, s'hi han afegit dos joves més. Tots els vaguistes estan processats sota la llei antiterrorista, aprovada durant la dictadura d'Augusto Pinochet. Les seves demandes són la fi de la llei i de l'aplicació del doble judici -militar i penal- que pesa sobre ells, la desmilitarització de les seves comunitats i la llibertat de tots els presos i preses maputxes.

El govern enfronta aquesta lluita quan falten pocs dies per la celebració del bicentenari i la commemoració del cop d'estat de Pinochet

"Estem presos perquè tenim la raó, sempre l'hem tinguda i, de la mateixa manera que tenim el dret de viure, també tenim el dret de morir. el dret suprem de decidir conscientment què volem fer amb els nostres cossos en aquest conflicte interminable", afirmen els vaguistes de la presó de Temuco. I és que la lluita per la recuperació de les terres espoliades per terratinents, grans empreses de la fusta i projectes hidroelèctrics ja suma nombrosos judicis i població maputxe empresonada. El govern sempre ha afavorit l'espòli i la gent de les comunitats, inclosa la mainada, pateix una repressió molt dura.

Aquesta no és la primera vegada que fan una vaga de fam. Entre el 2007 i el 2008, Patricia Troncoso va suportar fins a 112 dies sense menjar. El govern no va complir les promeses i ella va reiniciar la vaga fe fam, que va suposar conseqüències molt greus per la seva salut.

El govern xilè enfronta aquesta lluita quan falten pocs dies per la

Un col·lectiu anarquista organitza una manifestació per donar suport als presos polítics maputxes el 28 d'agost a Santiago de Xile

celebració del bicentenari de la creació de l'Estat i de la commemoració del cop d'estat de Pinochet.

Govern i mitjans

Els darrers dies, l'empitjorament de la salut dels vaguistes -alguns han estat hospitalitzats- i la pressió exercida per la solidaritat han aconseguit trencar el silenci mediàtic. Les manifestacions i els actes de suport també creixen malgrat la repressió.

En un principi, el govern semblava decidit a ignorar les peticions o a obligar les persones en vaga de fam a l'alimentació forçada. Els presoners de Temuco advertien que "les maniobres evasives per continuar postergant el diàleg polític l'únic que fan és tensar més una situació que necessita descompressió i, si no és així, implicarà uns costos que haurem d'enfrontar ambdós costats".

A l'inici de la vaga, el ministre de Justícia, Felipe Bulnes, va fer una visita a una de les presons on es duia a terme la protesta. La visita formava part d'una campanya per la millora de la situació penitenciària, però el ministre Bulnes es va negar a visitar els vaguistes i va afirmar que no dialogaria.

Ara, però, el ministre de l'Interior, Rodrigo Hinzpeter, ha anunciat una reforma de la llei antiterrorista i de la justícia militar davant la protesta maputxe.

Un any de l'assassinat de Jaime Mendoza

A la lluita dels presos, cal afegir-hi la commemoració de la mort, el 13 d'agost de 2009, de Jaime Mendoza Collio, de 24 anys, que va ser disparat per l'esquena per un carabiner. Aquest assassinat se suma a d'altres morts de maputxes succeïdes durant els darrers anys.

La pressió exercida per la solidaritat ha aconseguit trencar el silenci mediàtic. Deu persones han estat empresonades sota l'acusació d'associació il·lícita amb finalitat terrorista

Jaime Mendoza participava d'una recuperació de terres al nord de l'Araucania. El dirigent Juan Curipan Collío, testimoni dels fets, explica en un reportatge d'azkintuwe.org: "Els carrabiners van arribar mostrant-se molt violents

contra nosaltres; ens disparaven com si fóssim conills. Hi havia famílies senceres (nens i nenes i dones) i ni tan sols ho van tenir en compte".

A Santiago, el 12 d'agost, 200 persones van participar en una commemoració a la base del Cerro Welen -anomenat Cerro Santa Lucía i considerat un lloc sagrat. El dia següent, una marxa que es va fer pel centre de la ciutat va ser reprimida ràpidament i va acabar amb 29 persones detingudes.

Presó pel 'caso bombas'

El cop repressiu del 14 d'agost contra anarquistes i activistes antiautoritaris en el marc de la investigació per la col·locació d'un centenar d'artefactes explosius -l'anomenat *caso bombas*- havia estat anunciat des de feia setmanes pels grans mitjans de comunicació. El ministre de l'Interior, Rodrigo Hinzpeter, havia proclamat que s'obtidrien resultats ràpids arran de la designació d'un nou fiscal: Alejandro Peña. Sembla, però, que l'operatiu es va avançar encara més davant la tragèdia minera.

De matinada, diferents cossos policials van registrar domicilis a Santiago i Valparaíso, entre ells, tres cases okupades. El mes de desembre ja s'havien produït altres registres i també després de la mort de Mauricio Morales, el maig del 2009, prop de l'escola de carrabiners, per l'explosió d'un artefacte que transportava. Catorze persones van ser

formalitzades i deu han estat empresonades. Totes estan acusades d'associació il·lícita amb finalitat terrorista. A algunes d'elles, se'ls imputa l'autoria de la col·locació dels artefactes i, a dues altres, se les situa en una suposada piràmide organitzativa com a líders d'aquesta associació il·lícita. La imputació de lideratge respondria a la intenció de facilitar les condicions necessàries per poder aplicar la llei esmentada.

Aquesta operació repressiva té moltes similituds amb el procés marini italià (1994-2004), que va acabar amb la condemna d'algunes de les encausades, però amb la incapacitat de demostrar l'associació il·lícita de les anarquistes.

Presó per Asel Luzarraga

Un altre cas repressiu que es viu a Xile és la condemna contra l'escriptor anarquista base Asel Luzarraga sota l'acusació de tinença de material per fabricar explosius. Resident a Temuco, Luzarraga va ser detingut a finals de 2009, acusat de participar en la col·locació de dos artefactes explosius. Segons la policia, durant el registre que es va efectuar a casa seva, van trobar diversos elements que podrien servir per la construcció d'aquests artefactes. Després de complir presó, va ser alliberat amb obligació d'arrest domiciliari. Luzarraga sempre ha negat la seva participació en els fets i s'ha declarat pacifista. A més, el jove hauria estat fora del país durant aquells dies.

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

Diari d'un viatge musical a Palestina

Crònica de catorze dies de cançons contra l'apartheid

Maria Freixas i Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

Aquesta és la segona vegada que un grup de músics i músiques catalanes agafen les maletes i, juntament amb la Xarxa d'Enllaç amb Palestina (XEP), decideixen instal·lar-se a les terres ocupades per l'Estat d'Israel. De l'1 al 15 d'agost, els membres d'At Versaris, Guillamino i La Gossa Sorda van poder participar de la realitat palestina i viure la quotidianitat d'un setge. Durant el trajecte, van aprofitar per crear un bloc, on han compartit una mena de dietari de les sensacions, les impotències i també els grans moments d'aquest viatge. A continuació, Maria Feixas, membre de la Brigada i de la XEP, sintetitza -amb les aportacions d'altres participants- el sentit i la importància d'aquests catorze dies a Palestina.

+ INFO

blocs.mesvilaweb.cat/musicsapalestina

El grup de músics i músiques de la brigada interactuen amb els infants just abans d'actuar al camp de refugiats Aida (Betlem)

>>> Muntar una brigada

Abans d'entrar en matèria, el viatge en si, crec que és molt important parlar de la feina anterior. Quan proposem als grups de música que hem pensat en ells per fer el projecte busquem la seva implicació des del primer moment, tant a nivell grupal com individual. Ho entenem com un treball cooperatiu. No només hi ha d'haver una sintonia clara i explícita que denoti cohesió entre la XEP i els grups musicals, sinó també entre la gent que integra les bandes. Per tant, és necessari fer reunions, actes per l'autogestió i jornades de formació sobre l'ocupació sionista i la situació del poble palestí. Per altra banda i com ha passat en les dues edicions, sorgeixen idees musicals com fer cançons conjuntes, gravar imatges, música, etc. Cal destacar que les agendes dels concerts es concentren sobretot a l'estiu i que els grups fan una aposta clara per la brigada i per Palestina.

>>> L'arribada a Tel Aviv

El periple es va iniciar la matinada de l'1 d'agost a l'aeroport de Barcelona. La il·lusió i els nervis típics d'aquesta mena de viatges es palpaven a l'ambient, davant els dies de descoberta polí-

tica i personal que teníem per davant. Unes quantes hores després, vam arribar a Tel Aviv. Els nervis pels controls que podíem patir a l'arribada eren prou importants i encara van augmentar més quan, només sortir de l'avió, les membres de la seguretat privada de l'aeroport van aturar una de nosaltres al mig del *finger* de l'avió per fer-li unes quantes preguntes. Sortosament, al cap de poca estona, vam creuar el control de passaports sense més contratemps i vam enfilar el camí cap a Jerusalem amb taxis.

>>> Palpar la realitat palestina

La primera topada amb la realitat que suposa l'ocupació sionista va ser abans d'entrar a la ciutat de Nablus. Ja era de nit i van aturar una de les furgó-taxi al mig de la carretera; uns soldats van apuntar les persones que hi viatjaven amb les metralleres mentre els il·luminaven la cara amb les llanternes de la mateixa arma. Van ser moments molt durs perquè els soldats les van fer baixar del cotxe i les van situar en fila per demanar-los la identificació. Quan van veure que no eren palestines, les van fer marxar ràpidament. Així és com va arribar la brigada a la ciutat dels combatents,

on, cada nit a les deu, la policia palestina es retira per deixar pas a l'exercit israelià. Gaudir d'un campament base a una ciutat amb tanta essència de resistència ha estat molt important a l'hora de poder interioritzar el que ha patit i està patint el poble palestí perquè, a banda de les trobades concertades amb organitzacions i gent que es dedica a la música, hi ha hagut espai per experiències espontànies que han propiciat un aprenentatge més punyent i conscient del lloc on érem.

>>> El dia a dia de la brigada

Cada dia, teníem les jornades organitzades de tal manera que poguéssim aprofitar l'estada al màxim. A Nablus, vam visitar la ciutat vella, encara avui castigada per les incursions israelianes de l'any 2002, després de les quals diferents organitzacions intenten recuperar l'esperança i foragitar els traumes a través de l'art, la música, l'esport, etc. Per altra banda, vam visitar el camp de refugiats de New askar, on, a part de conèixer músics amb els quals després faríem col·laboracions en directe i enregistraments en un estudi, vam poder palpar què significa viure durant desenes d'anys

en un espai suposadament provisional. Les carències es fan visibles en tots els sentits i la mainada és la supervivent principal. Per això vam conèixer centres com Dar al fonon, que mitjançant la música dona eines perquè la canalla pugui vehicular els seus sentiments i esbravar-se de la misèria que l'envolta. A part de Nablus, vam desplaçar-nos a d'altres ciutats com Jenin, on vam visitar el Freedom Theatre i vam recórrer el camp de refugiades. Al costat de Jenin, ens esperava la població d'Al-zababde, on vam fer un concert en el marc d'un dels festivals culturals més importants del nord de Cisjordània.

>>> El concert de Betlem

A Betlem, es va celebrar un concert molt sentit; es va tocar al costat del mur de l'apartheid davant la presència de prop de 300 persones. Tot i que els concerts són importants, també vam gaudir amb els preparatius previs; durant les proves de so, s'acostaven riades de xiquets i xiquetes encuriosides per l'espectacle i, d'aquelles estones, en resultava una barreja de músiques i somriures. Aquella nit vam dormir al mateix camp de refugiades, on vam

fer un ús responsable de l'aigua, un aspecte molt important si tenim en compte que Israel és qui subministra l'aigua de Betlem i ho fa dos cops al mes.

>>> I l'enllaç de solidaritat creat

Altres ciutats com Hebron, Ramallah o Jerusalem i organitzacions polítiques, culturals i grups de música també van ser motiu de trobada i ens és impossible explicar en aquest espai totes les sensacions que vam viure. Durant les trobades amb gent particular, que ens va obrir la porta de casa seva ens va explicar la injustícia viscuda en pròpia pell, la impotència s'ha apoderat de nosaltres tantes vegades com les que no callarem a partir d'ara. Emocions contradictòries com una muntanya russa on passàvem de la tristor a l'alegria, sense deixar mai de pensar que la vida del poble palestí és una injustícia terrible que s'ha de denunciar fins on calgui. A les nostres mans, també, sentim el nostre deure i compromís de solidaritzar-nos i fer tot allò que sigui possible per aturar la barbàrie sionista que té sotmesa la població palestina en tots i cadascun dels aspectes de la seva vida quotidiana.

ARTS ESCÈNIQUES

Tardor de festivals independents a l'Empordà

La Muga Caula i MAPA aposten per la creació arriscada i vinculada a l'entorn

Més enllà del Festival Acústica i de les nits d'alt estànding a Peralada, l'Empordà amaga un món de festivals independents on les protagonistes són la creació i l'experimentació contemporània. Tot plegat, amb tres elements diferenciadors: la implicació del públic en l'acció artística, el nivell de risc de l'experimentació i l'enllaç amb l'entorn on es desenvolupa.

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

Tot just acabada l'edició del Festival Surpas, vinculat a la cultura lliure i celebrat el darrer cap de setmana d'agost a Portbou, ara és el torn de la poesia d'acció i la performance de la mà de La Muga Caula i el site-specific de MAPA.

Duchamp torna a les Escaules
La sisena Muga Caula rememora la inspiració que va trobar el pintor i escultor francès Marcel Duchamp a les Escaules per crear una de les seves darreres i grans obres, *Etant donnés*. En aquest marc artístic, del 15 al 19 de setembre, aquest petit poble de l'Alt Empordà acollirà més d'una dotzena de creacions vinculades a la performance i a la poesia i la literatura d'acció. Cinc dies durant els quals, sovint, les persones artistes exigiran una resposta participativa de les assistents, necessària per continuar l'espectacle.

Una de les actuacions més esperades d'aquesta edició és el retorn del performista català Òscar Abril Acaso, inactiu des de la dècada passada, que presentarà una acció i una crítica vinculada als partits polítics a través de la representació de la constitució pública d'un moviment iberista. Un altre plat fort és la culminació de tres anys de treball sota el títol *Actitud de defensa* de l'artista Carme Viñas, una obra vinculada a l'expressió cultural de la por, de les ofuscacions i també de la resposta, la defensa. Finalment i en termes internacionals, l'anglesa Siân Robinson planteja una performance de jocs semiòtics i visuals per explicar-nos la seva forma particular d'entendre i fer poesia.

Art i ciència a MAPA

MAPA aposta de nou per un festival petit on el públic pot tocar la creació.

El Festival MAPA dedica l'edició d'enguany a l'enllaç entre l'art i la ciència

De l'1 al 3 d'octubre, Pontós es convertirà -per setena vegada- en l'espai d'acció i representació d'allò que el festival defineix com a "diàlegs entre raó i intuïció", entre la ciència i l'art. Una programació arriscada i encapçalada per una desena d'artistes que tracten des de la videoinstal·lació al teatre de l'absurd, passant per l'espectacle dirigit a totes les edats.

L'artista Anna Estarriola, a cavall entre Banyoles i Finlàndia, és una de les proposades que es podran veure durant les diverses tandes que es faran al llarg del cap de setmana. Una peça titulada *In & Others*, on el protagonisme l'adquireix el qüestionament sobre l'origen i el comportament humà, amb una barreja d'especulacions sobre ciència i religió mostrades a l'escenari en forma d'arts visuals, teatre i dansa. Una actuació indefugible és la que desenvoluparà la companyia basca i suïssa L'Alakran, coneguda internacionalment per una forma molt particular de concebre els objectes,

amb projectes que vinculen la part lúdica amb la filosofia i el compromís polític.

Al marge de les actuacions, cal destacar el Recorregut Mapa tradicional, amb accions *in situ* que, enguany, comptaran amb la presència dels artistes Norberto Llopis, Cristina Blanco i la barcelonina Sílvia Sant Funk.

La Muga Caula

Sisena Trobada internacional de poesia d'acció i performance.
Del 15 al 19 de setembre,
a Les Escaules.

Més info: www.lamugacaula.cat.

Setè Festival MAPA 2010.
Diàlegs entre raó i intuïció.
De l'1 al 3 d'octubre, a Pontós.
Més info: www.festivalmapa.com.

CAMPANYES

'Som i serem', la festa popular s'engrandeix

Actuació de la Colla Vella de Diables a la novena festa alternativa de Girona

Aitor Blanc
expressions@setmanaridirecta.info

Sota el lema *Som i serem*, el primer cap de setmana de setembre, es va dur a terme la novena edició de la Festa Major Alternativa de Girona de Besòs. Durant tres dies, milers de persones s'han aplegat per -com diu l'organització al seu manifest- "somiari amb unes festes que representin la realitat de Girona".

A la festa, s'han celebrat algunes activitats que fan els col·lectius locals durant l'any

Els pregoners triats per l'Ajuntament per la festa major d'enguany, el grup de música local Los Barrankillos (que l'any passat van actuar a les festes alternatives), des del balcó de l'ajuntament, van fer un repàs dels esdeveniments que s'han produït al municipi i van recordar qui dona vida a la ciutat,

els col·lectius i les entitats de base, a més de fer una denúncia clara contra la corrupció i els fets esdevinguts amb el cas Pretòria.

La Comissió de Festes Alternatives ha valorat molt positivament aquesta edició, que havien plantejat com un pas previ a les que se celebraran el 2011, que serà el seu desè aniversari. I és que, enguany, la Festa Major Alternativa s'ha albirat com una proposta real per unes festes veritablement populars. S'han dut a terme activitats que fan diferents col·lectius de la ciutat durant l'any, a través de tallers de balls de saló, una cursa popular, teatre i la presentació de l'experiència d'una brigada local a Palestina. Tot plegat, barrejat amb una crítica constant davant el que, per elles, és "un model de festa imposat i poc participatiu" -i al qual han introduït la convocatòria de vaga general del 29 de setembre- i també amb l'intent d'omplir els carrers de color amb un mocador propi.

Després de gairebé un any dels esdeveniments del cas Pretòria, l'organització ha fet una crida a "festejar i viure les Festes Majors Alternatives", ja que -com diu el lema- "som allò que vam imaginar i serem allò que somiem!".

La revista del CIEMEN Subscriu-t'hi.

Quota anual: 16 euros (Espanya i Europa); 22 euros (a la resta del món)
Subscripció digital 8 euros

EUROPA DE LES NACIONS

CIEMEN Rocafort, 242 bis, 2n. 08029 Barcelona
T. 93 444 38 00. Fax 93 444 38 09

www.ciemen.cat

, expressions

CINEMA

Petges del John Huston aventurer

L'autor ens ofereix, des de diferents èpoques, tres mirades a l'Amèrica violenta que està situada a una i altra banda del Ríu Grande

A 'Wise blood', John Huston va retratar l'Amèrica profunda a partir de l'exploració del fenomen dels predicadors profètics

Ignasi Franch
expressions@setmanaridirecta.info

John Huston és un autor atípic, nascut dins el rígid Hollywood dels grans estudis, però amb una evident vocació d'independència que el va conduir a combinar indistintament produccions independents i vocacionals amb d'altres mercenàries. Tot i conrear un estil difús o mutant, a través de la seva filmografia, va projectar uns interessos (estudiar la reacció d'homes autodestractius quan es veuen superats per les circumstàncies) i una actitud (aventurera, indòmita). Aquests darrers mesos s'han recuperat en DVD tres de les seves pel·lícules més personals, totes elles d'origen literari, molt més desconegudes que les exitoses *El tesoro de Sierra Madre* o *La jungla del asfalto*, però d'un interès considerable.

L'obra adulterada

Alma de valiente va ser un intent valent de buidar de triomfalisme el gènere bèl·lic. Amb el record del judici maccarthista a Hollywood encara ben fresc, aquesta adaptació desescudada de la novel·la *La insígnia roja del coratge* va provocar conflictes constants. La productora ho va resoldre amb un remuntatge, aprofitant que Huston estava estudiant localitzacions al Congo pel rodatge de *La reina de Àfrica*. Aquesta intervenció va desnaturalitzar el que havia de ser un film antibèl·licista, èpic en la forma i antièpic en l'esperit, fonamentat en la por i l'horror que sent un jove soldat que, a les trinxeres, oblida qualsevol motivació patriòtica i es mou per l'instint més bàsic de

supervivència. Malgrat un intent de deserció que passa desapercebut en ple desordre combatent, una acció impulsiva, suïcida i visceral el converteix en un heroi.

Finalment, la pel·lícula acaba acostant-se al cinema de sèrie B per la seva durada (poc més d'una hora) i per algunes solucions narratives, com una veu en *off* afegida que xoca frontalment amb allò que es mostra. Mirant de convertir un relat de pors, mentides i deshumanització en una història de superació personal, els responsables de la versió final van realitzar un monument a la hipocresia curiós i involuntari.

Dos clàssics moderns

Wise blood i *Bajo el volcán* són dues de les grans aventures creatives que el director va emprendre a la recta final de la seva vida. A *Wise blood*, Huston va adaptar un text de Flannery O'Connor, retratista satírica de l'Amèrica profunda que, en aquesta ocasió, va tractar el fenomen dels predicadors profètics, tant els murrís moguts pels diners com els veritablement fanàtics. Al film, un jove que acaba de retornar de la guerra comença a fer sermons iconoclastes mogut pel ressentiment vers un avi sever. La seva "església de Crist sense Crist", una construcció discursiva caòtica amb pinzellades nihilistes, sembla un atac a la glorificació del sacrifici i la resignació que proposa el cristianisme i, també, a la necessitat d'una figura redemptora. El realitzador escolta un desequilibrat que, a la manera renaixentista, és capaç de dir moltes veritats. I Brad Dourif dota d'intensitat el protagonista d'aquesta obra interessantíssima i inclassificable (còmica,

dramàtica?), on la virulència d'un personatge central que amaga un tèrbol món interior xoca amb una estètica més aviat diàfana, naturalista, urbana.

Bajo el volcán també és una narració fonamentada en una figura humana. El carismàtic Albert Finney (*Dos en la carretera*) interpreta un diplomàtic que ha dimitit de les seves funcions a Mèxic per abandonar-se lliurement a un alcoholisme voraç. Al seu voltant, creixen els conflictes personals (amb la impossibilitat de superar el fet que la seva dona li fos infidel amb un germanastre compromès amb l'Espanya republicana) i els col·lectius (l'auge del feixisme a Europa té el seu reflex en grupuscles nazis que delinqueixen impunement). El cineasta va dibuixar un país asfixiant com a *La noche de la iguana* i va assumir, novament, la perspectiva vagament colonial dels seus visitants. La pel·lícula és una mostra característica del Huston més narrador que estilista, de nou força auster en la forma: confia plenament en la paraula i en les interpretacions per visualitzar el descens als inferns d'algú decidit a esborrar-se d'un present sinistre, que aboca els individus a la barbàrie de la Segona Guerra Mundial.

FILMS SELECCIONATS

Alma de valiente
(Absolute Distribution, 1951).

Wise blood
(Filmoteca FNAC-Avalon, 1979).

Bajo el volcán
(Filmoteca FNAC-Avalon, 1984).

DVD

Somnis en un escenari postcomunista

Anclados

(Cameo, 2010)
Directora i guionista:
Carlota Nelson.
Durada: 90 minuts.

Anclados esguarda les vides de cinc mariners soviètics de diferents edats, residents a les Canàries des que els vaixells on treballaven van ser abandonats en plena onada privatitzadora i especuladora del postcomunisme. Nelson explora amb sensibilitat les existències resistencials d'aquestes víctimes que malviuen al port, sempre a l'espera de salaris endeuats, de rehabilitacions dels vai-

xells, d'oportunitats laborals... a la recerca d'una sortida o d'una transformació. Alguns assagen un desescudador retorn a la pàtria i, de nou, sentim testimonis que recorden que vivien amb menys dificultats abans del capitalisme; altres es reinventen, com el jove Màximo, un guanyador obsessiónat pels diners que reapareix a l'epíleg en forma de calmat pare de família assentat a Las Palmas. I. F.

DVD

Fanatismes de botxins

Tras el cristal

Edició col·leccionista
(Filmax, 1985).
Director i guionista:
Agustí Villaronga.
Durada: 110 minuts.

El primer llargmetratge d'Agustí Villaronga, *El mar*, va ser la posada en escena d'una malaltissa història d'amor i odi entre un científic nazi exiliat i un jove obsessiónat a reproduir els crims que aquest va cometre. El realitzador mallorquí va transportar els horrors de l'Alemanya hitleriana a una casa familiar retratant en colors apagats -amb un distant ànim quirúrgic- situacions desagradables on es barreja la pulsio sexual amb

l'homicida. Només alguns detalls aïllats (com estridències de la banda sonora o contrapunts còmics desconcertants) revelen la naturalesa d'*opera prima* d'aquest conte terrible. Sense subratllats moralitzadors, el film retrata com es transmet la capacitat de dur a terme actes abjectes, tant de persona a persona (quan la víctima també vol esdevenir botxí) com de manera col·lectiva (en un país ebri de guerra i fanatisme). I. F.

DVD

Fatalitats compartides

Perversidad

(Versus Entertainment, 1945)
Director: Fritz Lang.
Guionista: Dudley Nichols.
Durada: 103 minuts.

Inspirat en *La golla* de Jean Renoir, Fritz Lang -realitzador de *Metrópolis*- va dibuixar, a *Perversidad*, un triangle amorós de passions no compartides i interessos inconfessables. La situació genera un teixit de manipulacions i enganyos encreuats que aboquen els protagonistes a la fatalitat. Tot i la necessitat d'explotar els sobretensos -als Estats Units, encara hi regnava el ferri codi Hays d'autocensura- i el respecte d'algunes

de les normes d'economia expressiva pròpies del cinema negre, el seu realitzador va poder acostar-se al drama en aquesta producció independent memorable. L'Alemanya va donar espais als personatges i va dotar d'una considerable humanitat el seu patètic protagonista, un home madur, quotidianament humiliat, que oblida totes les seves normes de conducta quan l'encega la possibilitat de revolucionar la seva vida amb una dona jove. I. F.

CAMPANYES

Un Onze festiu i cultural

La Festa per la Llibertat organitzada per Òmnium Cultural arriba a la seva onzena edició al passeig de Lluís Companys de Barcelona

Manel Ros i Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

L'Onze de Setembre és una diada de reivindicació que també té el seu vessant lúdic i cultural. Són multitud les entitats, organitzacions i col·lectius que -des de l'àmbit local i nacional- tiren endavant iniciatives culturals de caire molt divers. El punt àlgid de la Diada a nivell cultural es viurà a Barcelona, al voltant del passeig Lluís Companys i l'Arc de Triomf, on Òmnium Cultural impulsa i dinamitza la Festa per la Llibertat, una jornada plena d'activitats culturals que culmina amb un concert. Ja fa onze anys que se celebra i, enguany, el protagonisme musical de la jornada de l'Onze de Setembre recaurà en Els Pets, Els Amics de les Arts i At Versaris i Asstrio (19:30h).

Gavà, Girona, Manresa, Olot, Santa Coloma de Farners o Vic són les poblacions que acolliran marxes de torxes

Els Pets presentaran les cançons del seu darrer treball, *Fràgil* (2010), amb el qual deixen constància de la seva solvència i experiència. Tornaran a compartir escenari amb Els Amics de les Arts i repetiran el cartell que ja van oferir el mes de juliol passat en el marc d'Els Concerts de l'Estiu al Poble Espanyol. Durant la Festa per la Llibertat, també hi haurà temps pel hip-hop combatiu d'At Versaris, que presentarà el seu espectacle conjunt amb Asstrio, *Per principis elegants*. Les altres activitats de la jornada inclouen un dinar popular amenitzat pel cantautor de Moia Quim Vila. En el marc de la Festa per la Llibertat, també se celebrarà la Mostra d'Entitats dels Països Catalans al voltant de l'Arc del Triomf.

Marxes de torxes a la vigília
Enguany, Òmnium Cultural també ha volgut potenciar una sèrie de marxes de torxes arreu del territori: "És un acte reivindicatiu, familiar, solemne i amb molta força visual, on qualsevol persona pot participar-hi i sentir-s'hi representada". Gavà, Girona, Manresa, Olot, Santa Coloma de Farners o Vic són les poblacions que acolliran marxes de torxes el vespre del proper 10 de setembre.

També el 10 de setembre, a l'Espai Jove la Fontana, diversos col·lectius de l'esquerra independentista organitzen la Festa per la

Festa per la Llibertat de l'any passat celebrada al passeig Lluís Companys

Terra, un concert d'alt voltatge amb la participació dels grups Eina, Opció K-95 -que presenta el seu nou treball, *Reneix-* i Igitia.

Música i cultura popular arreu
Barcelona, però, no és l'única localitat on se celebren actes culturals amb motiu de la Diada. A Girona, el dia 11, la CUP organitza un concert amb Eina i una sessió de punxadiscos amb el col·lectiu El Llamp. A mitja tarda, a les 18h, hi haurà animació infantil amb el grup els Trambòtics. A Tarragona, des de les 10h, se celebra una Mostra de Cultura Popular amb actuacions de colles de diables i gegants i una cercavila pels carrers de la part alta de la vila. També hi actuarà el cantautor tarragoní Josep Romeu, en companyia del poeta Pep Antoni Roig.

A Figueres, la CUP, Maulets i el SPEC organitzen, el divendres 10, un concert amb els grups Revolta 21, Arròs Caldós, Odi i Direcció Prohibida a l'IES Ramon Muntaner. L'Onze de Setembre, hi haurà actuació del cantautor valencià Pau Alabajos a la plaça de l'ajuntament. A Capçanes, al Priorat, el matí de l'Onze de Setembre hi actuarà el guitarrista Borja Penalba, que habitualment acompanya el cantautor Feliu Ventura.

Festa per la Llibertat 2010

Arc del Triomf. Passeig Lluís Companys, Barcelona.
Tot el dia: Mostra d'Entitats dels Països Catalans. Parades informatives, difusió d'activitats, espai de trobada, ludoteca per la mainada...
14h. Dinar popular amenitzat pel cantautor Quim Vila (6 / 12 euros).
19:30h. Concert amb At Versaris i Asstrio, Els Pets i Els Amics de les Arts.

LLIBRES

Esperant la bala

Xavi Martí
expressions@setmanaridirecta.info

El Mal Home és la segona obra poètica del berguedà Alexandre Moreno Navarro. Es tracta d'un text que utilitza la prosa poètica per presentar-nos les darreres 24 hores de vida d'un milicià que és fet presoner per les tropes nacionalcatòliques i que, mentre resta tancat a l'interior d'una habitació grisa que fa les funcions de presó, espera el so de les bales que li segaran la vida. Entre aquestes quatre parets, el milicià rememora i narra en primera persona totes les imatges i les vivències que l'han envoltat al llarg de la seva existència i denuncia l'horror de la guerra i el feixisme.

El text, en el seu conjunt, es converteix en una mena de testament poètic vital del milicià, que aprofita les poques hores que li queden de vida per dir a la seva dona i al seu fill que no es rendeixin, que els mals homes mai no podran evitar que existeixin persones lliures, persones que miraran el cel per dir "no" a l'opressió... més enllà de les llengües, les banderes i les lleis.

El relat poètic escrit per Alexandre Moreno es pot trobar a Internet, a l'enllaç

El Mal Home

Alexandre Moreno Navarro.
Gènere: Prosa poètica.
Pàgines: 50.
Editorial: www.bubok.com.

www.bubok.com/libros/175358/El-Mal-Home. L'obra també es pot comprar o descarregar en format PDF. Aquesta forma de publicar l'escrit ha fet que l'autor hagi participat, també, en el disseny de la portada i la contraportada del llibre i en feines que s'escapen de l'àmbit estrictament redaccional.

LLIBRES

Passos anarquistes

Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

Per evitar que la història l'escriguin sempre els vencedors, des de fa uns quants anys, els protagonistes del moviment llibertari del segle xx s'estan posant les piles per deixar constància escrita de l'impacte de l'anarquisme en tots els seus vessants, tant a Catalunya com a l'Estat espanyol. En alguns casos des d'una perspectiva historiogràfica, d'altres des d'una visió més personal i en algunes ocasions de forma més híbrida, com és el cas d'aquest assaig de Tomás Ibáñez i Salvador Curucharri. Ambdós van ser militants de les Joventuts Llibertàries durant la dictadura feixista i, en aquest dens volum, expliquen -de vegades en primera persona i d'altres recorrent a material escrit de l'època- el paper jugat pels elements més actius de la FIJE en la lluita contra la dictadura. Les tensions internes entre *puristes* i *col·laboracionistes* -que ja s'havien exemplificat durant la Guerra Civil arran de l'entrada de la CNT al govern espanyol- o les temptatives d'organitzar un moviment armat de resistència a l'interior de l'Espanya feixista -que cris-

Insurgencia libertaria

Las Juventudes Libertarias en la lucha contra el franquismo

Salvador Curucharri i Tomás Ibáñez.
Virus. Col·lecció Memòria. 2010.
Pàgines: 340.

tal·litzaria en l'efímera però activa organització Defensa Interior - són alguns dels episodis que aborda aquest volum.

, agenda directa

ALACANT

Dissabte 11 de setembre

Marxa per la dignitat

1a columna: 10:30h, plaça d'Alger.

2a columna: 10:30h, Font de l'Hospital General.

3a columna: 10:30h, plaça Ciutat d'Assís.

Arribada de les tres columnes: 12:30, plaça del Mercat Central.

Convoca: Plataforma per la Vaga General d'Alacant

ALMACELLES

Divendres 10 de setembre

Concert-presentació del punkzine**'Silencio Tóxico #3'**

EncefaliKa FM + Karbunko

+ Animal sin Nombre

23h. Al Matadero

AMPOSTA

Divendres 10 de setembre

Marxa per la independència

A les 19:30h, sortida des de la plaça del Mercat d'Amposta.

A les 20h, arribada a la Torre de la Carrova.

A les 21h, arribada a Amposta.

Convoca: Assemblea de Maulets del Montsià.

BARCELONA

Divendres 10 de setembre

Passejada per la Barcelona de 1714

El col·lectiu Gent de la Terra, que cada

Onze de Setembre organitza la mostra

d'entitats dels Països Catalans, manté la

passejada històrica de la vigília de la

Diada al seu programa d'activitats.

Aquest any, amb la col·laboració del

Museu d'Història de Catalunya, pretén

donar a conèixer dos indrets o escenaris

de la nostra història i convoca dues

passejades. Els Grallers i Tabalers dels

Castellers de la Vila de Gràcia amenitzaran el recorregut.

El lloc de sortida de les dues passejades és

davant del Museu d'Història de Catalunya

(Plaça de Pau Vila, 3) a les 20h.

Festa al CSO La Gordíssima

Petita festa de celebració del 15è aniversari

del programa *Chanquete ha muerto* de la

ràdio lliure Ràdio Bronka (104.5 FM i 96.6).

De 19 a 24h amb música, tapes i mojitos.

CSO La Gordíssima. C. Pons i Gallarza, 10.

Tallers de comunicació amb visió de gènere

BARCELONA, GIRONA, LLEIDA I TARRAGONA
Octubre-Setembre

L'associació dinamitzadora de la Xarxa Internacional de Periodistes amb Visió de Gènere (XIPVG) organitza, els mesos de setembre i octubre, una sèrie de tallers de formació en comunicació, gènere i migració.

Sota el títol *Dones migrants, dones amb drets: la comunicació amb visió de gènere, una eina que obre mons*, els tallers estan dirigits a periodistes dels mitjans de comunicació i de gabinets i a periodistes i persones comunicadores del moviment associatiu de dones. Els objectius són millorar la percepció i el coneixement de la realitat de la migració femenina a la societat catalana; aportar una visió de gènere en el tractament informatiu i una perspectiva no estereotipada de la migració als mitjans de comunicació; augmentar la incidència d'aquest tipus de informacions, i donar a conèixer les demandes de les dones migrants a l'opinió pública catalana i estatal.

Els tallers estan estructurats en dues sessions i tindran lloc a les diferents seus dels col·legis de periodistes de les capitals catalanes. D'aquesta manera, els dies 14 i 15 de setembre, se celebraran a Barcelona (Rambla Catalunya, 10); els dies 17 i 18 de setembre, a Girona (Nou del Teatre, 1); el 20 i 21 de setembre, a Lleida (Rambla Ferran, 21), i l'1 i 2 d'octubre, a Tarragona (Carrer August, 5).

El contingut de les sessions dels tallers constarà d'una introducció al procés migratori femení i d'una anàlisi de la situació dels països d'origen i de com la llei de estrangeria condiciona la vida de les persones migrades. També s'estudiaran les tendències de la representació mediàtica de les migrants i la interacció entre desigualtats de gènere, classe i eixos nord-sud.

Després de l'anàlisi de notícies aparegudes a diferents mitjans per identificar aquestes tendències, els tallers se centraran en la construcció d'una agenda informativa sobre les dones migrades i en la redacció de temes i articles en clau de gènere, per facilitar, així, l'anàlisi i la correcció de les peces.

Els tallers són gratuïts. Per tenir més informació i per formalitzar la inscripció, cal dirigir-se a la seu del Col·legi de Periodistes de la ciutat on es vulgui participar.

Festa per la Terra

Concert amb Eina + Opció K95 + Igitiaia

21h. Espai Jove La Fontana

C. Gran de Gràcia, 190-192

Organitza: Mai Morirem i Radikal Records

Activitats a l'Euskal Etxea

Divendres 10 de setembre

Concert de Chundarata, a les 20h al

Txokoa. Gratuït.

Dissabte 11 de setembre

Diada: L'Euskal Etxea al passeig Lluís

Companys

Dimecres 15 de setembre

A les 19h. presentació del club de lectura

Asteazkena hilak 15.

Fins l'1 d'octubre, exposició:

Mitologia dels Pirineus

Més informació: blog.euskaletxeak.org

Dimecres 15 de setembre

Assemblea general a Barcelona

Contra les retallades, vaga general i

continuitat. Assemblea oberta a tothom:

treballadors/es, aturats/des, pensionistes,

estudiants...

19h. Plaça Universitat

Convoca: Assemblea de Barcelona

Del 15 de setembre al 15 de desembre

Taller de Fendelkrais

Curs de presa de consciència a través del moviment seguint el mètode de Moshe Fendelkrais. Les classes seran impartides per Lluís Casany cada dimecres a les set de la tarda a la Sala del Cos del CSO La Otra Carboneria. C. Urgell, 30.

Universitat Comunista dels Països Catalans

Ja està obert el període de matriculacions pels cursos 2010/11 de la Universitat Comunista. Aquesta nova edició ofereix dos cursos: de l'octubre al febrer, un curs d'introducció al marxisme i, del febrer a l'abril, d'economia política. Les classes es faran els dissabtes de 10 a 14h. a la Universitat Pompeu Fabra (Campus Ciutadella) L4 Ciutadella-Vila Olímpica, L1 Marina. Tots els cursos són gratuïts. Més informació: www.universitat.cat/ucpc/?p=1386

Onze Fòrum fotogràfic

Convocatòria oberta per participar als diferents apartats de l'onzena edició del Fòrum fotogràfic que se celebrarà de l'11 al 20 de novembre al Centre Cultural Can Basté de Barcelona (C. Fabra i Puig, 274). Entre altres activitats del fòrum, els i les artistes podran mostrar el seu treball, assistir a debats o obtenir una beca per participar al projecte fotogràfic *Vist a Barcelona*. Més informació: www.canbaste.com

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacta a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Cerco gent per fer un somni, anar a viure al camp. **Projecte obert per viure en un poble comunitari, un kibbutz.**

CONTACTE: davidmarsar@yahoo.es

Busquem gent que pugui ajudar en la **creació d'horts de cultiu ecològics al Vallès.**

CONTACTE: jordi.jop75@gmail.com

Busquem dues persones per **compartir pis a Barcelona**, prop del Forat de la Vergon-

ya.

CONTACTE: francois@degrowth.net

Busco gent que tingui pensat fer un **projecte de nova creació relacionat amb titelles, circ o clown** per col·labora-hi.

CONTACTE: Clara,

le-la@3xl.cat

Xarxa d'intercanvi de coneixements de Sant Feliu de Llobregat: volem conèixer persones que puguin estar interessades a participar en aquest projecte.

CONTACTE:

sfafap@hotmail.com

Busco actors i actrius per **crear un nou grup de teatre a Barcelona** de mentalitat oberta i dinàmica.

CONTACTE: Titus,

fumnegre@gmail.com

Busquem persones interessades a **crear un Food not Bombs a Gavà/Viladecans.** Volem reciclar aliments vegans i servir-los de forma gratuïta.

CONTACTE: fmb.baixllobregat@gmail.com

> EL TEMPS

DIJOURS 9

Durant la

tarda encara

cauran

alguns

ruixats

dèbils a l'interior de Girona.

Temperatures amb una

clara davallada general.

DIVENDRES 10

Ambient

fresquet

durant el

matí. Prime-

res glaçades

als punts alts del Pirineu. El

sol predominarà durant les

hores centrals del dia.

DISSABTE 11

Torna

l'ambient

assolellat,

però amb

temperatu-

res no tan estiuenques.

L'anticicló ens tornarà a

arrepregar de ple.

DIUMENGE 12

Un altre

front fred

fregarà el

Pirineu

durant la

tarda i deixarà algun ruixat

aïllat i poc important. De

nit, més fresqueta.

DILLUNS 13

L'entrada de

vent del nord

i nord-est

serà marca-

da a Girona.

Durant la matinada, pot

caure algun ruixat a la costa

de Tarragona i Castelló.

DIMARTS 14

Núvols i

claranes al

matí a les

comarques

costaneres

de Tarragona i Barcelona.

Durant el dia, el sol lluirà a

totes les comarques.

'Solo para Cortos', curts de temàtica social

Fins el 15 d'octubre, resta oberta la convocatòria de la setena edició del Festival Internacional de Curtmetratges de Temàtica Social de Nou Barris *Solo para Cortos*, que se celebrarà els dies 18, 19 i 20 de març de 2011. Poden concorrer al procés de selecció els curtsmetratges de qualsevol país, realitzats des del gener de 2009 fins al tancament de la convocatòria. Els curts han de tenir contingut social.

Més info: www.soloparacortos.org

'DonamCine', concurs de cinema de dones

S'ha convocat el primer concurs internacional de curtsmetratges solidaris realitzats per dones sobre dones, *DonamCine*. Aquest concurs de curts *on-line* està impulsat per l'Associació Entrepobles i la productora Produccions Doble Banda. Es podran presentar a concurs curts solidaris *on-line* a través de petites produccions (fins a cinc minuts), realitzats per dones en diferents formats, ja sigui videoaficionat o professional. El termini per presentar les obres acaba el 25 d'octubre.

Més info: www.donamcine.org

CALDES DE MONTBUI

Divendres 10 de setembre

Acte comarcal per la Diada

L'Esquerra Independentista del Vallès Oriental i el Baix Montseny commemora, per tercer any consecutiu, la Diada de l'11 de setembre amb un acte comarcal sota el lema: *Ja n'hi ha prou de retallades nacionals i socials*. Aquest any, el municipi escollit és Caldes de Montbui.

L'acte es farà íntegrament a la plaça del Lleó a partir de les 18h fins a les 21h. Enguany s'estructura en tres eixos que s'aniran intercalant al llarg de la tarda: una mostra de cultura i jocs populars i tradicionals, una fira d'entitats i lluites comarcals i un acte polític amb recital de poesia a càrrec de l'actor de la sèrie de TV3 *La Riera* Francesc Lucchetti.

FIGUERES

Divendres 10 de setembre

Concert-revetlla

Concert a les 21:30h a la plaça Ramon Muntaner. Grups: Direcció Prohibida, rock i ska des de l'Alt Empordà; Arròs

Festa Major Alternativa de Vallcarca

BARCELONA, 9, 10 i 11 de setembre

Amb el lema *Autoorganització, autogestió i resistència*, enguany se celebrarà la desena edició de les festes alternatives del barri barceloní de Vallcarca. Els dies 9, 10 i 11 de setembre, la placeta Bolívar, situada a l'Avinguda de Vallcarca (metro Vallcarca, línia 3), serà l'escenari de les activitats i els concerts que donaran vida a aquesta trobada festiva. El dijous dia 9, a les 19h, hi haurà un espectacle infantil i, a les 21h, un passi de curts creats per joves del barri. A les 22h es projectarà un documental sobre el desallotjament i la resistència ocupa de les Casas Viejas de Sevilla. En l'àmbit musical, les festes comptaran amb dos concerts amb molta fibra. El divendres 10, a partir de les 21h, actuaran les bandes de punk, Oi! i hardcore *Enfermería de difuntos*, *Bandera Negra* i *The Eyes*. I també els PD'S La Factoria. El dissabte 11, a partir de les 21:30h, serà el torn dels grups e'hip-hop i funk *Lizard*, *Los Chikos del Maíz* i *Terapia de Groove*. I, per sopar, no us oblideu de tastar els entrepans preparats per la comissió organitzadora de les festes! Diversió i lluita.

Caldós, reggae i fusió des de l'Horta Nord (País Valencià); Odi, ska i rock des de la Vall d'Albaida (País Valencià); Revolta 21, rock i hardcore des de Vilafranca del Penedès.

Organitza: Maulets amb la col·laboració de CUP i SEPC

GIRONA

Diumenge, 12 de setembre

Mercat d'intercanvi

De 10 a 14h al barri de Santa Eugènia Reserva de taules al 972.419.010 o a la web www.girona.cat/mercatintercanvi

MATARÓ

Dimecres 15 de setembre

Concentració contra la reforma laboral

19:30h. Plaça de les Tereses, davant la seu del PSC. La concentració també es farà el dimecres 22 de setembre.

Convoca: Federació Comarcal CNT Maresme

QUART DE POBLET

Dies 10 i 11 de setembre

'Una nit folk': XVIII Festival de música i ball tradicional

Aquesta edició del festival comptarà amb les actuacions de Gatzara, Germans Caballer, Briganti (Itàlia) i Son del Cordel (Lleó).

Fins el dia 12 de setembre, exposició d'acordions antics a la sala d'exposicions Quart Jove, carrer Torteia, 1.

Més info: www.uv.es/elmussol

Organitza: Associació cultural El Mussol

REUS

Dinar popular de l'11 de Setembre

Dinar popular per finançar les obres del nou Casal Despertaferro

Compra de tiquets a la botiga Bat a Bat Kultur

(C. Sant Elies, 29)

Organitza: Casal Despertaferro

SANT BOI DE LLOBREGAT

Del 9 a l'11 de setembre

Altaveu, 22è Festival de Música

Actuacions de Kiko Veneno, Standstill, La Troba Kung-Fú, Sanjosex, Maria Rodés, Le Petit Ramon i altres artistes. Més info: www.festivalaltaveu.cat

TÀRREGA

Actes de l'Onze de Setembre

19h. Mostra de Cultura Popular: Diables de Creixell, Bastoners del Pla de l'Aigua, Grallers de Rocafort de Vallbona.

21h. Sopar Popular i, a continuació, concert amb Carlitos i la seva rumba *carinyosa*. Tots els actes es duran a terme a la plaça de les Nacions Sense Estat.

Organitza: Col·lectiu Perquè Vull! i Casal Popular Lo Clot de l'Infern

TORTOSA

Divendres 10 de setembre

Tercera Marxa de torxes

20h. Castell de la Suda fins a la plaça d'Alfons

Convoca: Comissió 11 de Setembre de les Terres de l'Ebre

VIC

Divendres 10 de setembre

Tirem pel dret: Independència

Manifestació a les 8 del vespre a la plaça del Carbó

Organitza: CEI Osona

1ª Fira agroecològica del Maresme

Diumenge 12 de setembre a TEIÀ

La cooperativa de consum responsable La Cistella Verda organitza per primera vegada una fira agroecològica, que se celebrarà el diumenge 12 de setembre -de 10 a 14h- a la plaça de la Cooperativa de Teià. A la fira, s'hi podran trobar productes d'alimentació ecològics i també una gran varietat de mercaderies d'elaboració artesana.

Aquest primer encontre aspira a convertir-se en una cita de referència per les persones interessades a practicar el consum responsable a la comarca del Maresme i comptarà amb noves edicions el segon diumenge de cada mes.

Per més informació, consulteu la web: www.cistellaverda.com

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

Onze de Setembre

Barcelona

17h. Manifestació a la plaça d'Urquinaona

Girona

19:30h. Manifestació a la plaça de Catalunya

Lleida

12h. Manifestació a la plaça de la Paeria

Tarragona

13h. Parlaments i lectura de manifest a la plaça de les Cols

. L'ENTREVISTA

Philippe Wannesson ACTIVISTA EN SUPORT A LA POBLACIÓ MIGRANT A LA CIUTAT FRANCESA DE CALAIS

“Els migrants han tornat a la ‘Jungle’ de Calais; el flux cap a Anglaterra no s’atura”

Philippe Wannesson és, avui dia, un dels activistes socials més populars a Calais, la ciutat portuària francesa més propera al Regne Unit i d'on surten la majoria de mercaderies i persones cap a l'illa. Les mercaderies, gràcies a la UE, passen sense problema; les persones, però, no ho tenen gens fàcil. Quan Philippe arriba al recinte on migrants de tot el món reben el seu únic dinar del dia, pràcticament tothom el coneix. Primer, saluda un jove afganès i li pregunta per la seva bici; després, abraça un migrant africà i, finalment, xerra una estona amb un company de No Borders. Philippe, nascut a Metz fa 45 anys, va arribar a Calais per treballar en una obra, però va decidir quedar-se per ajudar la gent migrant. Després de col·laborar amb una ONG en l'entrega d'aliments i veure que res no canviava, va optar per una actitud més combativa i va fundar La Mamita de les Idees. Actualment, continua aïllat per defensar les persones migrants en un territori fred, dur i colpidor.

Sergi Picazo i Iolanda Parra
entrevista@setmanaridirecta.info

Tu podries anar a la presó arran de la teva activitat. A França, hi ha una llei que sanciona l'ajuda d'un francès a un immigrant sense papers, oi?

És una mica més complex. L'article 621 del Codi de Residència dels Estrangers diu que està prohibit ajudar a transportar i a residir a França un ciutadà estranger sense documentació en regla amb sancions de fins a cinc anys de presó. Però l'article 622 diu que l'ajuda humanitària d'urgència està permesa. La policia ha de complir els dos articles i ens reprimix o no en funció del context. Qui decideix quan l'ajuda és urgent? Una circular policial permet donar aliments, fer cures sanitàries o informar sobre els seus drets... però després hi ha una zona grisa i un no sap on és la frontera entre l'ajuda legal i la il·legal.

Quina és l'actitud de la població vers les persones migrants?
Calais té un context especial: primer, hi ha moltíssima policia, destinada exclusivament a lluitar contra els migrants; i segona, la taxa d'atur és alta des dels anys 90 i la pobresa ha augmentat. La població és relativament solidària, tot i que les organitzacions no siguin gaire nombroses. Hi ha molta ajuda individual: algú

SERGI PICAZO

atura el cotxe davant d'un grup d'immigrants i els dona roba; un altre deixa el seu garatge obert durant les nits fredes d'hivern i permet que hi dormin... Amb aquesta solidaritat discreta, la població va fent. Per contra, alguns veïns que viuen prop de la Jungle o dels squats on malviuen els migrants acaben queixant-se i tenint reaccions hostils. Però, d'actes violents racistes, n'hi ha poquíssims tot i que la situació podria ser perillosa.

“L'objectiu de la policia és detenir migrants cada dia”

Un any després que la Jungle fos desmantellada pel govern de Sarkozy, què ha canviat?

Res. La situació és igual o pitjor pels migrants i simplement n'ha baixat una mica el nombre. A Calais, hi havia entre 1.200 i 1.400 immigrants el juliol de l'any passat. Just abans de la destrucció de la Jungle, només en quedaven prop de 500, ja que la majoria sabien que la policia estava a punt d'intervenir. Després, durant l'any, hi hagué una gran fluctuació: augment a l'hivern i baixada a l'estiu. Quan la policia va destruir la Jungle, els migrants van anar a parar al centre de la ciutat i això, per la policia i el govern, encara va ser pitjor. Ara han tornat a la Jungle. Hi queden uns 200 sense papers, però, d'aquí uns mesos, la situació pot canviar i tornar a pujar. El viatge cap

a Anglaterra no és gens fàcil, però el flux no s'interromp.

La gent passa la frontera... fins i tot si endureixen els controls.

Sí, hi ha gent que passa. El problema és que triguen més, corren més riscos, han de pagar més diners... Però, al final, molts d'ells aconsegueixen arribar. Passen amb camions o amb el ferri per l'eurotúnel. I, des d'altres llocs de la costa, passen amb petites barques.

Podem parlar de màfies, com diuen els governs europeus?

Els propis migrants, a vegades, ho anomenen així. Efectivament, hi ha un intercanvi de diners entre els migrants i aquells que els ajuden a passar. Aquesta feina requereix un mínim d'organització per albergar els migrants, vigilar els punjings, conèixer les rutes dels camions... Però anomenar-los màfia o condemnar els petits passadors a penes de fins a cinc anys per tràfic de persones em sembla excessiu. Però, és clar, com que és una activitat il·legal i clandestina, ningú no és innocent i sabem que hi ha abusos, violència, violacions sexuals... No són una agència de viatges turístics.

La situació humanitària dels migrants és dura.

Les associacions aconsegueixen mantenir un dinar cada dia. L'Estat no els dona res. Però, si l'ajuda no existís, ells també es desenvoluparien per ells mateixos. No són pobres, són joves i són intel·ligents.

Què fa l'Estat per solucionar o suavitzar la situació?

El que fa l'Estat és posar més i més

policia. Aquí, hi ha els CRS -els anti-disturbis- només per enfrontar-se als migrants. I l'altra cosa que fa, com a mínim, és no negar-los el dret d'entrar als hospitals públics... Però res més. Les dutxes, les ha posat l'Ajuntament i, el menjar, el posen les ONG.

Quina actitud té la policia?

El seu objectiu és simplement detenir immigrants cada dia. Però, normalment, els detenen al carrer, els porten a comissaria i, en general, els alliberen un o dos dies després. Només volen espantar-los, esgotar-los i fer-los el viatge més difícil. Alguns dels detinguts, a més, acaben al centre de retenció, però -en general- no se'ls pot expulsar perquè la majoria vénen de l'Afganistan, de països de l'Àfrica oriental en guerra -com el Sudan, Somàlia o Eritrea- o, en menor mesura, de l'Iraq o el Kurdistan. La policia ha destruït pràcticament tots els petits squats, les cuines on cuinaven i les tendes de campanya on vivien a la Jungle.

Per què prefereixen el Regne Unit que quedar-se a Europa?

Molts, per la llengua, ja que molts són anglòfons. I també per les xarxes socials, ja que al Regne Unit hi ha comunitats afganeses, kurdes, iraquianes o pakistaneses importants. Ells tenen una experiència molt dolenta a Europa perquè ho passen malament i, per això, tenen l'esperança que, a Anglaterra, el tracte sigui millor. Tot i això -i cada vegada més-, saben que les coses seran difícils, sobretot arran de la crisi econòmica.

. LA COLUMNA

Homes prostituts

Montse Marien
opinio@setmanaridirecta.info

Els mitjans de comunicació social han donat a conèixer que, per primera vegada, s'ha desarticulat una xarxa que explotava sexualment homes. Per centrar les lectures i per a que tinguin criteris de referència recordo que el Codi Penal tipifica el proxenetisme, és a dir, el lucrar-se amb la prostitució aliena, com a delictes tant si es fa forçant, amenaçant i coaccionant les persones com si aquestes accedeixen de manera voluntària. Per tant, i sense embuts, tots els amos i mestresses de prostíbuls són presumptes proxenetes i no necessàriament es dediquen al tràfic, o bé trafiquen i tots i totes haurien de ser detingudes, precintats els seus locals i que complissin les penes corresponents.

Tanmateix, convé tenir clar què significa “explotació sexual” i més en concret “explotació”, perquè no es poden manejar conceptes equívocs que donin lloc a confusions. Així, aquesta paraula té dos significats diferents, (ni tan sols a l'Informe de la Ponència per a l'Estudi de la Situació Actual de la Prostitució a Espanya no es concreta el seu significat):

L'explotació del treball és una de les relacions fonamentals constituents del capitalisme

1. Obtenir beneficis d'un negoci o indústria de caràcter sexual.

2. Utilitzar d'una manera abusiva les qualitats sexuals d'una persona.

Relacionats amb el primer significat es poden distingir dos casos diferents: el primer, el de qui obté guanys realitzant un negoci propi, pel qual empra la seva força de treball. Podria encaixar aquí la persona que, de manera autònoma, negocia amb la seva sexualitat.

El segon cas del primer significat seria el de qui obté beneficis d'un negoci a mercè de l'ocupació d'altres persones que realitzen determinades feines, la qual cosa ens remet directament a la qüestió del treball per compte d'altri i a la relació laboral patró-empleat o empresari-treballador. L'explotació (obtenció de beneficis, plusvàlua) del treball no solament està permesa i regulada en les nostres societats, sinó que són una de les relacions fonamentals constituents del capitalisme com a sistema socioeconòmic. No s'entén que l'explotació, permesa en relació amb moltes altres activitats, s'incrimini per se en relació amb l'activitat sexual sense que existeixin conductes delictives (abusos, enganys, coaccions, violència).

Fer-ho així seria incorré en una clara discriminació.